

**RADA
UNII EUROPEJSKIEJ**

**Bruksela, 24 lipca 2006 r. (11.09)
(OR. en)**

11752/06

**Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2006/0142 (COD)**

**VISA 190
CODEC 771
COMIX 662**

WNIOSEK

od: Komisja Europejska

data: 20 lipca 2006 r.

Dotyczy: Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady
ustanawiającego wspólnotowy kodeks wizowy

Delegacje otrzymują w załączeniu wniosek Komisji przekazany wraz z pismem przewodnim od pana dyrektora Jordiego AYETA PUIGARNAUA do pana Javiera SOLANY, Sekretarza Generalnego/Wysokiego Przedstawiciela.

Załącznik: COM(2006) 403 wersja ostateczna

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

Bruksela, dnia 19.7.2006
KOM(2006) 403 wersja ostateczna

2006/0142 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

ustanawiające wspólnotowy kodeks wizowy

(przedstawiona przez Komisję)

{SEC(2006) 957}
{SEC(2006) 958}

UZASADNIENIE

1) KONTKST WNIOSKU

• Podstawa i cele wniosku

W kontekście ściślejszej współpracy w ramach Schengen wspólna polityka wizowa została uznana za zasadniczy element procesu tworzenia wspólnego obszaru bez kontroli na granicach wewnętrznych.

Dorobek Schengen w zakresie polityki wizowej, w tym wspólne instrukcje konsularne (WIK), sporządzone w kontekście międzyrządowej współpracy w ramach Schengen, został włączony do ram prawnych i instytucjonalnych Unii Europejskiej po wejściu w życie traktatu z Amsterdamu. Określono podstawę prawną przepisów dorobku Schengen w dziedzinie polityki wizowej¹ (art. 62 ust. 2 lit. b)), w związku z czym stały się one w pełni częścią prawa wspólnotowego. Obecnie WIK stanowią podstawowy akt prawny regulujący procedury i warunki wydawania wiz krótkoterminowych, tranzytowych i lotniskowych, chociaż niektóre zasady zawarte są również w samej konwencji z Schengen, a wiele przepisów znajduje się w innych osobnych decyzjach.

W programie haskim podkreślono „potrzebę dalszego rozwoju wspólnej polityki wizowej jako części złożonego systemu zmierzającego do ułatwienia legalnych podróży oraz przeciwdziałania nielegalnej imigracji przez dalszą harmonizację ustawodawstwa krajowego i praktyk rozpatrywania wniosków w lokalnych urzędach konsularnych.” W tym celu, oprócz innych działań, zwrócono się do Komisji o „dokonanie przeglądu wspólnych instrukcji konsularnych”. Aby osiągnąć cele programu haskiego i zwiększyć spójność wspólnej polityki wizowej w zakresie wydawania wyżej wspomnianych rodzajów wiz, w proponowanym rozporządzeniu:

- łączy się wszystkie akty prawne dotyczące decyzji związanych z wizami w jeden kodeks wizowy;
- rozwija się niektóre części obowiązującego prawodawstwa w celu uwzględnienia niedawnych zmian i nowych aspektów procesu wydawania wiz oraz wypełnienia istniejących luk;
- zwiększa się przejrzystość i pewność prawną poprzez precyzyjne określenie statusu prawnego postanowień WIK i załączników do nich dzięki usunięciu z aktu prawnego przepisów zbędnych lub mających charakter praktyczny i operacyjny;
- wzmacnia się gwarancje proceduralne poprzez ustanowienie zasad dotyczących obowiązkowego uzasadniania odmowy wydania wizy;
- zapewnia się równość traktowania osób ubiegających się o wizę poprzez objaśnienie wielu kwestii w celu podniesienia jednolitości stosowania przepisów prawnych.

¹ Decyzja Rady 1999/436/WE (Dz.U. L 176 z 10.7.1999).

- **Kontekst ogólny**

Wydawanie wiz krótkoterminowych jest obecnie regulowane różnymi aktami prawnymi, wymienionymi w rozdziale poniżej. W związku z tym dzięki „przeglądowi przepisów” ramy prawne ulegną uproszczeniu, ponieważ wspólna polityka wizowa będzie od tej pory opierać się na czterech następujących aktach prawnych:

- rozporządzeniu Rady (WE) nr 539/2001 z dnia 15 marca 2001 r. wymieniającym państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu (podstawa prawna: art. 62 ust. 2 lit. b) pkt (i) TWE);
- rozporządzeniu Rady (WE) nr 1683/95 z dnia 29 maja 1995 r. ustanawiającym jednolity formularz wizowy (podstawa prawna: art. 62 ust. 2 lit. b) pkt (iii) TWE);
- rozporządzeniu Rady (WE) nr 333/2002 z dnia 18 lutego 2002 r. w sprawie jednolitego wzoru formularza, na którym umieszcza się wizę, wydawanego przez państwo członkowskie osobom posiadającym dokumenty podróży, które nie są uznane przez państwo członkowskie sporządzające formularz (podstawa prawna art. 62 ust. 2 lit. b) pkt (iii) TWE);
- niniejszym rozporządzeniu ustanawiającym kodeks wizowy (podstawa prawna: art. 62 ust. 2 lit. a), art. 62 ust. 2 lit. b) pkt (ii) i (iv) oraz art. 62 ust. 3 TWE).

Przypomina się, że z powodu różnych podstaw prawnych oraz „zmiennej geometrii” związanej z podstawą prawną, konieczne jest utrzymanie czterech oddzielnych aktów prawnych.

- **Obowiązujące przepisy w dziedzinie, której dotyczy wniosek**

- Rozporządzenie Rady (WE) nr 539/2001 z dnia 15 marca 2001 r. wymieniające państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu;
- Rozporządzenie Rady (WE) nr 1683/95 z dnia 29 maja 1995 r. ustanawiające jednolity formularz wizowy;
- Konwencja wykonawcza do układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach (w szczególności art. 9-18, w których ustanowiono wspólne, jednolite zasady w omawianej dziedzinie);
- Rozporządzenie Rady (WE) nr 415/2003 z dnia 27 lutego 2003 r. w sprawie wydawania wiz na granicy, w tym wydawania takich wiz marynarzom podróżującym tranzytem;
- Wspólne instrukcje konsularne dla misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych dotyczące wiz (WIK), określające szczegółowe przepisy wykonawcze dla tych zasad i stanowiące zbiór niemal wszystkich przepisów dotyczących wydawania wiz krótkoterminowych;
- Rozporządzenie Rady (WE) nr 1091/2001 z dnia 28 maja 2001 r. w sprawie swobody przemieszczania się na podstawie wizy długoterminowej;

- Decyzje Komitetu Wykonawczego Schengen (SCH/Com-ex (93) 21, SCH/Com-ex (93) 24, SCH/Com-ex (94) 25, SCH/Com-ex (98) 12 i SCH/Com-ex (98) 57);
- Wspólne działanie 96/197/WSiSW z dnia 4 marca 1996 r. przyjęte przez Radę na podstawie art. K.3 Traktatu o Unii Europejskiej w sprawie rozwiązań dotyczących ruchu tranzytowego w portach lotniczych.

- **Spójność z innymi dziedzinami polityki i celami Unii**

W procesie przeglądu i zmiany obowiązujących przepisów w zakresie wydawania wiz uwzględniono niedawno przyjęty kodeks graniczny Schengen w celu zapewnienia spójności prawodawstwa.

Wnioski wizowe powinny być rozpatrywane w sposób profesjonalny i taktowny, przy nakładzie sił współmiernym do zamierzonych celów. Pracownicy konsularni podczas pełnienia swoich obowiązków nie dyskryminują nikogo ze względu na: płeć, pochodzenie rasowe, wiarę lub wyznanie, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną.

2) KONSULTACJE Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCENA WPŁYWU

- **Konsultacje z zainteresowanymi stronami**

W sposób należyty uwzględniono problemy poruszone przez władze państw trzecich w związku z traktowaniem przez państwa członkowskie osób ubiegających się o wizę oraz skargi złożone przez indywidualnych wnioskodawców lub ich krewnych.

- **Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy specjalistycznej**

Uwzględniono zarówno dyskusje prowadzone przez delegatów państw członkowskich w Grupie Roboczej ds. Wiz w Radzie na temat problemów związanych z wydawaniem wiz, jak i ustalenia ekspertów biorących udział w misjach poświęconych lokalnej współpracy konsularnej i misjach oceny Schengen.

- **Ocena wpływu**

Komisja przeprowadziła ocenę wpływu, w ramach której przeanalizowano sześć możliwości działania: utrzymanie *status quo*, organizacja wspólnego szkolenia dla pracowników konsularnych państw członkowskich, zacieśnienie lokalnej współpracy konsularnej, minimalna zmiana obowiązującego prawodawstwa, przekształcenie obowiązującego prawodawstwa, utworzenie wspólnych placówek konsularnych. Wybrano przegląd, jako rozwiązanie pozwalające zbudować spójne i kompletne prawodawstwo i zwiększyć jednolitość przepisów w najbardziej zadowalający i najpełniejszy sposób. Ocenę wpływu dołączono do niniejszego wniosku.

3) ASPEKTY PRAWNE WNIOSKU

- **Streszczenie proponowanych działań**

Zapewnia się utworzenie kompletnej wspólnej polityki charakteryzującej się równym traktowaniem osób ubiegających się o wizę poprzez zebranie wszystkich aktów prawnych regulujących warunki i procedury wydawania wiz w jeden kodeks wizowy, zwiększenie przejrzystości i objaśnienie obowiązujących przepisów oraz wdrożenie środków służących zwiększeniu jednolitości procedur, wzmocnieniu pewności prawnej i gwarancji proceduralnych.

• Podstawa prawna

Proponuje się następującą podstawę prawną dla niniejszego rozporządzenia:

- zasadniczo art. 62 ust. 2 lit. b) pkt (ii) traktatu WE (TWE), ponieważ proponowany akt prawny ustanawia wspólne „reguły dotyczące wiz na pobyt nie dłuższy niż trzy miesiące”;
- również art. 62 ust. 2 lit. a) TWE dotyczący „norm i procedur, których powinny przestrzegać państwa członkowskie przy wykonywaniu kontroli osób na tych granicach zewnętrznych” w celu włączenia przepisów dotyczących tranzytowej wizy lotniskowej do jednego kodeksu wizowego. Wiza lotniskowa nie jest typowym dokumentem wizowym uprawniającym do pobytu na terytorium państw członkowskich, w związku z czym nie jest objęta definicją wizy zawartą w art. 62 ust. 2 lit. b). Jest to rodzaj zezwolenia wydawanego przed tranzytem obywatela państwa trzeciego przez międzynarodową strefę portów lotniczych państw członkowskich w celu uniemożliwienia nielegalnego wjazdu, w związku z czym wiza lotniskowa może być uważana za przykład „norm i procedur” dotyczących kontroli granicznej i zapobiegania nielegalnej imigracji.

Zasada pomocniczości

Na mocy art. 62 ust. 1 i art. 62 ust. 2 lit. b) traktatu WE Wspólnota ma prawo – a nawet obowiązek – przyjąć środki związane z regułami dotyczącymi wiz na pobyt nie dłuższy niż trzy miesiące. Takie środki muszą być przyjęte w ciągu pięciu lat od wejścia w życie traktatu z Amsterdamu.

Obowiązujące przepisy Wspólnoty dotyczące wiz krótkoterminowych i tranzytowych stanowią część dorobku Schengen, który został włączony do ram prawnych Unii Europejskiej. Jednakże przepisy istniejącego dorobku prawnego należy objaśnić, rozwinąć i uzupełnić. Dotyczy to również obowiązujących przepisów w dziedzinie wiz lotniskowych. Naturalnie dorobek w dziedzinie wiz krótkoterminowych, tranzytowych i lotniskowych można rozwinąć jedynie, przyjmując środki wspólnotowe w oparciu o traktat WE.

Z uwagi na charakter proponowanej inicjatywy, dotyczącej utworzenia wspólnotowego kodeksu wizowego, akt prawny winien przyjąć formę rozporządzenia w celu zapewnienia jednakowego stosowania we wszystkich państwach członkowskich stosujących dorobek Schengen.

Celem jest dokonanie przeglądu istniejącego prawodawstwa w dziedzinie wspólnej polityki wizowej i zwiększenie jednolitości. Indywidualne działanie państw członkowskich byłoby zatem niemożliwe z przyczyn prawnych.

Działanie wspólnotowe jest jedynym sposobem osiągnięcia celów określonych we wniosku z następującego powodu:

Z uwagi na podstawę prawną i cele wniosku możliwe jest jedynie działanie na szczeblu UE.

Wniosek jest zatem zgodny z zasadą pomocniczości.

- **Zasada proporcjonalności**

Wniosek jest zgodny z zasadą proporcjonalności z następujących względów:

Artykuł 5 traktatu WE stanowi, że „działanie Wspólnoty nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia celów [tego] traktatu”.

Forma wybrana dla tego działania Wspólnoty musi zatem umożliwić osiągnięcie celów wniosku i jego wprowadzenie w życie w jak najskuteczniejszy sposób.

Proponowane rozporządzenie nie powoduje skutków finansowych dla misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych państw członkowskich, a skutki administracyjne związane z wprowadzeniem nowego aktu są proporcjonalne do zamierzonych celów.

- **Wybór instrumentów**

Proponowany akt prawny: rozporządzenie.

Przepisy dotyczące procedur podejmowania wszelkich decyzji w sprawie wiz są obowiązkowe dla wszystkich państw członkowskich stosujących w pełni dorobek Schengen, w związku z czym rozporządzenie jest jedynym właściwym aktem prawnym.

4) WPLYW NA BUDŻET

Wniosek nie ma wpływu finansowego na budżet Wspólnoty.

5) INFORMACJE DODATKOWE

- **Uproszczenie**

Wniosek przewiduje uproszczenie prawodawstwa.

Różne akty prawne regulujące procedury i warunki wydawania wiz są zebrane w jeden kodeks wizowy.

- **Uchylenie obowiązującego prawodawstwa**

Przyjęcie niniejszego wniosku doprowadzi do uchylenia obowiązującego prawodawstwa.

- **Przegląd**

Wniosek przewiduje dokonanie przeglądu prawodawstwa.

- **Tabela korelacji**

Do niniejszego wniosku załączono tabelę korelacji wymieniającą przepisy przejęte z WIK i układu z Schengen.

- **Szczegółowe objaśnienie wniosku**

1. Zebranie w jednym kodeksie wizowym wszystkich przepisów regulujących wydawanie wiz oraz podejmowanie decyzji dotyczących odmowy wydania, przedłużenia, unieważnienia, cofnięcia i ograniczenia okresu ważności wizy.

1.1. Tranzytowa wiza lotniskowa

Przepisy wyżej wspomnianego wspólnego działania są zawarte w WIK, do których załączono wykazy obywateli podlegających temu wymogowi. W celu podniesienia przejrzystości i jednolitości uogólniono wiele zasadniczo jednakowych „jednostronnych” zwolnień niektórych kategorii osób z tego wymogu.

Aby osiągnąć główny cel, jakim jest ujednolicenie wszystkich aspektów polityki wizowej, porzucono możliwość nałożenia przez poszczególne państwa członkowskie wymogu posiadania wizy lotniskowej na obywateli niektórych państw.

1.2. Wydawanie wiz na granicy

Przepisy rozporządzenia Rady (WE) nr 415/2003 w sprawie wydawania wiz na granicy, w tym wydawania takich wiz marynarzom podróżującym tranzytem, zostały włączone do niniejszego rozporządzenia.

1.3. Unieważnienie i cofnięcie wizy

Obecnie przepisy dotyczące unieważnienia i cofnięcia wydanej wizy są zawarte w SCH/Com-ex (93) 24 i w sekcji 2 załącznika 14 do WIK. Wszystkie te przepisy zostały połączone w dwa oddzielne artykuły, w których jasno określono, które organy są odpowiedzialne za wykonywanie tych zadań.

1.4. Przedłużenie okresu ważności wydanej wizy

Obywatel państwa trzeciego przebywający na terytorium państw członkowskich na podstawie ważnej wizy może mieć uzasadnione powody, aby pozostać na nim po wygaśnięciu ważności wizy. Zwiększono przejrzystość przepisów mających zastosowanie w takich sytuacjach (SCH Com-ex (93) 21) i zaproponowano ujednolicone podejście, polegające na tym, że przedłużenie okresu ważności wizy powinno się dokonywać przy użyciu stempla odpowiadającego wzorowi zawartemu w załączniku do rozporządzenia, ponieważ decyzja o przedłużeniu jest w większości przypadków podejmowana przez władze krajowe państw członkowskich, które ze względów bezpieczeństwa nie mogą przechowywać dużych ilości ściśle zabezpieczonych naklejek wizowych.

1.5. Wymiana danych statystycznych

Biorąc pod uwagę fakt, że analiza statystyk dotyczących liczby wydanych wiz i przypadków odmowy wydania wizy jest cennym narzędziem zarządzania na szczeblu lokalnym i centralnym, rozporządzenie stanowi, że takie informacje są wymieniane przy użyciu wspólnego formularza i zgłaszane Komisji dwa razy w roku (Komisja będzie odpowiedzialna za publikację tych danych), a na każdym obszarze właściwości co miesiąc. Pomimo obowiązywania dwóch decyzji SCH/Com-ex na temat wymiany danych statystycznych ((94) 25 i (98) 12), brakuje przydatnych danych porównawczych na temat liczby wydanych wiz i przypadków odmowy wydania wizy.

2. Nowe aspekty procedury wydawania wiz

Ustanowienie systemu informacji wizowej (VIS) w celu wymiany pomiędzy państwami członkowskimi danych na temat wiz krótkoterminowych całkowicie zmieni proces rozpatrywania wniosków wizowych. Z jednej strony państwa członkowskie automatycznie uzyskają dostęp do informacji na temat wszystkich osób, które ubiegały się o przyznanie wizy (w ciągu pięcioletniego okresu przechowywania danych), co ułatwi badanie kolejnych wniosków wizowych. Z drugiej strony wprowadzenie obowiązku pobierania identyfikatorów biometrycznych przy ubieganiu się o wizę w znacznym stopniu wpłynie na praktyczne aspekty przyjmowania wniosków.

Ponieważ system VIS powinien stać się operacyjny już w 2007 r., Komisja postanowiła zaktualizować WIK w oddzielnym wniosku legislacyjnym ustalającym normy dotyczące pobierania identyfikatorów biometrycznych, określającym szereg możliwości praktycznej organizacji misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych państw członkowskich w zakresie rejestracji osób ubiegających się o wizę oraz określającym ramy prawne współpracy państw członkowskich z zewnętrznymi dostawcami usług.

Treść tego wniosku jest włączona do niniejszego wniosku i dostosowana do jego struktury. Niniejszy wniosek zostanie zmieniony po zakończeniu negocjacji dotyczących omawianego powyżej oddzielnego wniosku.

Doprecyzowano przepisy dotyczące współpracy z pośredniczącymi podmiotami komercyjnymi, takimi jak biura podróży i organizatorzy wycieczek, w celu uwzględnienia tej nowej sytuacji (patrz poniżej).

3. Rozwinięcie niektórych części dorobku prawnego

3.1. Zwiększona przejrzystość i zapewnienie równości w traktowaniu osób ubiegających się o wizę

Wprowadzono szczególne przepisy dotyczące obowiązku podawania przez państwa członkowskie do ogólnej wiadomości wszystkich stosownych informacji związanych z wydawaniem wiz. Ponadto dodano przepisy wprowadzające:

- a) maksymalny termin wydania wizy;
- b) jasne rozróżnienie pomiędzy wnioskami niedopuszczalnymi a takimi, które spotkały się z formalną odmową;
- c) pełną przejrzystość w zakresie wykazu państw trzecich, których obywatele podlegają wymogowi zasięgnięcia opinii;
- d) krótsze terminy na udzielenie odpowiedzi w przypadku zasięgnięcia opinii;
- e) ujednolicony formularz potwierdzający zaproszenie, zakwaterowanie oraz pokrycie kosztów związanych z pobytem;
- f) obowiązek zgłaszania i uzasadniania decyzji odmownych przez państwa członkowskie;
- g) ramy prawne zapewniające ujednolicone podejście w zakresie współpracy pomiędzy misjami dyplomatycznymi i urzędami konsularnymi państw członkowskich, a także współpracy z zewnętrznymi komercyjnymi dostawcami usług;

h) obowiązkowe zasady współpracy misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych państw członkowskich z pośredniczącymi podmiotami komercyjnymi.

3.1.1. Zasięganie opinii

Chociaż Komisja przyznaje, że władze centralne państw członkowskich mogą z uzasadnionych powodów życzyć sobie, aby zasięgnięto ich opinii przed wydaniem wizy obywatelom niektórych państw trzecich lub szczególnym kategoriom tych obywateli, proponuje ona jednocześnie przyspieszenie obecnie stosowanej procedury zasięgania opinii z uwagi na postęp techniczny (szybszy dostęp do informacji i możliwość ich wymiany) oraz w celu uniknięcia niepotrzebnego przedłużania okresu rozpatrywania wniosków wizowych i skutków ubocznych, takich jak „handel wizami”.

Należy pamiętać, że w związku z wyznaczeniem dodatkowych państw trzecich do takiego obowiązkowego zasięgania opinii zainteresowane państwa wielokrotnie wyraziły swoje niezadowolenie polityczne. Biorąc pod uwagę, że w większości przypadków tylko jedno lub kilka państw członkowskich wymaga zasięgnięcia opinii, jest to niekorzystne dla pozostałych państw członkowskich, ponieważ muszą one oczekiwać na odpowiedź konsultowanego państwa członkowskiego przed podjęciem ostatecznej decyzji w sprawie wniosków wizowych. Wreszcie, niektóre państwa członkowskie dowiodły, że wartość dodana procedury zasięgania opinii w zakresie sprzeciwu wobec wydania wizy jest bardzo ograniczona.

W celu uniknięcia tych skutków ubocznych Komisja proponuje znaczne skrócenie terminów udzielenia odpowiedzi w konsultacjach oraz wprowadzenie możliwości zwrócenia się przez państwo członkowskie jedynie o udzielenie informacji na temat wiz wydanych obywatelom niektórych państw trzecich lub szczególnym kategoriom tych obywateli, ponieważ pewne państwa członkowskie oświadczyły, że główny cel konsultacji powinien polegać raczej na informowaniu ich władz centralnych o wydanych wizach, a nie na żądaniu odmowy wydania wizy.

W celu zwiększenia przejrzystości Komisja proponuje zniesienie tajności wykazów państw trzecich objętych procedurą zasięgania opinii, które obecnie są klasyfikowane jako zastrzeżone dla UE („EU RESTREINT”). Poufność załącznika do WIK zawierającego te wykazy jest względna, gdyż w praktyce długość okresu rozpatrywania wniosków niektórych kategorii osób wskazuje na to, które kraje figurują w wykazie. Ponadto treść tych zastrzeżonych załączników jest już ogólnie dostępna na stronach internetowych misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych państw członkowskich.

Wreszcie, można by poddać pod rozagę potrzebę zachowania procedury konsultacji po rozpoczęciu działania systemu VIS i pomimo tego, że nie obejmuje on funkcji ostrzegania, ponieważ władze centralne poszczególnych państw członkowskich będą miały dostęp do informacji na temat wszystkich wiz wydanych przez inne państwa członkowskie.

3.1.2. Niedopuszczalność wniosku

Obecnie nie istnieje jasne rozróżnienie między wnioskami wizowymi, które spotkały się z formalną odmową po rozpatrzeniu, i przypadkami nierozpatrzenia wniosku ze względu na brak dodatkowych informacji od wnioskodawcy. Niniejsze rozporządzenie wprowadza pojęcie „niedopuszczalności wniosku”, które ma być używane w systemie VIS jako odrębna kategoria, różna od formalnej odmowy.

3.1.3. Ujednolicone przepisy dotyczące odmowy

Obecnie w przypadku zgłoszenia i uzasadnienia odmowy stosuje się przepisy prawa krajowego państw członkowskich, wskutek czego niektóre państwa nie zgłaszają ani nie uzasadniają odmowy wydania wizy, natomiast inne uzasadniają odmowę jedynie w przypadku niektórych kategorii wnioskodawców. Niedawno przyjęty kodeks graniczny Schengen wprowadza przepisy stanowiące, że właściwe władze mają obowiązek uzasadniać decyzje w sprawie odmowy prawa wjazdu, podając konkretne powody w standardowym formularzu, który należy przekazać zainteresowanemu obywatelowi państwa trzeciego.

Aby zapewnić przejrzystość, równe traktowanie osób ubiegających się o wizę i spójność prawodawstwa w tej dziedzinie, wspólna polityka wizowa musi również obejmować te kwestie. W tym celu wprowadzono przepisy nakładające na misje dyplomatyczne i urzędy konsularne państw członkowskich obowiązek każdorazowego zgłaszania i podawania przyczyn odmowy.

3.2. Ujednolicenie sposobu postępowania

3.2.1. Stempel informujący o złożeniu wniosku wizowego

Pomimo obowiązywania wspólnych przepisów dotyczących użycia stempla informującego o złożeniu wniosku oraz treści takiego stempla, istnieją znaczne różnice w ich praktycznym zastosowaniu. W związku z tym wprowadzono przepisy dotyczące obu tych aspektów, zapewniając tym sposobem jednolite wykonanie.

3.2.2. Ujednolicony formularz potwierdzający zaproszenie, zakwaterowanie oraz pokrycie kosztów związanych z pobytem

Załącznik 15 do WIK zawiera „ujednolicone” formularze, ale tylko trzy państwa członkowskie przekazały wzory, których treść jest zresztą różna. W niniejszym rozporządzeniu wprowadzono ujednolicony formularz, który wszystkie państwa członkowskie winny stosować.

3.3. Lokalna współpraca konsularna – zapewnienie bardziej jednolitego stosowania wspólnej polityki wizowej

Chociaż podstawowe prawodawstwo jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich, Komisja zdaje sobie sprawę, że różnice między poszczególnymi przypadkami i warunki lokalne sprawiają, że bardzo trudno jest opracować szczegółowe przepisy mające zastosowanie we wszystkich okolicznościach i przewidujące wszystkie sytuacje. Dlatego w istniejącym dorobku prawnym uznaje się zasadniczą rolę placówek dyplomatycznych i konsularnych, w szczególności w zakresie oceny ryzyka migracji (należy zauważyć, że ten konkretny aspekt obecnego dorobku prawnego został uzupełniony w drodze poprawki legislacyjnej w 2003 r.)

W szczególności na podstawie ustaleń misji poświęconych lokalnej współpracy konsularnej (lata 2004-2005) sporządzono stosowne ramy prawne lokalnej współpracy konsularnej, określające zadania do wykonania na szczeblu lokalnym i zapewniające niezbędne powiązanie z właściwymi władzami centralnymi i Radą oraz gwarancję przejrzystości. Nowa organizacja lokalnej współpracy konsularnej uwzględnia również wspólnotowe ramy instytucjonalne.

4. Objasnienie niektórych kwestii w celu bardziej jednolitego stosowania przepisów prawnych

- Wiza o ograniczonej ważności terytorialnej

Obecnie przepisy dotyczące wiz o ograniczonej ważności terytorialnej są podzielone pomiędzy różne artykuły wielu aktów prawnych (konwencji z Schengen i WIK). Skutkiem tego jest brak pewności co do warunków wydawania tego rodzaju wizy oraz, do pewnego stopnia, niewłaściwe jej wykorzystanie i różnice w postępowaniu państw członkowskich. Ponadto wydaje się, że zarówno na szczeblu operacyjnym, jak i centralnym, świadomość zakresu obowiązku powiadamiania innych państw o wydanych wizach o ograniczonej ważności terytorialnej jest niewielka. Wszystkie przepisy dotyczące wydawania wiz o ograniczonej ważności terytorialnej zebrano w jednym artykule, a wymóg powiadamiania innych państw członkowskich o wydaniu wizy o ograniczonej ważności terytorialnej ograniczono do przypadków, gdy powodem wydania wizy o ograniczonej ważności

terytorialnej jest negatywna odpowiedź państwa członkowskiego w ramach procedury zasięgania opinii lub gdy wizę wydaje się obywatelowi państwa trzeciego, który nie spełnia warunków wjazdu określonych w kodeksie granicznym Schengen.

- Podróżne ubezpieczenie medyczne

Decyzja Rady 2004/17/WE w odniesieniu do włączenia wymogu posiadania podróznego ubezpieczenia medycznego jako jednego z dokumentów uzupełniających w celu udzielenia jednolitej wizy wjazdowej weszła w życie w dniu 1 czerwca 2004 r. Ponieważ zastosowanie tego nowego środka okazało się raczej problematyczne w wielu miejscach, między innymi z powodu luk prawnych i niejasności w treści oryginalnej decyzji, w październiku 2004 r. sporządzono dodatkowe wytyczne dotyczące stosowania tej decyzji. W niniejszym rozporządzeniu objaśniono niejasności w tekście oryginalnym i przekształcono niektóre dodatkowe wytyczne w obowiązujące przepisy. Na podstawie analizy odpowiedzi udzielonych przez państwa członkowskie na ankietę dotyczącą stosowania wymogu posiadania podróznego ubezpieczenia medycznego (rozesłaną w październiku 2005 r.) Komisja proponuje bardziej precyzyjne określenie i objaśnienie przepisów w tej dziedzinie. Ponadto osoby, którym wyjątkowo wydaje się wizę na granicy, marynarze wykonujący swoje obowiązki zawodowe oraz posiadacze paszportów dyplomatycznych i osoby ubiegające się o wizy lotniskowe są systematycznie zwalniani z tego wymogu. W pierwszym przypadku pilne okoliczności, w których takie osoby ubiegają się o wizę, sprawiają, że wymóg wykupienia podróznego ubezpieczenia medycznego byłby niewspółmierny. Jeżeli chodzi o marynarzy, ich umowa o pracę zazwyczaj obejmuje ubezpieczenie medyczne dostosowane do przepisów Wspólnoty.

5. Objasnienie statusu prawnego załączników do WIK

Obowiązujące wspólne instrukcje konsularne zawierają osiemnaście załączników obejmujących wiele przepisów prawnych i różnych informacji pochodzących z innych źródeł prawnych lub zgłoszeń państw członkowskich: wykazy obywateli państw trzecich podlegających obowiązkowi wizowemu, zwolnienia dla posiadaczy niektórych rodzajów dokumentów podróży, tabela reprezentowania państw, dokumenty uprawniające posiadacza do wjazdu bez wizy, specyfikacje techniczne (wzór naklejek wizowych, ujednolicone formularze potwierdzające zaproszenie itp.), praktyczne informacje operacyjne (wytyczne dotyczące sposobu wypełniania naklejki wizowej), informacje dotyczące poszczególnych „praktyk” (kwoty referencyjne, informacje, które należy wpisać w sekcji „uwagi”).

W celu objaśnienia statusu prawnego tych załączników Komisja postanowiła, tak jak w przypadku niedawnej aktualizacji wspólnego podręcznika, zatrzymać jedynie te załączniki, które dotyczą bezpośrednio wprowadzenia w życie przepisów zawartych w głównej części rozporządzenia, a mianowicie załączniki I-XIII. Załączniki te będą w przyszłości zmieniane w drodze procedury komitetu zgodnie z art. 202 traktatu WE i decyzją Rady 1999/468/WE, ponieważ Komisja uważa, że celem tych praktycznych przepisów w rzeczywistości jest wdrażanie zasad określonych w tytule V niniejszego rozporządzenia.

6. Skreślenia

6.1. Wizy krajowe

Ponieważ rozporządzenie dotyczy wydawania krótkoterminowych i tranzytowych wiz Schengen oraz wiz lotniskowych, skreślono wszystkie odniesienia do wiz krajowych (wiz „D”).

6.1.2. Krajowa wiza długoterminowa ważna tak samo jak krótkoterminowa wiza Schengen (wizy „D+C”)

Ten rodzaj wizy wprowadzono na podstawie inicjatywy państwa członkowskiego w 2001 r. (rozporządzenie (WE) nr 1091/2001). Wiza „D+C” jest ważna tak samo jak jednolita wiza krótkoterminowa na okres nieprzekraczający trzech miesięcy od pierwszego dnia ważności wizy. W oparciu o dostępne informacje można stwierdzić, że większość państw członkowskich nie wydaje wiz „D+C” lub wydaje ich bardzo niewiele.² Wielokrotnie również zauważono, że pracownicy konsularni posiadają bardzo małą wiedzę (lub nie posiadają żadnej) na temat tego rodzaju wizy i warunków jej wydawania, w związku z czym osób ubiegających się o wizę nie informuje się o takiej możliwości. Ponadto ustalono, że w wielu przypadkach krajowe programy rejestracji i rozpatrywania wniosków wizowych nie przewidują nawet możliwości rozpatrzenia wniosku o wydanie takiej wizy lub wydrukowania naklejki wizowej. Jednocześnie wiele państw członkowskich nadaje swoim misjom dyplomatycznym i urzędom konsularnym uprawnienia do wydawania dokumentów pobytowych, przez co wiza „D+C” staje się zbędna. Ponadto po upływie trzech miesięcy od pierwszego dnia ważności wizy „D+C” jej posiadacz – do tej pory legalnie przebywający na terytorium państwa członkowskiego, które wydało wizę – nie może już przemieszczać się po całym terytorium państw członkowskich.

W związku z tym Komisja proponuje zniesienie tego rodzaju wizy w celu uproszczenia procedur i wymaga, aby państwa członkowskie przyspieszyły wydawanie dokumentów pobytowych obywatelom państw trzecich uprawnionym do ich otrzymania.

6.2. Zniesienie wiz grupowych

W związku z wprowadzeniem identyfikatorów biometrycznych, które mają stanowić część danych, jakich muszą dostarczyć osoby ubiegające się o wizę, oraz z uwagi na indywidualną rejestrację wnioskodawców w systemie VIS utrzymanie wiz grupowych nie jest możliwe. Każda osoba ubiegająca się o wizę, nawet małżonkowie i dzieci podróżujące na podstawie tego samego paszportu, muszą wypełnić oddzielne formularze wniosku i otrzymać osobną naklejkę wizową w postaci oddzielnego arkusza, na którym umieszcza się wizy.

6.3. „Usunięcie” załącznika 2 do WIK

Przypomina się również, że załącznik 2 do WIK zawiera wykaz państw trzecich, wymienionych w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 539/2001, których obywatele będący posiadaczami „paszportów dyplomatycznych, urzędowych i służbowych” są zwolnieni z obowiązku wizowego oraz wykaz państw trzecich, wymienionych w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 539/2001, których obywatele będący posiadaczami „paszportów dyplomatycznych, służbowych/urzędowych i specjalnych” podlegają temu obowiązkowi. Obecnie procedura zgłaszania przez państwa członkowskie zmian do załącznika 2 podlega przepisom rozporządzenia (WE) nr 789/2001, pomimo że podstawą prawną do udzielania przez państwa członkowskie jednostronnych zwolnień jest rozporządzenie (WE) nr 539/2001, które stanowi, że informacje o zwolnieniach udzielonych na podstawie art. 4 tego rozporządzenia są przekazywane Komisji (która jest odpowiedzialna za ich terminową i systematyczną publikację). W celu uniknięcia nakładania się procedur, a także ze względu na brak związku prawnego pomiędzy odstępstwami od obowiązku

² Według danych statystycznych dotyczących wiz za 2004 r. (dok. 9749/05) państwa członkowskie wydały 1 017 348 wiz „D” i zaledwie 20 938 wiz „D+C”.

wizowego przyznawanymi na mocy rozporządzenia (WE) nr 539/2001 i rozporządzenia w sprawie kodeksu regulującego procedury i warunki wydawania wiz, informacje te nie są załączone do kodeksu wizowego.

6.4. Skreślenie załącznika 6

Zgodnie z proponowanymi przepisami dotyczącymi dostępu do danych znajdujących się w systemie VIS konsule honorowi nie będą już posiadać uprawnień do wydawania wiz.

7. Ujednolicone stosowanie „kodeksu wizowego” na szczeblu operacyjnym

Jak wspomniano powyżej, kodeks wizowy będzie zawierał jedynie przepisy prawne dotyczące wydawania wiz krótkoterminowych, tranzytowych i lotniskowych. Aby zagwarantować, że państwa członkowskie zaprzestaną obecnej praktyki polegającej na sporządzaniu krajowych wytycznych i stosowaniu ich zamiast wspólnych przepisów, zostanie sporządzony jeden wspólny zestaw wytycznych dotyczących praktycznego zastosowania prawodawstwa.

Podczas opracowywania wniosku dotyczącego kodeksu wizowego Komisja jednocześnie rozważała formę i treść „wytycznych dotyczących praktycznego zastosowania kodeksu wizowego” ustanawiających ujednolicone praktyki i procedury, które misje dyplomatyczne i urzędy konsularne państw członkowskich winny stosować podczas rozpatrywania wniosków wizowych.

Te wytyczne, które zostaną sporządzone według procedury określonej w tytule V rozporządzenia, nie będą wprowadzać nowych zobowiązań prawnych uzupełniających kodeks wizowy, lecz będą miały charakter czysto funkcjonalny. Prace nad wytycznymi zostaną ukończone przed wejściem w życie kodeksu.

6) SKUTKI RÓŻNYCH PROTOKOŁÓW ZAŁĄCZONYCH DO TRAKTATÓW

Podstawy prawne wniosków w sprawie środków związanych z przepisami dotyczącymi wiz krótkoterminowych i tranzytowych znajdują się w tytule IV traktatu WE, w wyniku czego zastosowanie ma system „zmiennej geometrii”, ustanowiony na mocy protokołów w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa, Irlandii i Danii oraz protokołu Schengen.

Niniejszy wniosek oparty jest na dorobku Schengen. Z tego względu należy rozważyć następujące skutki różnych protokołów:

Islandia i Norwegia:

Obowiązują procedury określone w układzie o stowarzyszeniu,³ zawartym przez Radę oraz Republikę Islandii i Królestwo Norwegii, dotyczącym włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, ponieważ niniejszy wniosek oparty jest na dorobku Schengen, zgodnie z załącznikiem A do wspomnianego układu.

Dania:

³ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, str. 36.

Zgodnie z Protokołem w sprawie stanowiska Danii, załączonym do TUE i TWE Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia, nie jest nim związana ani nie jest zobowiązana do jego stosowania. Ponieważ niniejsze rozporządzenie jest aktem mającym na celu rozwijanie dorobku Schengen zgodnie z postanowieniami tytułu IV TWE, stosuje się art. 5 wspomnianego protokołu.

Zjednoczone Królestwo i Irlandia:

Zgodnie z art. 4 i 5 Protokołu włączającego dorobek Schengen w ramy Unii Europejskiej, decyzją Rady 2000/365/WE z dnia 29 maja 2000 r. dotyczącą wniosku Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej⁴ oraz decyzją Rady 2002/192/WE z dnia 28 lutego 2002 r. dotyczącą wniosku Irlandii o zastosowanie wobec niej niektórych przepisów dorobku Schengen,⁵ Zjednoczone Królestwo i Irlandia nie uczestniczą w przyjęciu niniejszego rozporządzenia, nie są nim związane ani nie są zobowiązane do jego stosowania.

Szwajcaria:

W przypadku Szwajcarii niniejszy wniosek stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu umowy podpisanej przez Unię Europejską, Wspólnotę Europejską i Konfederację Szwajcarską dotyczącą włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, które wchodzą w zakres określony w art. 4 ust. 1 decyzji Rady 2004/860/WE⁶ w sprawie podpisania w imieniu Wspólnoty Europejskiej i tymczasowego stosowania niektórych postanowień tej umowy.

Umowa ze Szwajcarią podpisana w dniu 26 października 2004 r. stanowi o tymczasowym stosowaniu niektórych przepisów na mocy podpisanej umowy, w szczególności o udziale Szwajcarii w Komitecie Mieszanym zajmującym się rozwojem dorobku Schengen.

7) KONSEKWENCJE DLA NOWYCH PAŃSTW CZŁONKOWSKICH ZWIĄZANE ZE STOSOWANIEM DWUETAPOWEJ PROCEDURY WPROWADZANIA W ŻYCIE AKTÓW PRAWNYCH OPARTYCH NA DOROBKU SCHENGEN

Artykuł 3 ust. 1 Aktu przystąpienia stanowi, że dorobek prawny Schengen i akty na nim oparte lub jakkolwiek z nim powiązane, wymienione w załączniku I do Aktu przystąpienia, staną się wiążące dla nowych państw członkowskich i będą miały do nich zastosowanie z datą ich przystąpienia do UE.⁷ Przepisy i akty niewymienione we wspomnianym załączniku, mimo że wiążące dla nowych państw członkowskich od daty przystąpienia, nie będą miały do nich zastosowania do chwili przyjęcia stosownej decyzji Rady w tej sprawie zgodnie z art. 3 ust. 2 Aktu przystąpienia.

Niezbędne przepisy wprowadza się zatem w życie w dwóch etapach – niektóre przepisy dorobku Schengen są wiążące i mają zastosowanie od daty przystąpienia do Unii, podczas gdy inne, szczególnie te ściśle związane ze znoszeniem kontroli na granicach wewnętrznych, są wiążące od daty przystąpienia, lecz stosuje się je w nowych państwach członkowskich dopiero po przyjęciu wspomnianej decyzji Rady.

⁴ Dz.U. L 131 z 1.6.2000, str. 43.

⁵ Dz.U. L 64 z 7.3.2002, str. 20.

⁶ Dz.U. L 370 z 17.12.2004, str. 78.

⁷ Dz.U. L 236 z 23.9.2003, str. 33.

Przepisy Schengen dotyczące polityki wizowej (art. 9-17 konwencji z Schengen oraz decyzje wykonawcze do nich, w szczególności wspólne instrukcje konsularne oprócz załączników 1, 7, 8 i 15 do nich) nie są wymienione w załączniku.

W związku z tym niniejszy wniosek, który zastępuje i rozwija wspólne instrukcje konsularne i niektóre przepisy konwencji z Schengen w celu ustanowienia wspólnotowego kodeksu przepisów wizowych, po przyjęciu nie będzie miał zastosowania do nowych państw członkowskich, z wyjątkiem przepisów dotyczących wydawania wiz lotniskowych.

8) OMÓWIENIE TREŚCI ARTYKUŁÓW

Uwagi ogólne

W celu uwzględnienia kontekstu i terminologii Wspólnoty pojęcie „umawiającej(-ych) się strony (stron)” zastąpiono w definicjach i w całej treści wniosku pojęciem „państwa (państw) członkowskiego(-ich)”. Naturalnie odniesienia do państw członkowskich powinny być odczytywane po pierwsze w świetle protokołu Schengen, jeżeli chodzi o stosowanie dorobku Schengen przez Zjednoczone Królestwo i Irlandię (patrz pkt 6 powyżej), a po drugie art. 3 traktatu o przystąpieniu przewidującego stosowanie dorobku Schengen przez nowe państwa członkowskie w dwóch etapach (patrz pkt 7 powyżej). Ponadto szczególne stanowisko Norwegii, Islandii i Szwajcarii w odniesieniu do dorobku Schengen musi również zostać uwzględnione, jak wyjaśniono w pkt 6 uzasadnienia.

Tytuł I: Postanowienia ogólne

Artykuł 1: Cel i zakres

W ust. 1 tego artykułu określono cel rozporządzenia, a mianowicie ustanowienie warunków i procedur rozpatrywania wniosków wizowych dotyczących pobytów nieprzekraczających trzech miesięcy w okresie sześciu miesięcy.

Ustęp 2 stanowi, że rozporządzenie ma zastosowanie do obywateli państw trzecich podlegających obowiązkowi wizowemu zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 539/2001. Ponadto w ustępie tym zawarto ogólne odniesienie do prawa do swobodnego przemieszczania się, z którego korzystają szczególne kategorie obywateli państw trzecich na mocy prawodawstwa wspólnotowego.

Ustęp 3 zawiera wykaz państw trzecich, których obywatele podlegają obowiązkowi posiadania wiz lotniskowych. Wspólny wykaz (załącznik VII) zawarty jest w niniejszym rozporządzeniu (a nie w rozporządzeniu Rady (WE) nr 539/2001).

Artykuł 2: Definicje

Większość definicji zawartych w tym artykule zasadniczo pochodzi z konwencji z Schengen i wspólnych instrukcji konsularnych (WIK), chociaż uwzględniono potrzebę objaśnienia i rozwinięcia niektórych definicji oraz dodania kilku nowych. Definicje wymienione w rozporządzeniu odpowiadają definicjom w rozporządzeniu (WE) nr 539/2001 i kodeksie granicznym Schengen.

Pojęcie „obywatela państwa trzeciego” zdefiniowano domyślnie, poprzez wyłączenie obywateli Unii Europejskiej w rozumieniu art. 17 ust. 1 traktatu WE. W związku z tym obejmuje ono również uchodźców i bezpaństwowców.

Definicja „wizy” odpowiada definicji z rozporządzenia (WE) nr 539/2001; dodano odniesienie do tranzytu przez port lotniczy jako różnego od „pobytu” i „tranzytu” w zwykłym rozumieniu tych słów. Dodanie tego pojęcia było również konieczne ze względu na włączenie wspólnego działania w sprawie tranzytu przez port lotniczy do ram prawnych Wspólnoty.

Utrzymano pojęcie „jednolitej (wizy)” w odniesieniu do jednej wizy umożliwiającej posiadaczowi, któremu zezwolono na wjazd, przemieszczanie się/tranzyt na terytorium kilku lub wszystkich państw członkowskich, w przeciwieństwie do wizy o „ograniczonej ważności terytorialnej” pozwalającej posiadaczowi na pobyt tylko w jednym państwie członkowskim lub kilku, oraz „wizy lotniskowej”, wymaganej od niektórych obywateli państw trzecich podczas tranzytu przez międzynarodową strefę tranzytową portów lotniczych państw członkowskich.

Ponieważ jednym z warunków wydania „jednolitej” wizy jest uznawanie przez wszystkie państwa członkowskie dokumentów podróży przedstawionych przez osobę ubiegającą się o wizę, uznano za konieczne określenie, co rozumie się pod pojęciem „uznawanych dokumentów podróży”. W obecnej formie konwencji z Schengen i WIK pojęcie „ważny” używane jest w odniesieniu zarówno do autentyczności, czasowej ważności, jak i uznawania dokumentu, co powoduje pewne zamieszanie. Pojęcie to jest istotne dla misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych państw członkowskich, aby wiedziały, czy mogą wydać jednolitą wizę, czy też należy wydać wizę o ograniczonej ważności terytorialnej. Biorąc pod uwagę podstawę prawną niniejszego wniosku, nie jest możliwe objęcie zakresem rozporządzenia decyzji Komitetu Wykonawczego Schengen SCH/Com-ex (98) 56 i (99) 14 ustanawiających przepisy dotyczące opracowania kompendium dokumentów podróży, które uprawniają posiadacza do przekraczania granic zewnętrznych i mogą być zatwierdzone poprzez wydanie wizy.

Jednakże włączenie tego zasadniczego aktu prawnego do ram prawnych Wspólnoty wydaje się logiczne.

Definicja „naklejki wizowej” odnosi się do definicji podanych w rozporządzeniu (WE) nr 1683/95, a sformułowanie pochodzi z rozporządzenia w sprawie systemu VIS.

„Oddzielny arkusz, na którym umieszcza się wizę” zdefiniowano zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 333/2002 w sprawie jednolitego wzoru formularza, na którym umieszcza się wizę, wydawanego przez państwo członkowskie osobom posiadającym dokumenty podróży, które nie są uznane przez państwo członkowskie sporządzające formularz.

Tytuł II: Przyjmowanie i rozpatrywanie wniosków wizowych

Rozdział I: Organy biorące udział w procesie rozpatrywania wniosków wizowych

Artykuł 3: Organy właściwe do rozpatrywania wniosków wizowych

Te przepisy pochodzą z WIK oraz konwencji z Schengen, jednak sprecyzowano pojęcie „rozpatrywania” w sensie analizy wniosków wizowych, które powinno zawsze być przeprowadzane przez misje dyplomatyczne i urzędy konsularne państw członkowskich. Wskutek niedawnych zmian (wzrost liczby wniosków wizowych, ryzyko związane z

bezpieczeństwem pracowników konsularnych itp.) oraz zbliżającej się daty rozpoczęcia pobierania identyfikatorów biometrycznych jako jednego z wymogów przy ubieganiu się o wizę, zadanie misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych państw członkowskich nie ogranicza się już wyłącznie do przyjmowania wniosków wizowych.

Jednakże uchylono załącznik 6 do WIK w celu wykluczenia konsulów honorowych z procesu rozpatrywania wniosków wizowych.

Dla celów niniejszego rozporządzenia przejęto przepisy rozporządzenia Rady (WE) nr 415/2003 w sprawie wydawania wiz na granicy (ust. 2).

Artykuł 4: Właściwość terytorialna

W WIK znajduje się wskazówka, że „jeżeli” nierezydenci ubiegają się o wizę, ich wnioski należy rozpatrywać w szczególny sposób. Ponieważ praktyka państw członkowskich w tej kwestii różni się, niniejsze rozporządzenie stanowi jasno, że obywatele państw trzecich muszą wystąpić z wnioskiem o wydanie wizy w swoim kraju pochodzenia (ust. 1), a jedynie osoby niebędący mieszkańcami, legalnie przebywający w innym kraju niż ich kraj stałego pobytu, mający uzasadnione powody ubiegania się o wizę, mogą to zrobić (ust. 2). Zazwyczaj w takich przypadkach przed wydaniem wizy misje dyplomatyczne lub urzędy konsularne państw członkowskich kontaktują się ze swoimi odpowiednikami w kraju stałego pobytu osoby ubiegającej się o wizę lub z władzami centralnymi tego kraju.

Artykuł 5: Państwo członkowskie odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku wizowego

Przepisy te, których źródłem są WIK, określają kryteria umożliwiające ustalenie, która misja dyplomatyczna lub który urząd konsularny odpowiada za rozpatrzenie wniosku wizowego. Wnioski o wydanie wielokrotnych wiz wjazdowych przedkłada się urzędowi konsularnemu państwa członkowskiego, do którego wnioskodawca zazwyczaj się udaje (co uzasadnia fakt ubiegania się o wielokrotną wizę wjazdową), chociaż posiadacz takiej wizy będzie uprawniony do podróżowania do innych miejsc na terytorium państw członkowskich. Powodem, dla którego tego typu wizy mogą zostać wydane jedynie w kraju stałego pobytu osoby ubiegającej się o wizę jest to, że jedynie miejscowy urząd konsularny może w pełni ocenić wiarygodność wnioskodawcy.

Artykuł 6: Właściwość w zakresie wydawania wiz obywatelom państw trzecich przebywających legalnie na terytorium państwa członkowskiego

Obecnie stosunkowo dużo wiz wydaje się na terytorium państw członkowskich, chociaż osoby, których to dotyczy, nie przekraczają granic zewnętrznych. Jednakże powinno się wprowadzić jasne przepisy dotyczące przypadków obywateli państw trzecich, przebywających legalnie na terytorium jednego państwa członkowskiego i mających uzasadnione powody odbycia podróży do innego państwa członkowskiego, ale nieposiadających dokumentów umożliwiających im przemieszczanie się.

Artykuł 7: Ustalenia dotyczące reprezentowania państw

Znaczna część treści tego artykułu pochodzi z WIK. Jednakże poczyniono starania w zakresie jaśniejszego sformułowania przepisów i dodano szczególne przepisy zapewniające terminowe powiadamianie osób ubiegających się o wizę i innych państw członkowskich, na szczeblu lokalnym i centralnym, o wejściu w życie lub zerwaniu umów o reprezentowaniu państw. Państwa członkowskie decydujące się na podzlecenie części procedury wizowej muszą

powiadomić państwo(-a) członkowskie, które reprezentują, jeszcze przed rozpoczęciem takiej współpracy.

W ust. 6 objaśniono sytuację w przypadkach, gdy misja dyplomatyczna lub urząd konsularny reprezentujących państw członkowskich zamierza odmówić wydania wizy. W takim przypadku całą sprawę przekazuje się władzom centralnym reprezentowanego państwa członkowskiego, aby podjęły ostateczną decyzję o odmowie; zastosowanie ma art. 23 ust. 3 o powiadomieniu wnioskodawcy, któremu udzielono odmowy. Tym sposobem zapewnia się podjęcie ostatecznej decyzji w sprawie danego wniosku, zamiast kierowania wnioskodawcy do najbliższego urzędu konsularnego reprezentowanego państwa członkowskiego w celu ponownego złożenia wniosku, co obecnie często ma miejsce.

Ustęp 2 zostanie zmieniony w celu uwzględnienia wyniku negocjacji w sprawie wniosku zmieniającego WIK w związku z wprowadzeniem identyfikatorów biometrycznych, w tym ustanowienia wspólnych ośrodków składania wniosków wizowych.

Artykuł 8: Zasięganie opinii władz centralnych własnego państwa członkowskiego (uprzednia konsultacja)

Procedura uprzedniej konsultacji, czyli zasięganie opinii władz centralnych państwa przed wydaniem wizy szczególnym kategoriom osób lub obywatelom szczególnych państw trzecich przez misję dyplomatyczną lub urząd konsularny tego państwa, już istnieje, a wykaz państw trzecich, w odniesieniu do których zasięganie opinii jest wymagane, jest zamieszczony w załączniku 5 do WIK (zaklasyfikowanym jako „EU RESTREINT”). Ustęp 2 stanowi, że taka konsultacja nie może spowodować przedłużenia procesu rozpatrywania wniosku wizowego.

Ustęp 3 stanowi, że w ramach ustaleń dotyczących reprezentowania państw władze centralne reprezentującego państwa członkowskiego muszą skonsultować się z władzami centralnymi reprezentowanego państwa członkowskiego (w przypadku państw trzecich wymienionych w załączniku I).

Artykuł 9: Zasięganie opinii i powiadamianie władz centralnych innych państw członkowskich

W ust. 1 określono przepisy dotyczące wniosku władz centralnych państw członkowskich o zasięgnięcie ich opinii przed podjęciem przez misje dyplomatyczne lub urzędy konsularne innych państw członkowskich decyzji o wydaniu wizy szczególnym kategoriom osób lub obywatelom szczególnych państw trzecich.

W ust. 2 określono termin udzielenia odpowiedzi przez państwa członkowskie, do których zwrócono się o opinię – są to trzy dni robocze. Jeżeli odpowiedź nie nadejdzie w wyznaczonym terminie, konsultujące państwo członkowskie może zezwolić swojej misji dyplomatycznej lub urzędowi konsularnemu na wydanie wizy, której dotyczyła konsultacja.

W ust. 3 wprowadzono procedurę zwykłego powiadomienia, spełniając tym sposobem życzenie wielu państw członkowskich wyrażone podczas dyskusji w okresie 2002 – 2003: zamiast konsultacji, władze centralne państw członkowskich pragną być powiadamiane o wydaniu wizy obywatelom niektórych państw trzecich lub szczególnym kategoriom tych obywateli.

Ustęp 5 stanowi, że w ramach ustaleń dotyczących reprezentowania państw władze centralne reprezentującego państwa członkowskiego muszą zasięgnąć opinii władz centralnych innych państw członkowskich (w przypadku państw trzecich wymienionych w załączniku II).

Rozdział II: Stosowanie

Artykuł 10: Praktyczny sposób składania wniosku

Ten artykuł jest nowy, gdyż określono w nim ogólne zasady dotyczące „fizycznego” złożenia wniosku; jest on powiązany z art. 11, w którym wprowadzono pojęcie „dopuszczalności”. Ustęp 1 określający, że o wizę można ubiegać się nie wcześniej niż trzy miesiące przed planowaną podróżą, jest obecnie wymieniony jedynie w przypisie na str. 1 załącznika 13 do WIK. Ważne jest, aby wizy nie były wydawane zbyt wcześnie przed podróżą, gdyż sytuacja wnioskodawcy, na podstawie której wydano wizę, może ulec zmianie.

W ust. 2 mowa jest o wymogu, któremu podlegają wszystkie osoby ubiegające się o wizę po raz pierwszy, dotyczącym złożenia wniosku osobiście w celu umożliwienia pobrania danych biometrycznych, co musi mieć miejsce w chwili złożenia wniosku.

Ustępy 3 i 4 są konieczne, ponieważ coraz więcej misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych państw członkowskich wprowadza system mianowania. Ustęp 5 należy czytać w powiązaniu z art. 11 i 19.

Artykuł 11: Pobieranie danych biometrycznych

W tym artykule określono wymogi dotyczące pobierania danych biometrycznych i kategorie osób zwolnionych z tego wymogu. Treść tego artykułu odpowiada wnioskowi dotyczącemu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego wspólne instrukcje konsularne dla misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych dotyczące wiz w związku z wprowadzeniem technologii biometrycznych, łącznie z przepisami dotyczącymi organizacji przyjmowania i rozpatrywania wniosków wizowych, przedstawionemu przez Komisję w dniu 31 maja 2006 r. [COM (2006) 269].

Artykuł 12: Składanie wniosku wizowego

W tym artykule wymieniono wymogi dotyczące dokumentów, jakie osoba ubiegająca się o wizę musi przedstawić, aby jej wniosek został uznany za dopuszczalny. Ustalenie takich zasad ułatwi wnioskodawcom przygotowanie wniosku i przyspieszy proces rozpatrywania go, ponieważ misja dyplomatyczna lub urząd konsularny będą otrzymywać kompletną dokumentację. Ponadto, ponieważ państwa członkowskie coraz częściej zezwalają misjom dyplomatycznym i urzędom konsularnym na współpracę z zewnętrznymi dostawcami usług, z uwagi na takie pośrednictwo pomiędzy wnioskodawcą a pracownikami rozpatrującymi wniosek konieczne jest uzyskanie od początku dokładnych informacji i oszczędzenie wnioskodawcy konieczności dostarczania informacji dodatkowych. Tym sposobem w artykule tym określono, w jakich przypadkach można uznać, że wniosek wizowy został złożony. Jeżeli występują wszystkie elementy wymienione w art. 12, wniosek wizowy jest „dopuszczalny”.

Jest to również ważne w celu odróżnienia wniosków odrzuconych przed rozpoczęciem procesu właściwego rozpatrywania od tych, które spotkały się z formalną odmową po rozpatrzeniu. Wprowadzenie takiego rozróżnienia spowoduje ponadto, że statystyki będą lepiej odzwierciedlać rzeczywistość, gdyż przypadki formalnej odmowy będą odróżniane od

przypadków wniosków nie w pełni rozpatrzonych, i tym sposobem wskaźniki odmowy pokażą prawdziwy obraz sytuacji. Porównanie wskaźników odmowy stanowi ważne narzędzie zarządzania dla misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych państw członkowskich na obszarze podlegającym tej samej właściwości.

Artykuł 13: Formularz wniosku

Ustęp 1 pochodzi z WIK; dodano wymóg wypełnienia oddzielnych formularzy wniosku przez osoby towarzyszące wnioskodawcy wpisane do jego paszportu. W związku z tym wydawane będą indywidualne naklejki wizowe (art. 26), a wizy grupowe przestaną istnieć.

W ust. 2 ustalono wiele kwestii praktycznych, które dotychczas nie były poruszane. W ust. 3 ustanowiono przepisy dotyczące możliwości tłumaczenia formularza wniosku na język kraju przyjmującego i sposobu przedstawienia takich tłumaczeń. W celu zapewnienia jednolitego stosowania i oszczędności kosztów misje dyplomatyczne państw członkowskich znajdujące się na obszarze objętym tą samą właściwością używają tego samego tłumaczenia. Ustępy 2 i 3 są oparte głównie na dokumencie służb Komisji JAI/723/2003.

Wreszcie ust. 4 zawiera wymóg udzielania wnioskodawcom przez misje dyplomatyczne i urzędy konsularne państw członkowskich informacji o językach, w jakich można wypełnić formularz wniosku.

Artykuł 14: Dokumenty uzupełniające

Treść tego artykułu oraz załącznik IV, ustanawiający niewyczerpujący wykaz wymaganych dokumentów uzupełniających, jakie wnioskodawcy muszą przedłożyć, pochodzą z WIK; zmieniono ich strukturę, tak aby były łatwiejsze w odbiorze. Ponadto dokumenty uzupełniające zamieszczono w wykazie w taki sposób, aby uwzględnić cel planowanego pobytu/ tranzytu. Sporządzono nowy ujednolicony formularz potwierdzający zaproszenie, zakwaterowanie oraz pokrycie kosztów związanych z pobytem, w celu wypełnienia luki w obowiązującym prawodawstwie. Chociaż WIK zawierały załącznik z tzw. ujednoliconymi formularzami stosowanymi przez poszczególne państwa członkowskie, dotychczas tylko trzy z nich złożyły takie, stosunkowo różniące się między sobą, formularze. Artykuł jest zgodny z kodeksem granicznym Schengen.

Może zaistnieć potrzeba rozróżnienia rodzajów dokumentów, które wnioskodawcy muszą i mogą przedstawić z uwagi na warunki lokalne. W ramach lokalnej współpracy konsularnej ocenia się, czy istnieje konieczność sporządzenia wykazów dokumentów, które należy przedstawić do celów określonych w tym artykule i dotyczącym go załączniku, jako elementu niezbędnego do uniknięcia handlu wizami.

Artykuł 15: Podróżne ubezpieczenie medyczne

Ten artykuł pochodzi z WIK, ale przepisy zmieniono tak, by objaśnić wiele luk prawnych i niejasności w oryginalnej decyzji; uwzględniono zarówno wytyczne w sprawie stosowania tego środka, sporządzone w 2004 r., jak i ocenę stosowania środka przeprowadzoną na podstawie ankiety rozesłanej do misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych państw członkowskich w 2005 r.

Wprowadzono ogólne zwolnienie z wymogu posiadania podróżnego ubezpieczenia medycznego dla posiadaczy paszportów dyplomatycznych i marynarzy, ponieważ uznano, że mają wystarczające ubezpieczenie w związku z wykonywanym zawodem. Ponadto obywatele

państw trzecich ubiegający się o wizę na granicy – co powinno mieć miejsce tylko w wyjątkowych i nagłych przypadkach – zostali również zwolnieni z tego obowiązku, ponieważ wykupienie podróznego ubezpieczenia medycznego wydaje się w stosunku do takich osób wymogiem niewspółmiernym i często okazałoby się niemożliwe.

Artykuł 16: Opłata manipulacyjna

W tym artykule określono zasady dotyczące opłaty, jaką uiszczają osoby ubiegające się o wizę. Opłata ta ma pokryć koszty administracyjne rozpatrzenia wniosku wizowego. Kwota opłaty odpowiada kwocie określonej w decyzji Rady 2006/440/WE z dnia 1 czerwca 2006 r.⁸ Pozostała część ust. 1, w której określono, że opłatę należy uiścić w EUR lub w walucie kraju przyjmującego i że nie podlega ona zwrotowi, nadal obowiązuje. W ust. 2 określono, że osoby ubiegające się o wizę mają otrzymać kwit oraz pisemną informację, że opłata nie podlega zwrotowi. W ust. 3 zawarto odniesienie do problemów występujących w przypadkach, gdy opłata manipulacyjna jest uiszczana w walucie lokalnej. W celu oszczędzenia wnioskodawcom trudności wynikających z różnicy kursów wymiany obowiązujących w poszczególnych państwach członkowskich, proponuje się stosowanie tego samego kursu, a mianowicie średniego rocznego kursu wymiany walut EBC. W ust. 4 wymieniono kategorie osób, które są zwolnione z wymogu uiszczenia opłaty manipulacyjnej zgodnie z decyzją Rady 2006/440/WE. Ustęp 5 umożliwia państwom członkowskim zniesienie lub obniżenie opłaty w indywidualnych przypadkach. Tę już wcześniej istniejącą możliwość potwierdziła decyzja Rady 2006/444/WE. Ustęp 6 stanowi, że obowiązująca opłata zostanie tymczasowo utrzymana wobec obywateli państw trzecich; Komisji udzielono do dnia 1 stycznia 2007 r. upoważnienia do negocjacji umowy w sprawie ułatwień wizowych dla tych obywateli.

Ustęp 7 dodano w celu uniknięcia sytuacji, w której obywatel państwa trzeciego będący posiadaczem dokumentu podróży nieuznawanego przez jedno z państw członkowskich oraz wizy o ograniczonej ważności terytorialnej, musi po raz drugi uiścić opłatę manipulacyjną w związku z koniecznością ponownego ubiegania się o wizę umożliwiającą podróż do państwa członkowskiego, którego terytorium nie jest objęte pierwszą wizą.

W ust. 8 wprowadzono opłatę za pilne rozpatrzenie wniosku: zwykła opłata ulega podwojeniu w przypadku złożenia wniosku bardzo późno bez uzasadnionego powodu.

Artykuł 17: Stempel informujący o złożeniu wniosku wizowego

Wymóg dotyczący ostemplowania przez misje dyplomatyczne i urzędy konsularne państw członkowskich dokumentu podróży osoby ubiegającej się o wizę w chwili złożenia przez nią wniosku pochodzi z WIK. Celem tego jest uniknięcie sytuacji, w której ta sama osoba złożyłaby wnioski w tym samym czasie w kilku państwach członkowskich. Ze względu na poważne trudności związane z praktycznym stosowaniem tego środka w rozporządzeniu objaśniono zasady użycia stempla i przedstawiono ujednolicony wzór stempla. Załączenie wzoru uznano za konieczne, ponieważ na przestrzeni lat odnotowano liczne przypadki posługiwania się niepoprawnymi stemplami i niewłaściwymi kodami dodatkowymi. W ust. 1 uwzględniono zmiany w przyjmowaniu wniosków wizowych (patrz art. 33) polegające na tym, że to misje dyplomatyczne lub urzędy konsularne będą stemplować dokument podróży wnioskodawcy.

⁸ Dz.U. L 175 z 29.6.2006, str. 77.

WIK pozwalają państwom członkowskim na podejmowanie jednostronnych decyzji o niezamieszczaniu stempla w paszportach dyplomatycznych. W celu zastosowania ujednoliconego podejścia uogólniono to zwolnienie, natomiast misje dyplomatyczne i urzędy konsularne państw członkowskich muszą uzgadniać zwolnienie z tego wymogu innych szczególnych kategorii osób w ramach lokalnej współpracy konsularnej.

W celu uniknięcia przypadków niewłaściwego zrozumienia przez osoby ubiegające się o wizę lub władze lokalne celu stemplowania, misje dyplomatyczne i urzędy konsularne państw członkowskich podają do ogólnej wiadomości, że ostemplowanie nie pociąga za sobą żadnych skutków prawnych i służy jedynie jako wskazówka, że złożono wniosek wizowy.

Kiedy państwa członkowskie rozpoczną przekazywanie danych do systemu VIS, stempel nie będzie już potrzebny, ponieważ misje dyplomatyczne i urzędy konsularne innych państw członkowskich uzyskają dostęp do informacji dotyczących ewentualnych wielokrotnych wniosków składanych przez tę samą osobę w różnych placówkach.

Rozdział III: Analiza i rozpatrywanie wniosków wizowych

Artykuł 18: Analiza wniosku

Ustępy 1 i 2 tego kluczowego artykułu pochodzą z WIK; określono w nich podstawowe kryteria dotyczące rozpatrywania wniosków wizowych: dwie główne kwestie, które powinni uwzględniać pracownicy konsularni podczas rozpatrywania wniosków wizowych, a mianowicie ryzyko migracji i ryzyko związane z bezpieczeństwem. Z uwagi na nowe sposoby składania wniosków wizowych przez różnego rodzaju pośredników podkreślono, że w przypadkach, w których złożona dokumentacja pisemna nie okaże się wystarczająca do potwierdzenia celu pobytu i zamiaru powrotu, wnioskodawca może zostać wezwany na rozmowę.

Treść ust. 4 pochodzi z WIK, ale wyszczególniono więcej elementów, które należy sprawdzić. Szczególną uwagę zwraca się na literę e), w której znajduje się odniesienie do środków utrzymania – ocena w tym zakresie uwzględni kwoty referencyjne określone w kodeksie granicznym Schengen oraz potwierdzenie zakwaterowania/ pokrycia kosztów (załącznik IV).

Kwoty referencyjne ustalone przez państwa członkowskie podano wcześniej w załączniku 7 do WIK. Ponieważ kodeks graniczny Schengen nakłada na państwa członkowskie obowiązek zgłaszania kwot referencyjnych, nie ma potrzeby zamieszczania załącznika dotyczącego kwot referencyjnych w samym kodeksie wizowym. Jednakże ze względów praktycznych kwoty referencyjne będą podane w „wytycznych dotyczących praktycznego zastosowania kodeksu wizowego” (art. 45), które zostaną sporządzone później.

Ponieważ posiadacze wiz lotniskowych nie wkraczają na terytorium państw członkowskich, w ust. 6 ustalono, że sprawdzanie tego typu wniosków powinno dotyczyć jedynie wymogów określonych w ust. 2 lit. a) (ważny i autentyczny dokument podróży), b) (brak zagrożenia dla porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego, zdrowia publicznego i stosunków wewnętrznych) oraz d) (wcześniejsze korzystanie z wizy jednolitej), chociaż należy sprawdzić cel podróży.

Ustęp 7 pochodzi z WIK; można go streścić w następujący sposób: „w przypadku wątpliwości nie należy wydawać wizy”.

Artykuł 19: Niedopuszczalność wniosku

Ten artykuł jest bezpośrednio powiązany z art. 10 ust. 4. W przypadku, gdy osoba ubiegająca się o wizę nie dostarczy wymaganych informacji dodatkowych, wniosek zostanie uznany za niedopuszczalny i odnotowany jako taki w systemie VIS. Pojęcie niedopuszczalności wniosku wprowadzono w celu rozróżnienia pomiędzy formalną odmową udzieloną po rozpatrzeniu wniosku wizowego a przypadkami nierozpatrzenia wniosku, ponieważ wnioskodawca nie udzielił wymaganych dodatkowych informacji. Obecnie przypadki formalnej odmowy i nierozpatrzenia są często ujmowane w statystykach jako „odmowa/odrzućenie”, przez co rzeczywista liczba przypadków odmowy i wskaźnik odmowy pozostają nieznane.

Ponieważ niedopuszczalność wniosku nie stanowi formalnej odmowy, wnioskodawca nie może się od tej decyzji odwołać. W związku z tym wniosek może również zostać uznany za niedopuszczalny przez misję dyplomatyczną lub urząd konsularny reprezentującego państwa członkowskiego.

Artykuł 20: Decyzja w sprawie wniosku wizowego

Aby zapewnić równość traktowania osób ubiegających się o wizę, w ust. 1 określono maksymalne terminy wydawania wizy.

Ustęp 2 dotyczy ogólnej zasady pozwalającej określić, jaką wizę należy wydać w określonym przypadku, obliczyć długość okresu jej ważności oraz długość pobytu, na jaki udziela się zezwolenia. W celu uwzględnienia ewentualnych niespodziewanych zmian planów podróży z przyczyn niezależnych od wnioskodawcy (np. odwołanie lotu, odroczenie imprezy handlowej lub kulturalnej, spotkania służbowego), do liczby dni potrzebnych na wizytę/ tranzyt lub przejazd przez międzynarodową strefę tranzytową portów lotniczych dodaje się w rozsądnym wymiarze dodatkowe dni.

Należy zauważyć, że obecny załącznik 13 do WIK, w którym przedstawiono wzory wypełnionych naklejek wizowych, zostanie zaktualizowany i będzie stanowił część „wytycznych dotyczących praktycznego zastosowania kodeksu wizowego”, które zostaną załączone do ostatecznej wersji kodeksu wizowego.

Ustęp 3 dotyczący wydawania wielokrotnych wiz wjazdowych pochodzi z WIK, ale opisano w nim szczegółowo profil osób, którym można wydawać takie wizy (muszą one udowodnić konieczność częstego podróżowania do państw członkowskich i wykazać swoją wiarygodność).

Artykuł 21: Wizy o ograniczonej ważności terytorialnej

Ten artykuł obejmuje wszystkie aspekty wydawania wiz o ograniczonej ważności terytorialnej, które obecnie znajdują się w różnych aktach prawnych, często powtarzających te same przepisy (art. 11 ust. 2, art. 14 ust. 1 i art. 16 konwencji z Schengen, część V pkt 3 i załącznik 14 do WIK).

W ust. 1 wymieniono szczegółowo przypadki, w których wydaje się wizę o ograniczonej ważności terytorialnej.

W ust. 2 wyjaśniono, w jakich okolicznościach konieczne jest powiadomienie innych państw członkowskich. Pomimo że informacje na temat wydanych wiz będą przechowywane w systemie VIS, konieczne jest powiadamianie władz centralnych o poszczególnych przypadkach, aby umożliwić im sprawdzenie szczegółów w VIS.

Ponieważ wydanie wizy o ograniczonej ważności terytorialnej z przyczyn określonych w lit. a) i b) pozwala osobom, które nie spełniają zwykłych warunków wjazdu na terytorium państw członkowskich, uzyskać prawo wjazdu na terytorium państwa wydającego wizę, władze centralne tego państwa muszą powiadomić o tym fakcie władze centralne innych państw członkowskich.

Natomiast w przypadku opisanym w drugim akapicie ust. 1 posiadacz dokumentu podróży nieuznawanego przez co najmniej jedno państwo członkowskie spełnia warunki wjazdu, w związku z czym powiadomienie o wydaniu wizy o ograniczonej ważności terytorialnej jest zbędne.

Ponieważ konieczność wydawania wiz o ograniczonej ważności terytorialnej ważnych tylko w wydającym je państwie członkowskim w przypadkach opisanych w drugim akapicie ust. 1 nie jest związana z żadną z przyczyn podanych w lit. a) i b), a także ponieważ zainteresowanej osobie wydawano już wcześniej wizy krótkoterminowe, których nie wykorzystała w niewłaściwy sposób, powiadomienie innych państw członkowskich również nie jest konieczne.

Artykuł 22: Tranzytowe wizy lotniskowe

Artykuł ten ustanawia ujednolicone podejście w dziedzinie wiz lotniskowych. Zawiera przepisy WIK; w celu zwiększenia przejrzystości rozszerzono indywidualne zwolnienia z tego wymogu udzielane przez państwa członkowskie (głównie posiadaczom paszportów dyplomatycznych) na obywateli państw trzecich figurujących we wspólnym wykazie.

W ust. 2 lit. a)-d) wymieniono różne kategorie osób zwolnionych z tego wymogu. Do kategorii podanych w WIK dodano członków rodziny obywateli UE.

Artykuł 23: Odmowa wydania wizy

Obowiązujące WIK odnoszą się do krajowego ustawodawstwa w dziedzinie zgłaszania i uzasadniania odmowy; w przypadkach, gdy prawo krajowe wymaga zgłaszania i uzasadniania odmowy wydania wizy, należy posłużyć się ogólnym, ujednoliconym tekstem takiego zgłoszenia. W celu podkreślenia podejścia wspólnotowego i równego traktowania wnioskodawców na mocy omawianego artykułu staje się to obowiązkowe.

W ust. 1 wymieniono wiele szczegółowych kryteriów dotyczących odmowy wydania wizy, zgodnie z kodeksem granicznym Schengen. Obowiązujące WIK nie zawierają takiego szczegółowego wykazu.

Ustęp 2 stanowi, że odmowę należy zgłosić na piśmie, przy użyciu formularza zamieszczonego w załączniku IX. Należy również stosować ujednolicone formularze w przypadkach, gdy wnioski wizowe spotykają się z odmową na granicy (por. art. 32 i 33).

W ust. 3 wyjaśniono, że za rozpatrywanie odwołań od decyzji odmownej w sprawie wydania wizy odpowiedzialne są państwa członkowskie.

W ust. 4 omówiono sytuację, w której jedno państwo członkowskie reprezentuje inne w zakresie wydawania wiz, a reprezentowane państwo członkowskie podejmuje ostateczną decyzję o udzieleniu odmowy. Misja dyplomatyczna reprezentującego państwa członkowskiego informuje wnioskodawcę o decyzji odmownej wydanej przez reprezentowane przez nią państwo członkowskie.

Ustęp 5 ma stanowić formalną gwarancję, że każdy wniosek będzie oceniany indywidualnie i że sytuacja wnioskodawcy w chwili złożenia wniosku będzie należycie uwzględniana.

Artykuł 24: Uprawnienia uzyskane na mocy wydanej wizy

Ważne jest podkreślenie znaczenia podstawowej i kluczowej zasady, że posiadanie wizy pozwala posiadaczowi jedynie na stawienie się na zewnętrznej granicy. Uznano, że warto przytoczyć tę zasadę w omawianym artykule, przypominając tym samym, że organy kontroli granicznej sprawdzają, czy warunki wjazdu są spełnione, gdy posiadacz wizy stawia się na granicy.

Artykuł 25: Wypełnianie naklejki wizowej

Ten artykuł pochodzi z WIK; dodatkowe przepisy znajdują się w załączniku X. Chociaż kodeks wizowy nie obejmuje krajowych wiz długoterminowych, w pkt 7 załącznika X wspomniano o kodzie, który należy wpisać na naklejce wizowej w przypadku takich wiz. Zgodnie z art. 18 konwencji z Schengen krajowe wizy długoterminowe, wizy „D”, umożliwiają posiadaczowi, który spełni dodatkowe warunki wymienione w tym artykule, przejazd tranzytem przez terytorium innych państw członkowskich w celu dotarcia do terytorium państwa, które wydało wizę „D”. W związku z tym Komisja uważa, że to odniesienie do kodu jest właściwe.

Artykuł 26: Unieważnienie wypełnionej naklejki wizowej

Ten artykuł pochodzi z WIK; dodano przepisy zapewniające odnotowanie przypadków takiego unieważnienia naklejek w systemie VIS.

Artykuł 27: Umieszczenie naklejki wizowej w dokumencie podróży

Treść tego artykułu pochodzi z WIK. Ustępy 1-3 dotyczą najczęściej występującej sytuacji, gdy państwo członkowskie wydające wizę uznaje dokument podróży wnioskodawcy. Treść drugiego akapitu w ust. 1 pochodzi z załącznika 10 (który został skreślony), ponieważ w praktyce pracownicy konsularni często umieszczają naklejkę w sposób uniemożliwiający odczyt elektroniczny. Ustęp 4 dotyczy sytuacji, w której państwo członkowskie wydające

wizę nie uznaje dokumentu podróży wnioskodawcy. W takich przypadkach należy użyć oddzielnego arkusza, na którym umieszcza się wizę.

Rozdział IV: Zmiana okresu ważności wydanej wizy

Artykuł 28: Przedłużenie

Decyzja SCH/Com-ex (93) 21 w sprawie przedłużenia okresu ważności wizy nie jest uwzględniona w WIK, i zostaje objęta niniejszym rozporządzeniem, w którym wprowadzono bardziej szczegółowe przepisy.

Tytuł wskazuje, że przedłużenie okresu ważności wizy ma miejsce na terytorium państw członkowskich. W przypadku, gdy sytuacja posiadacza wizy uległa zmianie, zanim skorzystał z wydanej wizy, misja dyplomatyczna lub urząd konsularny, które wydały wizę, są w razie potrzeby odpowiedzialne za unieważnienie pierwszej wizy i wydanie nowej.

W ust. 1 przedstawiono przyczyny, które mogą uzasadniać przedłużenie okresu ważności wizy i/lub długości pobytu, do jakiego uprawnia wydana wiza krótkoterminowa lub tranzytowa, przy czym zmienia nie ulega rodzaj wizy, a długość pobytu nie może przekraczać 90 dni (ust. 2). Obowiązujące prawodawstwo nie określa maksymalnej długości tranzytu w przypadku przedłużenia okresu ważności wizy. Wprowadzono wspólne normy poprzez ustalenie maksymalnej długości tranzytu na 10 dni, co może wydawać się nadmierne, ponieważ jest podwojeniem dotychczasowego maksymalnego czasu tranzytu.

Władze administracyjne mogą podjąć decyzję o zmianie ważności terytorialnej wydanej wizy poprzez ograniczenie jej ważności do terytorium państw członkowskich, w których złożono wnioski o przedłużenie okresu ważności (ust. 3) lub do tylko niektórych państw członkowskich.

Ustęp 4, częściowo przejęty z decyzji Com-ex, stanowi, że informacje dotyczące właściwych władz (obecnie zawarte w Com-ex i nieaktualizowane od 2000 r.) muszą zostać zgłoszone Komisji, która wówczas opublikuje wykaz (por. art. 47).

W celu ustalenia ujednoliconego podejścia w ust. 5 wprowadzono obowiązek uiszczenia opłaty za przedłużenie okresu ważności wizy w wysokości 30 EUR. Ponieważ przedłużenie okresu ważności wizy nie pociąga za sobą konieczności pobrania identyfikatorów biometrycznych, opłata ta nie musi odpowiadać opłacie za wydanie wizy.

Obecnie państwa członkowskie mogą przedłużyć okres ważności wizy poprzez wydanie nowej naklejki wizowej lub ostampowanie pierwotnej wizy. Ustęp 6 stanowi, że przedłużenie okresu ważności będzie dokonywane jedynie przy użyciu jednolitego stempla, którego wzór przedstawiono w załączniku XI. Wprowadzenie jednej metody zapewnia jasność co do autentyczności wiz o przedłużonym okresie ważności, w związku z czym lokalne władze (często policja) właściwe do przedłużania okresu ważności wizy nie muszą stale przechowywać dużych ilości ściśle zabezpieczonych naklejek wizowych.

Informacje dotyczące przedłużenia okresu ważności wizy są wprowadzane do systemu VIS zgodnie z ust. 7.

Artykuł 29: Unieważnienie

Przepisy art. 28, 29 i 30 rozporządzenia są obecnie „ukryte” w załączniku 14 do WIK, który zawiera głównie treść decyzji SCH/Com-ex (93) 24. W celu wyjaśnienia pewnych kwestii te trzy zagadnienia omówiono w oddzielnych artykułach, tak aby rozróżnić różne cele działań.

Celem unieważnienia jest uniemożliwienie posiadaczowi wizy wjazdu na terytorium państw członkowskich. W art. 29 ust. 1 określono, które organy władzy mogą unieważnić wizę i w którym momencie. Litera a) dotyczy przypadku, w którym posiadacz wizy nie skorzystał jeszcze z wydanej wizy, w związku z czym misja dyplomatyczna lub urząd konsularny, które ją wydały, mogą ją unieważnić.

Organry kontroli granicznej (lit. b)) mogą unieważnić wizę, jeżeli jej posiadacz nie spełnia warunków wjazdu; wreszcie, organy ścigania na terytorium państw członkowskich mogą unieważnić wizę, jeżeli posiadacz nie spełnia już warunków pobytu, mimo że wiza jest nadal ważna.

W przypadku unieważnienia wizy przez właściwe władze państwa członkowskiego innego niż to, którego misja dyplomatyczna lub urząd konsularny wydały wizę, powiadamia się o unieważnieniu państwo członkowskie wydające wizę.

Artykuł 30: Cofnięcie wizy

Cofnięcie oznacza unieważnienie zezwolenia na pozostały okres pobytu po wjeździe posiadacza wizy na terytorium państw członkowskich. W ust. 1 określono dwa przypadki, w których wydana wiza może zostać cofnięta: a) jeżeli posiadacz wizy zwraca się o jej cofnięcie lub b) jeżeli właściwe władze uznają po wjeździe posiadacza wizy na terytorium państw członkowskich, że nie spełnia on już warunków wjazdu.

W przypadku cofnięcia wizy przez właściwe władze państwa członkowskiego innego niż to, którego misja dyplomatyczna lub urząd konsularny wydały wizę, powiadamia się o cofnięciu państwo członkowskie wydające wizę.

Artykuł 31: Ograniczenie długości pobytu, do jakiego uprawnia wiza

Jeżeli władze graniczne uznają, że posiadacz wizy nie dysponuje wystarczającymi środkami utrzymania na okres zamierzonego pobytu, mogą ograniczyć długość pobytu, do jakiego uprawnia wiza, w celu dostosowania go do środków utrzymania posiadacza wizy.

Rozdział V: Wizy wydawane na granicach zewnętrznych

Artykuł 32: Wizy wydawane na granicach zewnętrznych

Artykuły 32 i 33 zawierają przepisy rozporządzenia Rady (WE) nr 415/2003, które zostały podzielone na dwa artykuły w celu oddzielenia ogólnych przepisów dotyczących wydawania wiz na granicy od szczegółowych kwestii związanych z marynarzami podróżującymi tranzytem.

W art. 32 ust. 6 określono, że ogólne przepisy dotyczące zgłaszania i uzasadniania odmowy oraz informacji na temat możliwości odwołania mają zastosowanie w sytuacji, gdy wniosek wizowy zostaje złożony – i gdy odmowy udzielono – na granicy.

Artykuł 33: Wizy wydawane marynarzom na granicach zewnętrznych

Artykuł ten zawiera szczególne przepisy dotyczące wydawania wiz na granicy marynarzom podróżującym tranzytem. Dwa załączniki do rozporządzenia Rady (WE) nr 415/2003 („wytyczne operacyjne” i „formularz dotyczący marynarzy podróżujących tranzytem”) znajdują się w częściach 1 i 2 załącznika XII do rozporządzenia.

TYTUŁ III: Zarządzanie administracyjne i organizacja

Artykuł 34: Organizacja sekcji wiz

Treść tego artykułu pochodzi głównie z części VII WIK. Pomimo możliwych zmian w przyjmowaniu osób ubiegających się o wizę, określonych w art. 37, misje dyplomatyczne i urzędy konsularne państw członkowskich będą nadal odpowiedzialne za rozpatrywanie wniosków wizowych i podejmowanie decyzji w ich sprawie.

Okres przechowywania poszczególnych akt (w wersji papierowej) określony w drugim akapicie ust. 3 odpowiada długością okresowi przechowywania danych określonego w rozporządzeniu w sprawie VIS.

Artykuł 35: Środki na rozpatrywanie wniosków wizowych i kontrolę misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych

Ten artykuł odpowiada artykułowi dotyczącemu tych samych zagadnień w kodeksie granicznym Schengen.

Artykuł 36: Zachowanie pracowników rozpatrujących wniosek wizowy

Artykuł ten wprowadzono w celu zapewnienia przestrzegania Europejskiej karty praw podstawowych przez pracowników misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych państw członkowskich podczas kontaktów z osobami ubiegającymi się o wizę oraz w trakcie rozpatrywania wniosków wizowych.

Artykuły 37, 38 i 39: Formy współpracy w zakresie przyjmowania i rozpatrywania wniosków wizowych

Celem tych artykułów jest ustanowienie ramowych zasad prawnych dotyczących wyboru przez państwa członkowskie modelu organizacyjnego w celu pobierania danych biometrycznych od osób ubiegających się o wizę.

W art. 38 określono szczególne przepisy, których należy przestrzegać, jeżeli państwa członkowskie decydują się na współpracę z zewnętrznymi dostawcami usług.

W art. 39 omówiono pewne aspekty organizacyjne, w szczególności w celu zapewnienia przejrzystości w kwestii wybranych form współpracy. Zgodnie z ust. 2 państwa członkowskie mogą zdecydować niezależnie od wybranej formy współpracy, że osoby ubiegające się o wizę mogą zgłaszać się bezpośrednio do urzędów konsularnych.

Artykuły te zostaną zmienione w celu uwzględnienia wyniku negocjacji w sprawie wniosku zmieniającego WIK w związku z wprowadzeniem identyfikatorów biometrycznych, w tym ustanowienia wspólnych ośrodków składania wniosków wizowych.

Artykuł 40: Składanie wniosków wizowych poprzez pośredniczące podmioty komercyjne

Artykuł ten zawiera treść sekcji 5 części VIII, której pierwotne brzmienie jest nieco niejasne i nieaktualne.

W ust. 1 określono zadania, jakie mogą wykonywać pośredniczące podmioty komercyjne, natomiast, przeciwnie niż w przypadku WIK, nie próbowano zdefiniować różnych rodzajów pośredników, ponieważ byłoby to wysoce niedokładne. Należy zauważyć, że nie mogą oni pobierać danych biometrycznych od osób ubiegających się o wizę, w związku z czym pierwszego wniosku nie można złożyć poprzez pośredniczące podmioty komercyjne.

W ust. 2 wymieniono różne aspekty, jakie należy sprawdzić przed udzieleniem akredytacji.

W ust. 3 określono przepisy dotyczące stałej kontroli tych pośredników, a ust. 4 stanowi, że o negatywnych skutkach takiej kontroli należy powiadomić misje dyplomatyczne i urzędy konsularne innych państw członkowskich w ramach lokalnej współpracy konsularnej. Ogólnie rzecz biorąc, wykazy akredytowanych pośredniczących podmiotów komercyjnych przekazuje się innym misjom dyplomatycznym i urzędów konsularnym oraz podaje się je do ogólnej wiadomości (ust. 5).

Artykuł 41: Podawanie informacji do ogólnej wiadomości

Osoby ubiegające się o wizę muszą być dokładnie informowane o kryteriach i procedurach obowiązujących przy ubieganiu się o wizę. Biorąc pod uwagę niedawne zmiany, takie jak wprowadzenie centrów obsługi telefonicznej, systemu mianowania i podzlecenia, należy poczynić starania w celu zapewnienia osobom ubiegającym się o wizę należytych informacji o tym, gdzie i w jaki sposób należy złożyć wniosek.

W ust. 2 przypomina się o spoczywającym na państwach członkowskich, które zawierają umowy o reprezentowaniu państw, obowiązku podawania informacji do ogólnej wiadomości przynajmniej trzy miesiące przed rozpoczęciem takiej współpracy i określenia kategorii wniosków, których takie reprezentowanie dotyczy. Termin trzech miesięcy odpowiada maksymalnej długości terminu składania wniosków przed planowaną wizytą (zgodnie z art. 10 ust. 1)

W celu uwzględnienia napotkanych w praktyce problemów w ust. 3 wprowadzono przepis stanowiący, że należy podać do ogólnej wiadomości, że żadne skutki prawne nie są związane ze stemplem informującym o złożeniu wniosku.

Ustęp 4 stanowi, że należy udzielać jasnych informacji o terminach wydawania wiz i wymogu zasięgania opinii w odniesieniu do obywateli niektórych państw trzecich lub szczególnych kategorii obywateli tych państw.

W ust. 5 określono wymogi dotyczące informowania obywateli o prawach, jakie im przysługują w przypadku odmowy wydania wizy.

W ust. 6 podkreślono konieczność podawania do ogólnej wiadomości, że posiadanie wizy nie jest równoznaczne z automatycznym prawem wjazdu i że na granicy podczas sprawdzania, czy warunki wjazdu są spełnione, może zaistnieć potrzeba przedstawienia dokumentów uzupełniających. W obowiązującym dorobku prawnym nie ma wzmianki na ten temat.

TYTUŁ IV: Lokalna współpraca konsularna

Artykuł 42: Lokalna współpraca konsularna między misjami dyplomatycznymi i urzędami konsularnymi państw członkowskich

WIK zawierają rozdział dotyczący lokalnej współpracy konsularnej, w którym ogólnie określono zasady ramowe współpracy konsularnej na szczeblu lokalnym oraz wiele zagadnień, które należy dostosować do warunków lokalnych. Ponieważ w praktyce wyniki lokalnej współpracy konsularnej w zakresie wydawania wiz były dotychczas raczej niezadowolające, jak wykazują sprawozdania misji poświęconych lokalnej współpracy konsularnej, rozporządzenie ustanawia jasno na podstawie wniosków wyciągniętych ze sprawozdań tych misji i zatwierdzonych przez właściwe organy Rady, kto ma wykonywać jakie zadania i z jaką częstotliwością. Ponadto organizacja lokalnej współpracy konsularnej jest dostosowana do wspólnotowych ram instytucjonalnych. Podejmowanie przez misje dyplomatyczne i urzędy konsularne państw członkowskich decyzji, które nakładają na osoby ubiegające się o wizę wiążące prawa i obowiązki, nie jest zgodne z tymi ramami. W związku z tym w ramach lokalnej współpracy konsularnej należy ocenić, czy istnieje konieczność dostosowania niektórych przepisów do warunków lokalnych. Jeżeli wynik oceny będzie pozytywny, wspólne „lokalne” zasady muszą być opracowane zgodnie z procedurą komitologii, naturalnie na podstawie informacji uzyskanych w ramach lokalnej współpracy konsularnej.

Ustęp 1 dotyczy przepisów służących dokonaniu oceny konieczności ujednolicenia postępowania misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych państw członkowskich podlegających tej samej właściwości terytorialnej w zakresie informowania wnioskodawców przed złożeniem wniosków oraz równego ich traktowania po złożeniu wniosku a) - c). Takie równe traktowanie pomoże również w zapobieganiu handlowi wizami. Litera c) dotyczy dokumentów podróży wydanych przez państwa trzecie, ponieważ zarówno na szczeblu lokalnym, jak i centralnym ważne jest, aby dostępne były aktualne wykazy dokumentów podróży wydawanych przez państwa trzecie. Ostatnie zdanie tej litery dotyczy faktu, że obecnie niektóre państwa członkowskie wymagają, aby określonym rodzajom urzędowych dokumentów podróży towarzyszyła nota werbalna, podczas gdy inne państwa nie stosują tego wymogu.

W celu uniknięcia handlu wizami należy na szczeblu lokalnym dokonać również oceny konieczności zastosowania ujednoliconego podejścia w kwestii zaangażowania zewnętrznych dostawców usług i pośredniczących podmiotów komercyjnych (lit. d))

Ustęp 2 stanowi, że w celu zapewnienia pełnej przejrzystości i równego traktowania osób ubiegających się o wizę należy sporządzić w ramach lokalnej współpracy konsularnej wspólny arkusz informacyjny.

W ust. 3 podano wykaz informacji, jakie należy wymieniać co miesiąc (dane statystyczne - lit. a)) lub systematycznie (szczególne informacje związane z obszarami podlegającymi danej właściwości – lit. b)).

Dzięki comiesięcznej wymianie i analizie danych statystycznych lokalne misje dyplomatyczne i urzędy konsularne dysponują stale aktualizowanym obrazem tendencji i nagłych zmian na obszarze swojej właściwości i mogą bezzwłocznie zaradzić ewentualnym negatywnym skutkom takich zmian. Gromadzenie ogólnych informacji na temat kraju/miejsca przyjmującego (struktura społeczno-gospodarcza, źródła informacji na szczeblu lokalnym, użycie fałszywych i sfalszowanych dokumentów, szlaki nielegalnej imigracji itp.) sprawia, że ta niezbędna „wspólna” wiedza nie przepadnie, nawet jeżeli pracownicy

konsularni będą się co jakiś czas zmieniać. Dzięki tej wiedzy nowi pracownicy szybciej staną się operacyjni i zapoznają się z warunkami lokalnymi.

W ust. 4 określono przepisy, które mają skutecznie wspierać współpracę konsularną w zakresie wspólnej polityki wizowej, przy uwzględnieniu wspólnotowych ram instytucjonalnych. Ponieważ zazwyczaj współpraca konsularna obejmuje różnorodne zagadnienia, należy zorganizować specjalne spotkania z udziałem przedstawicieli państw członkowskich stosujących w pełni wspólnotowy dorobek prawny i rozpatrujących wnioski wizowe, które będą poświęcone kwestiom technicznym związanym z wydawaniem wiz.

W ust. 5 wprowadzono wymóg sporządzania sprawozdań z każdego spotkania i przekazywania ich przez każdą misję dyplomatyczną lub urząd konsularny władzom centralnym. Skutkiem tego byłoby powiązanie szczebla operacyjnego z władzami centralnymi, a także prawodawcą (odpowiednimi organami Rady), czego dotyczy ust. 7.

W ust. 6 przewidziano możliwość doraźnego zapraszania przedstawicieli państw członkowskich niestosujących w pełni wspólnotowego dorobku prawnego lub państw trzecich, aby mogli oni wziąć udział w dyskusjach dotyczących szczególnych zagadnień związanych z wydawaniem wiz na danym obszarze.

Tytuł V: Przepisy końcowe

Artykuł 43: Ustalenia wyjątkowe

W 2004 r. po raz pierwszy państwo członkowskie stosujące dorobek Schengen zorganizowało igrzyska olimpijskie i paraolimpijskie. Aby państwo to mogło przestrzegać przepisów dorobku Schengen, jednocześnie wypełniając zobowiązania wynikające z Karty Olimpijskiej, i aby uniknąć podważania przyszłych ofert organizacji takich imprez, złożonych przez inne państwo członkowskie stosujące dorobek Schengen, uzgodniono, że najodpowiedniejszym rozwiązaniem będzie wprowadzenie szczególnych środków w celu ułatwienia wydawania wiz i przekraczania granic zewnętrznych. Wdrożenie rozporządzenia w tej sprawie w Grecji w 2004 r. powiodło się, a w 2005 r. poczyniono stosowne zmiany w celu umożliwienia Włochom zastosowania tej samej procedury przy wydawaniu wiz członkom rodziny olimpijskiej. W celu ułatwienia w przyszłości tego aspektu organizacji igrzysk olimpijskich państwu członkowskiemu stosującemu w pełni dorobek Schengen, w kodeksie wizowym określono szczególne procedury i warunki, dzięki którym można będzie uniknąć długiej procedury legislacyjnej.

Artykuł 44: Zmiany w załącznikach

Ten artykuł stanowi, że załączniki III, IV, V, VI, VIII, IX, X i XI do rozporządzenia zostaną zmienione zgodnie z procedurą komitetową, o której mowa w art. 46 ust. 2. Zastosowanie procedury komitetowej zaproponowano, ponieważ w załącznikach przedstawiono środki służące wdrożeniu ogólnych przepisów dotyczących przyjmowania i rozpatrywania wniosków wizowych, zawartych w tytule II rozporządzenia.

Artykuł 45: „Wytyczne dotyczące praktycznego zastosowania kodeksu wizowego”

Artykuł ten stanowi, że „komitet wizowy” sporządzi dodatkowe „wytyczne operacyjne” dotyczące praktycznego zastosowania kodeksu wizowego. Takie praktyczne wytyczne są konieczne, aby zapewnić ujednolicone stosowanie prawodawstwa na poziomie operacyjnym oraz aby państwa członkowskie zaprzestały równoległego sporządzania krajowych

wytycznych. Wytyczne zostaną ukończone do czasu wejścia w życie rozporządzenia w sprawie wspólnotowego kodeksu wizowego.

Artykuł 46: Komitet

Jest to standardowy artykuł dotyczący procedury komitetowej, którą należy stosować przy przyjmowaniu środków służących wykonaniu rozporządzenia zgodnie z decyzją 1999/468/WE. Procedura regulacyjna jest przewidziana w odniesieniu do środków o ogólnym zasięgu w rozumieniu art. 2 decyzji; zastosowanie mają art. 5 i 7 decyzji.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE, w którym Rada może podjąć większością kwalifikowaną decyzję w sprawie wniosku Komisji dotyczącego środków, jakie należy podjąć w przypadku, gdy nie są one zgodne z opinią komitetu, ustala się na dwa miesiące.

Artykuł 47: Zgłaszanie

Państwa członkowskie zgłaszają informacje wymienione w ust. 1 Komisji, która jest odpowiedzialna za ich publikację.

Państwa członkowskie zgłaszają również Komisji planowane zmiany załączników I i II (zasięganie opinii). Ponieważ zmiany te mają bezpośredni wpływ na prawa i obowiązki osób ubiegających się o wizę, zwykła procedura zgłoszenia nie jest wystarczająca w kontekście instytucjonalnym WE. W związku z tym zmian załączników należy dokonywać zgodnie z procedurą komitologii.

Artykuł 48: Uchylenie

W tym artykule wymieniono akty prawne uchylone na mocy rozporządzenia.

Ponieważ rozporządzenie w sprawie VIS opiera się na obowiązującym dorobku prawnym, należy je dostosować do zmienionego dorobku prawnego, zgodnie z przepisami kodeksu wizowego. Taki wniosek musi mieć odpowiednią podstawę prawną (art. 66 TWE). Ponadto, ponieważ nie przyjęto jeszcze rozporządzenia w sprawie VIS, na obecnym etapie niemożliwe jest dokładne określenie zmian, jakie okażą się konieczne.

Artykuł 49: Wejście w życie

Jest to standardowa klauzula dotycząca wejścia w życie i bezpośredniego stosowania.

Stosowanie rozporządzenia odracza się na sześć miesięcy po dacie wejścia w życie (ze względu na jego zasięg) oraz konieczność ukończenia „wytycznych dotyczących praktycznego zastosowania kodeksu wizowego”. Jednakże państwa członkowskie winny rozpocząć zgłaszanie Komisji różnych kwestii wymienionych w art. 47 bezzwłocznie po wejściu rozporządzenia w życie. Także komitet powinien być w stanie przygotować środki wykonawcze, w związku z czym art. 44 również powinien być stosowany od daty wejścia w życie rozporządzenia.

Załączniki

Załączniki wymieniono w kolejności, w jakiej będą zamieszczone w rozporządzeniu.

Stosowne odniesienie w WIK dla każdego ze skreślonych przepisów można znaleźć w poniższej tabeli.

Nieuwzględnione we wniosku przepisy wspólnych instrukcji konsularnych

Nieuwzględnione we wniosku przepisy wspólnych instrukcji konsularnych	Przyczyna(-y)
Część I, pkt 2.1.4 Wizy grupowe	Ze względów bezpieczeństwa, a także biorąc pod uwagę fakt, że wszystkie osoby ubiegające się o wizę muszą złożyć oddzielne formularze wniosku, a wszystkie osoby ubiegające się o wizę po raz pierwszy muszą przy składaniu wniosku dostarczyć identyfikatorów biometrycznych, nie można już wydawać wiz grupowych.
Część I, pkt 2.2 Wizy długoterminowe	Wspólnotowy kodeks wizowy nie obejmuje wydawania wiz na pobyt przekraczający trzy miesiące (art. 1 ust. 1), w związku z czym zniesiono wizy długoterminowe ważne tak samo jak jednolite wizy krótkoterminowe.
Część IV Podstawa prawna	Ta część zawiera przepisy konwencji z Schengen (art. 5, art. 11 ust. 2, art. 14 ust. 1, art. 15 i 16), w związku z czym jest zbędna.
Część V, pkt 2.3 Procedura przewidziana w przypadku, gdy wymagana jest uprzednia konsultacja z organami centralnymi innych umawiających się stron	Ta część zawiera głównie wytyczne o charakterze raczej praktycznym niż prawnym.

ZAŁĄCZNIKI	
Załącznik 1 Wspólny wykaz państw trzecich, których obywatele podlegają obowiązkowi wizowemu w państwach członkowskich związanych rozporządzeniem (WE) nr 539/2001* zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 2414/2001** i rozporządzeniem (WE) nr 453/2003*** Wspólny wykaz państw trzecich, których obywatele są zwolnieni z obowiązku wizowego w państwach członkowskich związanych rozporządzeniem (WE) nr 539/2001* zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 2414/2001** i rozporządzeniem (WE) nr 453/2003***.	Ten załącznik zawiera wykazy zamieszczone w rozporządzeniu, o którym mowa.
Załącznik 2 Przepisy regulujące przepływ posiadaczy paszportów dyplomatycznych, urzędowych i służbowych oraz listów żelaznych, które niektóre międzynarodowe organizacje międzyrządowe wydają swoim urzędnikom. Rozkład A i B	Ponieważ zwolnienia z obowiązku wizowego dla posiadaczy paszportów dyplomatycznych, służbowych/urzędowych i specjalnych podlegają przepisom rozporządzenia (WE) nr 539/2001 i rozporządzeń zmieniających, ten załącznik nie powinien być dołączony do kodeksu wizowego.
Załącznik 3, część II	Całkowite ujednolicenie wykazu państw trzecich, których obywatele podlegają obowiązkowi posiadania wizy lotniskowej. Możliwość nałożenia tego wymogu na obywateli państw trzecich przez państwo członkowskie przestaje istnieć.
Załącznik 4 Wykaz dokumentów uprawniających do wjazdu bez wizy	Zgodnie z art. 5 ust. 1 lit. b) kodeksu granicznego Schengen obywatele państw trzecich posiadający ważny dokument pobytowy są uprawnieni do wjazdu na terytorium państw

* Dz.U. L 81 z 21.3.2001, str. 1-7.
 ** Dz.U. L 327 z 12.12.2001, str. 1-2.
 *** Dz.U. L 69 z 13.3.2003, str. 10-11.

	członkowskich, a zgodnie z art. 34 ust. 1 lit. a) kodeksu granicznego Schengen wykaz takich dokumentów pobytowych jest zgłaszany Komisji. W związku z tym wykaz ten nie powinien być zamieszczany również w kodeksie wizowym
Załącznik 6 Lista konsulów honorowych, którzy w przypadkach wyjątkowych są tymczasowo upoważnieni do wydawania jednolitych wiz	Ponieważ art. 3 niniejszego rozporządzenia stanowi, że tylko misje dyplomatyczne i urzędy konsularne państw członkowskich oraz, w wyjątkowych przypadkach, organy kontroli granicznej są uprawnione do rozpatrywania wniosków wizowych, załącznik ten nie został uwzględniony.
Załącznik 7 Ustalane corocznie przez organy krajowe kwoty referencyjne uprawniające do przekroczenia granicy	Jak wskazuje tytuł, przepisy dotyczące kwot referencyjnych związane są z przekraczaniem granic, w związku z czym podlegają kodeksowi granicznemu Schengen (art. 5 ust. 3).
Załącznik 8 Jednolity wzór naklejek wizowych oraz informacje dotyczące ich specyfikacji technicznych i znaków zabezpieczających	Ten załącznik zawiera przepisy rozporządzenia Rady (WE) nr 1683/95 i rozporządzenia (WE) nr 334/2002, w związku z czym nie jest stosowne zamieszczanie go w kodeksie wizowym.
Załącznik 9 Wpisy, których umawiające się strony dokonują w miarę potrzeby w sekcji „uwagi”	Te uwagi krajowe zgodnie z art. 46 ust. 1 lit. d) powinny być zgłaszane Komisji, która jest odpowiedzialna za ich publikację.

Załącznik 10 Instrukcje dotyczące umieszczania informacji w obszarze przeznaczonym do odczytu optycznego	Definicje (ust. 1) zawarte w tym załączniku są zbędne, a opis obszaru przeznaczonego do automatycznego odczytu jest nieaktualny, ponieważ miał stanowić informacje dla urzędów konsularnych nieposiadających „infrastruktury informatycznej”.
Załącznik 11 Kryteria dotyczące dokumentów podróży, w których mogą być umieszczane wizy	Treść tego załącznika nie jest objęta podstawą prawną kodeksu wizowego, w związku z czym nie został on uwzględniony. Kwestie w nim poruszane są związane z decyzją SCH/Com-ex (98) 57, która powinna zostać włączona do ram prawnych Wspólnoty.
Załącznik 12 Naliczane opłaty (w EUR) odpowiadające kosztom administracyjnym przetwarzania wniosku wizowego	Ponieważ w 2003 r. wprowadzono ryczałtową opłatę manipulacyjną za rozpatrywanie wniosków wizowych dotyczących wszystkich rodzajów wiz, zamieszczanie tabeli nie jest konieczne. Ponadto kodeks wizowy nie uwzględnia wiz „D”, wizy „D+C” zniesiono, a w przypadku wniosków wizowych złożonych na granicach zewnętrznych nie powinno się przyznawać żadnych ogólnych zwolnień. Trzy „zasady” określone w tym załączniku włączono do rozporządzenia (art. 16)
Załącznik 13 Wypełnianie naklejki wizowej	Ten załącznik zawiera wzory wypełnionych naklejek wizowych. Takie praktyczne wskazówki nie powinny stanowić części aktu

	prawnego. W związku z tym uaktualniona wersja tego załącznika powinna być dołączona do wytycznych dotyczących praktycznego zastosowania kodeksu wizowego (art. 43). Przepis określony na stronie 1 tego załącznika, dotyczący maksymalnego terminu na złożenie wniosku wizowego, włączono do art. 10 ust. 1.
Załącznik 14 Obowiązki dotyczące przesyłania informacji przez umawiające się strony podczas wydawania wiz o ograniczonej ważności terytorialnej, podczas unieważniania, uchylania lub ograniczania okresu ważności wiz jednolitych oraz w przypadku wydawania krajowych dokumentów pobytowych	Ten załącznik porusza wiele niepowiązanych ze sobą kwestii. Wszystkie przepisy dotyczące - wiz o ograniczonej ważności terytorialnej włączono do art. 21; - unieważnienia wizy włączono do art. 29; - cofnięcia wizy włączono do art. 30; - ograniczenia długości pobytu, do jakiego uprawnia wiza, włączono do art. 31. Część 3 załącznika 14 dotycząca dokumentów pobytowych nie jest istotna dla kodeksu wizowego.
Załącznik 17 Uproszczony dokument tranzytowy (FTD) oraz uproszczony kolejowy dokument tranzytowy (FRTD)	Ten załącznik zawiera przepisy rozporządzeń Rady (WE) nr 693/2003 i (WE) nr 694/2003, w związku z czym nie jest stosowne zamieszczanie go w kodeksie wizowym.
Załącznik 18 Tabela przedstawicielstw wydających wizy jednolite	Te informacje dotyczące reprezentowania państw zgodnie z art. 46 ust. 1 lit. d) powinny być zgłaszane Komisji, która jest odpowiedzialna za ich publikację

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY**ustanawiające wspólnotowy kodeks wizowy**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 62 ust. 2 lit. a) i art. 62 ust. 2 lit. b) pkt ii),

uwzględniając wniosek Komisji⁹,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 traktatu¹⁰,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 61 traktatu ustanowieniu obszaru, na którym odbywa się swobodny przepływ osób, winny towarzyszyć środki dotyczące kontroli granic zewnętrznych, azylu i imigracji.
- (2) Na mocy art. 62 ust. 2 traktatu środki dotyczące przekraczania granic zewnętrznych państw członkowskich muszą określać reguły dotyczące wiz na pobyt nie dłuższy niż trzy miesiące, np. procedury i warunki wydawania wiz przez państwa członkowskie.
- (3) Jeżeli chodzi o politykę wizową, ustanowienie wspólnego zbioru aktów prawnych, szczególnie poprzez konsolidację i rozwój dorobku prawnego (stosownych przepisów Konwencji wykonawczej do układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r.¹¹ i wspólnych instrukcji konsularnych¹²) jest jednym z zasadniczych elementów „dalszego rozwoju wspólnej polityki wizowej jako części złożonego systemu zmierzającego do ułatwienia legalnych podróży oraz przeciwdziałania nielegalnej imigracji przez dalszą harmonizację ustawodawstwa krajowego i praktyk rozpatrywania wniosków w lokalnych urzędach konsularnych”, jak określono w programie haskim: wzmacnianie wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w Unii Europejskiej.¹³
- (4) Państwa członkowskie winny być reprezentowane w zakresie wiz we wszystkich państwach trzecich, których obywatele podlegają obowiązkowi wizowemu. Mogą one postanowić, że wnioski wizowe obywateli niektórych państw trzecich lub wnioski o wydanie określonego rodzaju wizy muszą być składane bezpośrednio w stałym

⁹ Dz.U. C [...] z [...], str. [...].

¹⁰ Dz.U. C [...] z [...], str. [...].

¹¹ Dz.U. L 230 z 22.9.2000, str. 19.

¹² Dz.U. C 326 z 22.12.2005.

¹³ Dz.U. C 53 z 3.3.2005.

urzędzie konsularnym lub misji dyplomatycznej państwa będącego głównym celem podróży osoby ubiegającej się o wizę.

- (5) Lokalna współpraca konsularna ma zasadnicze znaczenie dla jednolitego stosowania wspólnej polityki wizowej i właściwej oceny ryzyka migracji. Z uwagi na różnicę warunków lokalnych praktyczne zastosowanie poszczególnych przepisów prawnych powinno być oceniane przez poszczególne misje dyplomatyczne i urzędy konsularne państw członkowskich, ponieważ różne stosowanie przepisów może wywołać zjawisko handlu wizami i doprowadzić do różnego traktowania osób ubiegających się o wizę.
- (6) Konieczne jest ustanowienie przepisów dotyczących tranzytu przez międzynarodową strefę portów lotniczych w celu zwalczania nielegalnej imigracji. Obywatele państw trzecich wymienionych we wspólnym wykazie powinni zatem podlegać obowiązkowi posiadania tranzytowych wiz lotniskowych, natomiast państwa członkowskie nie powinny mieć możliwości nakładania wymogu posiadania takiej wizy na obywateli dodatkowych państw trzecich.
- (7) W przypadku, gdy państwo członkowskie organizuje igrzyska olimpijskie i paraolimpijskie, należy stosować szczególny system ułatwiający wydawanie wiz członkom rodziny olimpijskiej.
- (8) Umowy dwustronne zawarte pomiędzy Wspólnotą a państwami trzecimi, służące ułatwieniu procesu rozpatrywania wniosków wizowych dotyczących wiz krótkoterminowych mogą dopuszczać odstępstwa od przepisów niniejszego rozporządzenia.
- (9) Przyjmowanie wniosków od osób ubiegających się o wizę powinno odbywać się z poszanowaniem godności ludzkiej. Wnioski wizowe powinny być rozpatrywane w sposób profesjonalny i taktowny, przy nakładzie sił współmiernym do zamierzonych celów.
- (10) Państwa członkowskie winny zapewniać zadowalającą jakość świadczonych usług i stosować wzorcowe praktyki administracyjne. W tym celu państwa winny przewidzieć odpowiednią liczbę wykwalifikowanych pracowników oraz wystarczające środki finansowe.
- (11) Wprowadzenie identyfikatorów biometrycznych jest ważnym krokiem na drodze do wykorzystania nowych elementów, które zapewniają ściślejsze powiązanie między posiadaczem wizy a paszportem i pozwalają uniknąć ryzyka podania fałszywej tożsamości. W związku z tym osobiste stawiennictwo osoby ubiegającej się o wizę – przynajmniej w przypadku pierwszego wniosku – powinno być jednym z podstawowych warunków wydania wizy, gdyż umożliwia pobranie identyfikatorów biometrycznych i ich rejestrację w systemie informacji wizowej (VIS), a osobom ubiegającym się o wizę po raz pierwszy nie powinno zezwalać się na składanie wniosków poprzez pośredniczące podmioty komercyjne, takie jak biura podróży.
- (12) Powinno się wprowadzić nowe możliwości organizacji urzędów konsularnych, takie jak wspólna lokalizacja, wspólne ośrodki składania wniosków wizowych oraz podzlecanie, do celów przyjmowania wniosków wizowych i pobierania danych biometrycznych. Powinno się ustanowić odpowiednie ramy prawne uwzględniające te możliwości, szczególnie w związku z ochroną danych. Te formy współpracy

konsularnej i podzlecenia powinny być ustanowione zgodnie z ogólnymi przepisami dotyczącymi wydawania wiz i wymogami w zakresie ochrony danych określonymi w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 95/46/WE z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych.

- (13) Osoba ubiegająca się o wizę winna stawić się osobiście w celu dokonania pierwszej rejestracji identyfikatorów biometrycznych. Aby ułatwić procedurę składania kolejnych wniosków wizowych, powinna istnieć możliwość kopiowania danych biometrycznych dołączonych do pierwszego wniosku wizowego przez okres 48 miesięcy, odpowiadający długości okresu przechowywania danych określonej w rozporządzeniu w sprawie VIS. Po upływie tego okresu powinno się ponownie pobrać identyfikatory biometryczne.
- (14) Dane statystyczne stanowią cenną pomoc w kontroli ruchów migracyjnych i mogą służyć za skuteczne narzędzie zarządzania. W związku z tym należy systematycznie gromadzić takie dane we wspólnym formacie.
- (15) Powinno się przewidzieć procedurę umożliwiającą Komisji dostosowanie niektórych szczegółowych, praktycznych przepisów dotyczących wydawania wiz krótkoterminowych. W takich przypadkach środki niezbędne do wykonania niniejszego rozporządzenia powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji.¹⁴
- (16) W celu zapewnienia jednolitego stosowania rozporządzenia w praktyce powinno się sporządzić wytyczne dotyczące postępowania i procedur obowiązujące misje dyplomatyczne i urzędy konsularne państw członkowskich w procesie rozpatrywania wniosków wizowych.
- (17) Ponieważ rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie systemu informacji wizowej oraz wymiany danych pomiędzy państwami członkowskimi na temat wiz krótkoterminowych (zwane dalej: „rozporządzeniem w sprawie VIS”) opiera się na obowiązującym prawodawstwie, rozporządzenie powinno się zmienić w celu uwzględnienia dotychczasowych zmian w przepisach mających zastosowanie do VIS.
- (18) Jeżeli chodzi o cele proponowanego działania, należy pamiętać, że na mocy art. 62 ust. 1 i art. 62 ust. 2 lit. b) traktatu WE Wspólnota ma prawo – a nawet obowiązek – przyjąć środki związane z regułami dotyczącymi wiz na pobyt nie dłuższy niż trzy miesiące. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w art. 5 traktatu niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza zakres konieczny do osiągnięcia zamierzonych celów.
- (19) Niniejsze rozporządzenie uwzględnia podstawowe prawa i jest zgodne z zasadami uznanymi w szczególności w Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej.

¹⁴ Dz.U. L 184 z 17.9.1999, str. 23.

- (20) W drodze odstępstwa od art. 299 traktatu jedynymi terytoriami Francji i Niderlandów, do których ma zastosowanie niniejsze rozporządzenie, są terytoria europejskie, ponieważ departamenty zamorskie nie należą do przestrzeni bez granic wewnętrznych.
- (21) Warunki wjazdu na terytorium państw członkowskich i wydawania wiz nie mają wpływu na obowiązujące przepisy dotyczące uznawania ważności dokumentów podróży.
- (22) Aby władze państw członkowskich mogły się przygotować do wdrożenia niniejszego rozporządzenia, jego stosowanie powinno rozpocząć się dopiero sześć miesięcy po wejściu w życie, z wyjątkiem art. 46 (komitologia) i 47 (zgłoszenia państw członkowskich).
- (23) Zgodnie z art. 1 i 2 protokołu dotyczącego stanowiska Danii, stanowiącego załącznik do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, Dania nie uczestniczy w przyjmowaniu niniejszego rozporządzenia, nie jest nim związana ani nie podlega jego stosowaniu. Ponieważ niniejsze rozporządzenie jest oparte na dorobku Schengen zgodnie z postanowieniami tytułu IV części trzeciej Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, zgodnie z art. 5 wspomnianego protokołu, w terminie sześciu miesięcy po przyjęciu przez Radę niniejszego rozporządzenia Dania winna podjąć decyzję, czy dokona jego transpozycji do swojego prawa krajowego.
- (24) W odniesieniu do Islandii i Norwegii, niniejsze rozporządzenie stanowi rozszerzenie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu układu zawartego przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącego włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen¹⁵, wchodzących w zakres określony w art. 1 pkt. B decyzji Rady 1999/437/WE z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie niektórych warunków stosowania tego układu¹⁶.
- (25) Konieczne jest zawarcie porozumienia pozwalającego na udział przedstawicieli Islandii i Norwegii w pracach komitetów wspierających Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wykonawczych na mocy niniejszego rozporządzenia. Porozumienie takie było przedmiotem rozważań w formie wymiany listów między Wspólnotą a Islandią i Norwegią,¹⁷ załączonych do wyżej wspomnianego układu. Komisja przedstawiła Radzie projekt zalecenia dotyczącego negocjacji w sprawie takiego porozumienia.
- (26) W odniesieniu do Szwajcarii, niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen,¹⁸ wchodzących w zakres określony w art. 4 ust. 1 decyzji Rady 2004/860/WE¹⁹ w

¹⁵ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, str. 36.

¹⁶ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, str. 31.

¹⁷ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, str. 53.

¹⁸ Dok. Rady nr 13054/04 dostępny na stronie <http://register.consilium.eu.int>

¹⁹ Dz.U. L 370 z 17.12.2004, str. 78.

sprawie podpisania w imieniu Unii Europejskiej, podpisania w imieniu Wspólnoty Europejskiej oraz tymczasowego stosowania niektórych przepisów umowy.²⁰

- (27) Niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, które nie mają zastosowania do Zjednoczonego Królestwa, zgodnie z decyzją Rady 2000/365/WE z dnia 29 maja 2000 r. dotyczącą wniosku Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej o zastosowanie wobec niego niektórych przepisów dorobku Schengen²¹. Dlatego też Zjednoczone Królestwo nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia, nie jest nim związane ani mu nie podlega.
- (28) Niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, które nie mają zastosowania do Irlandii, zgodnie z decyzją Rady 2002/192/WE z dnia 28 lutego 2002 r. dotyczącą wniosku Irlandii o zastosowanie wobec niej niektórych przepisów dorobku Schengen²². Dlatego też Irlandia nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia, nie jest nim związana ani mu nie podlega.
- (29) Z wyjątkiem art. 22 niniejsze rozporządzenie stanowi akt oparty na dorobku Schengen lub w inny sposób z nim związany w rozumieniu art. 3 ust. 2 Aktu przystąpienia z 2003 r.,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

TYTUŁ I: Postanowienia ogólne

Artykuł 1

Cel i zakres

- 1. W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się zasady rozpatrywania wniosków wizowych dotyczących planowanych pobytów na terytorium państw członkowskich o długości nieprzekraczającej trzech miesięcy w okresie sześciu miesięcy.
- 2. Zasady te stosują się do wszystkich obywateli państw trzecich, którzy zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 539/2001²³ muszą posiadać wizę przy przekraczaniu granic zewnętrznych, bez uszczerbku dla:
 - (a) prawa do swobodnego przemieszczania się, z którego korzystają obywatele państw trzecich będący członkami rodzin obywateli Unii;
 - (b) równorzędnych praw obywateli państw trzecich, którzy w ramach porozumień pomiędzy Wspólnotą i jej państwami członkowskimi z jednej strony a tymi państwami trzecimi z drugiej strony, korzystają z prawa do swobodnego przemieszczania się tożsamego z prawem przysługującym obywatelom Unii i członkom ich rodzin.

²⁰ Dz.U. L 368 z 15.12.2004, str. 26 i Dz.U. L 370 z 17.12.2004, str. 78.

²¹ Dz.U. L 131 z 1.6.2000, str. 43.

²² Dz.U. L 64 z 7.3.2002, str. 20.

²³ Dz.U. L 81 z 21.3.2001, str. 1.

3. W rozporządzeniu zamieszczono wykaz państw trzecich, których obywatele podlegają obowiązkowi posiadania tranzytowej wizy lotniskowej i ustanowiono zasady rozpatrywania wniosków wizowych dotyczących tranzytu przez międzynarodową strefę tranzytową portów lotniczych państw członkowskich.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- (1) „Obywatel państwa trzeciego” oznacza każdą osobę niebędącą obywatelem Unii w rozumieniu art. 17 ust. 1 traktatu;
- (2) „Wiza” oznacza zezwolenie wydawane przez państwo członkowskie w celu umożliwienia:
 - (a) wjazdu z zamiarem pobytu w tym państwie lub w kilku państwach członkowskich, nieprzekraczającego łącznie trzech miesięcy;
 - (b) wjazdu w celu tranzytu przez terytorium tego państwa lub kilku państw członkowskich, lub
 - (c) tranzytu przez międzynarodową strefę tranzytową portów lotniczych państw członkowskich.
- (3) „Wiza jednolita” oznacza wizę ważną na całym terytorium państw członkowskich, która jest:
 - a) „wizą krótkoterminową” (wizą „C”) uprawniającą posiadacza do pobytu na terytorium państw członkowskich nieprzekraczającego trzech miesięcy w okresie sześciu miesięcy od daty pierwszego wjazdu na terytorium państw członkowskich

lub
 - b) „wizą tranzytową” (wizą „B”) uprawniającą posiadacza podróżującego z jednego państwa trzeciego do drugiego do jednorazowego, dwukrotnego lub w wyjątkowych przypadkach wielokrotnego przejazdu przez terytorium państw członkowskich, przy czym długość każdego tranzytu nie może przekroczyć pięciu dni;
- (4) „Wiza o ograniczonej ważności terytorialnej” (wiza „LTV B” lub „LTV C”) oznacza wizę krótkoterminową uprawniającą posiadacza do pobytu jedynie na terytorium państwa członkowskiego wydającego wizę lub kilku państw członkowskich bądź tranzytu przez terytorium państwa lub państw.
- (5) „Tranzytowa wiza lotniskowa” (wiza „A”) oznacza wizę wymaganą od obywateli niektórych państw trzecich podczas tranzytu przez międzynarodową strefę tranzytową portów lotniczych państw członkowskich w drodze odstępstwa od zasady

swobodnego tranzytu określonej w załączniku 9 do podpisanej w Chicago Konwencji o międzynarodowym lotnictwie cywilnym.

- (6) „Uznawany dokument podróży” oznacza dokument podróży wydany przez państwo trzecie, którego obywatele muszą posiadać wizę podczas przekraczania granic zewnętrznych zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) 539/2001, i uznawany przez państwa członkowskie do celów umieszczenia wizy.
- (7) „Naklejka wizowa” oznacza jednolity formularz wizowy zgodnie z definicją zawartą w rozporządzeniu (WE) nr 1683/95 i stanowi fizyczną postać wizy określoną w ust. 3, 4 i 5.
- (8) „Oddzielny arkusz, na którym umieszcza się wizę” oznacza jednolity wzór formularza, na którym umieszcza się wizę, wydawanego przez państwa członkowskie osobom posiadającym dokumenty podróży nieuznawane przez państwo członkowskie sporządzające formularz, zgodnie z definicją zawartą w rozporządzeniu (WE) nr 333/2002.

TYTUŁ II: Przyjmowanie i rozpatrywanie wniosków wizowych

Rozdział I

Organy biorące udział w procesie rozpatrywania wniosków wizowych

Artykuł 3

Organy właściwe do rozpatrywania wniosków wizowych

- 1. Bez uszczerbku dla art. 37 jedynie misje dyplomatyczne lub urzędy konsularne państw członkowskich są upoważnione do rozpatrywania wniosków wizowych.
- 2. W drodze odstępstwa od ust. 1 w wyjątkowych przypadkach wizy krótkoterminowe i tranzytowe mogą być wydawane na granicy przez organy odpowiedzialne za kontrolę osób; dotyczy to również wydawania takich wiz marynarzom.

Artykuł 4

Właściwość „terytorialna”

- 1. Obywatele państw trzecich ubiegają się o wizę w misji dyplomatycznej lub urzędzie konsularnym państwa członkowskiego w swoim kraju stałego pobytu.
- 2. W drodze odstępstwa od ust. 1 obywatele państw trzecich przebywający legalnie w państwie trzecim innym niż ich kraj stałego pobytu mogą składać wnioski w tym państwie. Osoby takie muszą uzasadnić złożenie wniosku w tym państwie i nie może istnieć żadna wątpliwość co do ich zamiaru powrotu do kraju stałego pobytu.

W takim przypadku można zasięgnąć opinii misji dyplomatycznej lub urzędu konsularnego w kraju stałego pobytu wnioskodawcy lub władz centralnych państwa członkowskiego wydającego wizę.

Artykuł 5

Państwo członkowskie odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku wizowego

1. Misja dyplomatyczna lub urząd konsularny odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku wizowego dotyczącego wizy krótkoterminowej to:
 - a) misja dyplomatyczna lub urząd konsularny państwa członkowskiego, na którego terytorium znajduje się miejsce będące głównym lub jedynym celem wizyty, lub
 - b) jeżeli nie można określić państwa członkowskiego będącego miejscem docelowym, misja dyplomatyczna lub urząd konsularny państwa członkowskiego, którego granicę zewnętrzną zamierza przekroczyć osoba ubiegająca się o wizę w celu wjazdu na terytorium państw członkowskich.

W przypadku ubiegania się o wielokrotną wizę wjazdową za rozpatrzenie wniosku wizowego odpowiada państwo członkowskie będące najczęstszym miejscem docelowym. Takie wizy wydaje się jedynie w kraju stałego pobytu wnioskodawcy.

2. Misja dyplomatyczna lub urząd konsularny odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku wizowego dotyczącego wizy tranzytowej to:
 - a) w przypadku tranzytu przez jedno państwo członkowskie – misja dyplomatyczna lub urząd konsularny tego państwa członkowskiego – lub
 - b) w przypadku tranzytu przez kilka państw członkowskich – misja dyplomatyczna lub urząd konsularny państwa członkowskiego, którego zewnętrzną granicę zamierza przekroczyć osoba ubiegająca się o wizę w celu rozpoczęcia tranzytu.
3. Misja dyplomatyczna lub urząd konsularny odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku wizowego dotyczącego tranzytowej wizy lotniskowej to:
 - a) w przypadku jednorazowego tranzytu przez port lotniczy – misja dyplomatyczna lub urząd konsularny państwa członkowskiego, na którego terytorium znajduje się ten port lotniczy – lub
 - b) w przypadku dwukrotnego lub wielokrotnego tranzytu przez port lotniczy – misja dyplomatyczna lub urząd konsularny państwa członkowskiego, na którego terytorium znajduje się port lotniczy pierwszego tranzytu.

Artykuł 6

Właściwość w zakresie wydawania wiz obywatelom państw trzecich przebywającym legalnie na terytorium państwa członkowskiego

Obywatele państw trzecich przebywający legalnie na terytorium państwa członkowskiego, ale nieposiadający dokumentu pobytowego wydanego przez to państwo umożliwiającego podróżowanie bez wizy zgodnie z art. 5 ust. 1 lit. b) i art. 34 ust. 1 lit. a) kodeksu granicznego Schengen, którzy mają uzasadnione powody podróży do innego państwa członkowskiego,

ubiegają się o wizę w misji dyplomatycznej lub urzędzie konsularnym państwa członkowskiego będącego miejscem docelowym.

Artykuł 7

Ustalenia dotyczące reprezentowania państw

1. Bez uszczerbku dla art. 5 misja dyplomatyczna lub urząd konsularny jednego państwa członkowskiego mogą zgodzić się reprezentować inne państwo członkowskie w zakresie rozpatrywania wniosków dotyczących wiz krótkoterminowych, tranzytowych i lotniskowych. Umowa w tej sprawie określa czas trwania (jeżeli ma charakter tymczasowy) oraz procedurę zakończenia takiego reprezentowania, a także zawiera ustalenia związane z ewentualnym zapewnieniem lokalu, pracowników i dokonaniem płatności przez reprezentowane państwo członkowskie.

Takie dwustronne umowy mogą stanowić, że wnioski wizowe złożone przez szczególne kategorie obywateli państw trzecich winny być przekazywane przez reprezentujące państwo członkowskie władzom państwa reprezentowanego w celu zasięgnięcia opinii zgodnie z art. 9 ust. 3.

2. Państwo członkowskie może również reprezentować jedno lub większą liczbę państw członkowskich jedynie w celu przyjmowania wniosków wizowych oraz pobierania identyfikatorów biometrycznych. Przyjmowanie i przekazywanie akt i danych reprezentowanemu urzędowi konsularnemu odbywa się zgodnie ze stosownymi przepisami dotyczącymi ochrony i bezpieczeństwa danych.
3. Reprezentowane państwo członkowskie informuje Komisję o nowych umowach o reprezentowaniu państw lub ich wygaśnięciu najpóźniej trzy miesiące przed wejściem w życie lub wygaśnięciem umowy.
4. Jednocześnie reprezentujące państwo członkowskie informuje zarówno misje dyplomatyczne i urzędy konsularne innych państw członkowskich, jak i przedstawicielstwo Komisji Europejskiej na danym obszarze właściwości o zawarciu umów o reprezentowaniu państw i ich wejściu w życie.
5. Misja dyplomatyczna lub urząd konsularny reprezentującego państwa członkowskiego, działając w imieniu innego państwa członkowskiego, postępuje zgodnie z przepisami regulującymi rozpatrywanie wniosków dotyczących wiz krótkoterminowych, tranzytowych i lotniskowych, określonych w niniejszym rozporządzeniu; zastosowanie mają terminy wydawania wiz określone w art. 20 ust. 1.
6. Jeżeli misja dyplomatyczna lub urząd konsularny reprezentującego państwa członkowskiego zamierza odmówić wydania wizy, pełne akta danej osoby należy przedłożyć władzom centralnym reprezentowanego państwa członkowskiego w celu podjęcia przez nie ostatecznej decyzji w sprawie wniosku w terminie określonym w art. 20 ust. 1.
7. Jeżeli misja dyplomatyczna lub urząd konsularny reprezentującego państwa członkowskiego postanowi współpracować z pośredniczącymi podmiotami

komercyjnymi lub podzlecać część procesu wydawania wizy, będzie to również dotyczyć wniosków rozpatrywanych w ramach reprezentowania państw. Jednakże władze centralne reprezentowanego państwa członkowskiego są o tym informowane z należyтым wyprzedzeniem.

Artykuł 8

Zasięganie opinii władz centralnych własnego państwa członkowskiego

1. Państwo członkowskie może zobowiązać swoje misje dyplomatyczne lub urzędy konsularne do zasięgnięcia opinii władz centralnych przed wydaniem wiz obywatelom niektórych państw trzecich lub szczególnym kategoriom takich obywateli.

W załączniku I wymieniono państwa trzecie, których obywatele lub szczególne kategorie obywateli objęci są wymogiem zasięgnięcia opinii.

2. Zasięganie opinii odbywa się bez uszczerbku dla terminów rozpatrywania wniosków wizowych określonych w art. 20 ust. 1.
3. Jeżeli państwo członkowskie reprezentuje inne państwo członkowskie na mocy art. 7 ust. 1, władze centralne reprezentującego państwa członkowskiego zasięgają opinii zgodnie z ust. 1.

Artykuł 9

Zasięganie opinii i powiadamianie władz centralnych innych państw członkowskich

1. Państwo członkowskie może wymagać od władz centralnych innych państw członkowskich zasięgnięcia opinii jego władz centralnych przed wydaniem wiz obywatelom niektórych państw trzecich lub szczególnym kategoriom takich obywateli.

W załączniku II wymieniono państwa trzecie, których obywatele lub szczególne kategorie obywateli objęci są wymogiem zasięgnięcia opinii.

2. Władze centralne, do których zwrócono się o opinię, odpowiadają w ciągu trzech dni od daty otrzymania wniosku. Brak terminowej odpowiedzi ze strony władz, do których zwrócono się o opinię, jest uznawany za wyrażenie zgody na to, aby władze centralne zasięgające opinii zezwoliły swojej misji dyplomatycznej lub urzędowi konsularnemu na wydanie wizy.
3. Państwo członkowskie może wymagać, aby jego władze centralne były powiadamiane jedynie o wizach wydawanych przez misje dyplomatyczne lub urzędy konsularne innych państw członkowskich obywatelom określonych państw trzecich lub szczególnym kategoriom takich obywateli.

Państwa trzecie, których obywateli dotyczy wymóg powiadamiania, są oznaczone (*) w załączniku II.

4. Zasięganie opinii i powiadamianie odbywa się zgodnie z art. 14 ust. 2 rozporządzenia w sprawie VIS nr.....
5. Jeżeli państwo członkowskie reprezentuje inne państwo członkowskie na mocy art. 7 ust. 1, władze centralne reprezentującego państwa członkowskiego zasięgają opinii zgodnie z ust. 1 i/lub udzielają powiadomienia określonego w ust. 3.

Rozdział II **Stosowanie**

Artykuł 10

Praktyczne zasady składania wniosku

1. Wniosek należy złożyć najpóźniej trzy miesiące przed rozpoczęciem planowanej wizyty.
2. Osoby ubiegające się o wizę mogą zostać zobowiązane do umówienia się na spotkanie w celu złożenia wniosku. Termin spotkania można uzgodnić bezpośrednio z pracownikami misji dyplomatycznej lub urzędu konsularnego lub w stosownych przypadkach poprzez pośrednika. Spotkanie ma miejsce przed upływem dwóch tygodni.
3. W odpowiednio uzasadnionych lub pilnych przypadkach osobom ubiegającym się o wizę zezwala się na złożenie wniosku bez uprzedniego umówienia się na spotkanie, lub wyznacza się spotkanie w terminie natychmiastowym.
4. Jeżeli informacje udzielone w związku z wnioskiem są niekompletne, wnioskodawcę informuje się o wymaganych dodatkowych dokumentach. Wnioskodawcę wzywa się do bezzwłocznego udzielenia dodatkowych informacji/ dostarczenia dodatkowych dokumentów i informuje, że jeżeli nie udzieli on wymaganych informacji przed upływem 1 miesiąca kalendarzowego od dnia, w którym się o nie zwrócono, wniosek zostanie uznany za niedopuszczalny.

Artykuł 11

Pobieranie danych biometrycznych

1. Państwa członkowskie pobierają od osób ubiegających się o wizę dane biometryczne obejmujące obraz twarzy i dziesięć odcisków palców zgodnie z zabezpieczeniami określonymi w Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz w Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawach dziecka.

Każdy wnioskodawca jest zobowiązany stawić się osobiście w celu złożenia pierwszego wniosku wizowego. Wówczas pobrane zostaną następujące identyfikatory biometryczne:

- a) fotografia, zeskanowana lub zrobiona w chwili składania wniosku oraz

- b) dziesięć odcisków palców pobranych na płaskiej powierzchni i przetworzonych na informację cyfrową.
- 2. Przy kolejnych wnioskach dane biometryczne są kopiowane z pierwszego wniosku, jeżeli zostały pobrane nie wcześniej niż przed 48 miesiącami. Po upływie tego okresu wszelkie kolejne wnioski wizowe traktowane będą jako „pierwszy wniosek”.
- 3. Wymogi techniczne dotyczące fotografii i odcisków palców są zgodne z międzynarodowymi normami określonymi w części pierwszej (paszporty) dokumentu nr 9303 Międzynarodowej Organizacji Lotnictwa Cywilnego (ICAO), 6. wydanie²⁴.
- 4. Dane biometryczne są pobierane przez wykwalifikowanych i posiadających odpowiednie uprawnienia pracowników misji dyplomatycznej lub urzędu konsularnego albo, pod ich nadzorem, przez pracowników zewnętrznego dostawcy usług, o którym mowa w art. 37 lit. c).

Dane wprowadzane są do systemu informacji wizowej (VIS) jedynie przez upoważnionych do tego pracowników służb konsularnych zgodnie z art. 4 ust. 1, art. 5, art. 6 ust. 5 i 6 rozporządzenia w sprawie VIS.

- 5. Z obowiązku pobierania odcisków palców zwolnione są następujące kategorie osób ubiegających się o wizę:
 - a) dzieci poniżej 6. roku życia;
 - b) osoby, od których pobranie odcisków palców jest fizycznie niemożliwe. Jeżeli jednak możliwe jest pobranie mniej niż dziesięciu odcisków palców, należy je pobrać.

Państwa członkowskie mogą ustanowić odstępstwa od wymogu pobierania danych biometrycznych dla posiadaczy paszportów dyplomatycznych, służbowych/urzędowych i specjalnych.

W każdym z tych przypadków w systemie VIS należy dokonać adnotacji „nie dotyczy”.

- 6. Państwa członkowskie wyposażają każdą placówkę konsularną w materiały niezbędne do pobierania/ gromadzenia danych biometrycznych lub, bez uszczerbku dla możliwości reprezentowania państw określonych w art. 7, postanawiają skorzystać z jednej z form współpracy określonych w art. 37.

Artykuł 12

Składanie wniosku wizowego

- 1. Składając wniosek wizowy, osoba ubiegająca się o wizę ma obowiązek:

²⁴ Wymogi techniczne są takie same, jak w przypadku paszportów wydawanych przez państwa członkowskie ich obywatelom zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 2252/2004.

- (a) wypełnić formularz wniosku, o którym mowa w art. 13;
- (b) przedstawić ważny dokument podróży, którego ważność upływa przynajmniej trzy miesiące po planowanej dacie opuszczenia terytorium państw członkowskich, zawierający przynajmniej jedną wolną stronę, na której umieszcza się wizy;
- (c) dostarczyć dokumenty uzupełniające zgodnie z art. 14 i załącznikiem IV, potwierdzające cel i długość pobytu;
- (d) dostarczyć dowody posiadania wystarczających środków utrzymania zgodnie z art. 5 ust. 3 kodeksu granicznego Schengen;
- (e) umożliwić pobranie danych biometrycznych zgodnie z art. 11 ust. 2;
- (f) uiścić opłatę manipulacyjną określoną w art. 16.

2. W stosownych przypadkach wnioskodawca przedstawia dowód posiadania odpowiedniego podróznego ubezpieczenia medycznego zgodnie z art. 15. Misje dyplomatyczne i urzędy konsularne państw członkowskich mogą w ramach lokalnej współpracy konsularnej uzgodnić, że taki dowód należy przedstawić tylko w przypadkach, gdy wiza zostaje wydana.

- 3. W stosownych przypadkach w paszporcie wnioskodawcy umieszcza się stempel, o którym mowa w art. 17

Artykuł 13

Formularz wniosku

- 1. Osoby ubiegające się o wizę wypełniają i podpisują formularz wniosku zamieszczony w załączniku III. Osoby towarzyszące wpisane do dokumentu podróży wnioskodawcy wypełniają oddzielne formularze wniosku.
- 2. Misja dyplomatyczna lub urząd konsularny udostępnia bezpłatnie osobom ubiegającym się o wizę formularze wniosku, które są również powszechnie i łatwo dostępne w wersji papierowej i w formie elektronicznej.
- 3. Formularz jest dostępny w następujących językach:
 - a) języku(-ach) urzędowym(-ych) państwa członkowskiego, do którego wymagana jest wiza;
 - b) języku(-ach) urzędowym(-ych) kraju przyjmującego lub
 - c) języku(-ach) urzędowym(-ych) kraju przyjmującego i języku(-ach) urzędowym(-ych) państwa członkowskiego, do którego wymagana jest wiza.

Oprócz języków wymienionych w pierwszym akapicie formularz można udostępnić w innym języku urzędowym Unii Europejskiej.

Jeżeli formularz jest dostępny jedynie w językach urzędowych państwa członkowskiego, do którego wymagana jest wiza, każdemu wnioskodawcy udostępnia się dodatkowo tłumaczenie formularza wniosku na język(i) urzędowy(-e) kraju przyjmującego.

Tłumaczenie formularza wniosku na język(i) urzędowy(-e) kraju przyjmującego jest wykonywane w ramach lokalnej współpracy konsularnej.

4. Wnioskodawcom udziela się informacji, w jakim(-ch) języku(-ach) można wypełniać formularz wniosku.

Artykuł 14

Dokumenty uzupełniające

1. Osoba ubiegająca się o wizę przedstawia następujące dokumenty:
 - a) dokumenty dotyczące celu podróży;
 - b) dokumenty dotyczące zakwaterowania;
 - c) dokumenty dotyczące dostępnych środków finansowych na pokrycie kosztów utrzymania;
 - d) dokumenty potwierdzające zamiar powrotu wnioskodawcy do kraju, z którego wyjeżdża.

Formularz potwierdzający zaproszenie, zakwaterowanie oraz pokrycie kosztów związanych z pobytem zamieszczono w załączniku V.

2. Niekompletny wykaz dokumentów uzupełniających, o przedstawienie których misja dyplomatyczna lub urząd konsularny mogą się zwrócić do wnioskodawcy w celu sprawdzenia, czy spełnione są warunki określone w art. 12 ust. 1 lit. c) i d), znajduje się w załączniku IV.
3. W ramach lokalnej współpracy konsularnej ocenia się, czy na danym obszarze właściwości istnieje konieczność uzupełnienia i ujednolicenia wykazów dokumentów uzupełniających zawartych w załączniku IV w celu uwzględnienia warunków lokalnych.

Artykuł 15

Podróżne ubezpieczenie medyczne

1. Osoby ubiegające się o wizy krótkoterminowe i tranzytowe wykazują, że są w posiadaniu odpowiedniego, ważnego podróжного ubezpieczenia medycznego pokrywającego wszelkie wydatki mogące wyniknąć w związku z repatriacją z powodów medycznych, pilną pomocą medyczną lub nagłym leczeniem szpitalnym.

Bez uszczerbku dla ostatniego zdania art. 12 ust. 2, dowód posiadania ubezpieczenia medycznego przedstawia się w chwili złożenia wniosku.

2. Osoby ubiegające się o wielokrotne wizy wjazdowe o długim okresie ważności wykazują, że posiadają odpowiednie podrózne ubezpieczenie medyczne obejmujące okres pierwszej planowanej wizyty.

Ponadto osoby takie podpisują załączone do formularza wniosku oświadczenie, że są świadome konieczności posiadania podróznego ubezpieczenia medycznego podczas kolejnych pobytów.

3. Ubezpieczenie musi być ważne na całym terytorium państw członkowskich i obejmować całkowity okres pobytu lub tranzytu danej osoby. Minimalna suma ubezpieczenia wynosi 30 000 EUR.

W przypadku wydania wizy o ograniczonej ważności terytorialnej lub wizy tranzytowej ubezpieczenie może być ograniczone do państwa (państw) członkowskiego(-ich), których wiza dotyczy.

4. Osoby ubiegające się o wizę zasadniczo ubezpieczają się w swoim kraju stałego pobytu. Jeżeli nie jest to możliwe, powinny postarać się uzyskać ubezpieczenie w jakimkolwiek innym kraju.

Osoba wypełniająca formularz zamieszczony w załączniku V może wykupić ubezpieczenie za osobę ubiegającą się o wizę; w takim przypadku zastosowanie mają zasady określone w ust. 3.

5. Posiadacze paszportów dyplomatycznych, marynarze objęci konwencjami MOP-u nr 108 i 185 oraz obywatele państw trzecich ubiegający się o wizę na granicy są zwolnieni z obowiązku posiadania odpowiedniego, ważnego ubezpieczenia medycznego.

6. W ramach lokalnej współpracy konsularnej można ocenić, czy istnieje konieczność zastosowania innych zwolnień.

7. Wymóg dotyczący posiadania ubezpieczenia można uznać za spełniony w przypadkach, gdy ustalono, że wnioskodawca posiada odpowiednie ubezpieczenie w związku ze swoją sytuacją zawodową. Takie zwolnienie może dotyczyć w szczególności osób należących do konkretnych grup zawodowych, posiadających już podrózne ubezpieczenie medyczne w związku z wykonywanym zawodem.

8. W ramach lokalnej współpracy konsularnej na danym obszarze właściwości ocenia się, czy nabycie odpowiedniego podróznego ubezpieczenia medycznego jest możliwe.

9. Dokonując oceny tego, czy ubezpieczenie jest odpowiednie, misje dyplomatyczne i urzędy konsularne ustalają, czy kwoty roszczeń wobec towarzyszy ubezpieczeniowych mogą być wypłacone w danym państwie członkowskim.

10. W przypadkach, gdy wymóg posiadania podróznego ubezpieczenia medycznego został zniesiony, właściwy organ wpisuje kod „N-INS” w sekcji „uwagi” na naklejce wizowej.

Oплата манипуляcyjна

1. Składając wniosek wizowy, osoby ubiegające się o wizę uiszczają opłatę manipulacyjną na pokrycie kosztów administracyjnych związanych z rozpatrzeniem wniosku wizowego. Opłatę należy uiścić w EUR lub walucie krajowej państwa trzeciego, w którym złożono wniosek; opłata nie podlega zwrotowi.
2. Osoby ubiegające się o wizę otrzymują kwit potwierdzający uiszczenie opłaty. Na kwicie widnieje informacja, że opłata manipulacyjna nie podlega zwrotowi.
3. W przypadkach, gdy opłata manipulacyjna pobierana jest w walucie krajowej państwa trzeciego, w którym złożono wniosek, misje dyplomatyczne i urzędy konsularne państw członkowskich stosują referencyjny kurs wymiany walut ustalany przez Europejski Bank Centralny. W ramach lokalnej współpracy konsularnej placówki konsularne zapewniają ujednolicenie kwoty opłaty manipulacyjnej w walucie krajowej przez wszystkie państwa członkowskie w tym samym czasie.
4. Opłatę manipulacyjną znosi się wobec wnioskodawców należących do jednej z następujących kategorii:
 - a) dzieci poniżej 6. roku życia;
 - b) uczniowie, studenci, studenci podyplomowi oraz towarzyszący im nauczyciele, którzy odbywają podróż w celu podjęcia nauki lub odbycia szkoleń; oraz
 - c) naukowcy z państw trzecich podróżujący po terytorium Wspólnoty w celu prowadzenia badań naukowych zgodnie z definicją zawartą w zaleceniu Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2005/761/WE z dnia 28 września 2005 r.
5. W indywidualnych przypadkach opłata może być zniesiona lub obniżona zgodnie z prawem krajowym, jeżeli służy to promowaniu kultury oraz interesów w dziedzinie polityki zagranicznej, polityki na rzecz rozwoju, innych obszarów kluczowych dla interesu publicznego lub z przyczyn humanitarnych.
6. Do dnia 1 stycznia 2008 r. obywatele państw trzecich, w odniesieniu do których Rada upoważniła Komisję do negocjacji do dnia 1 stycznia 2007 r. umowy dotyczącej ułatwień wizowych, uiszczają opłatę manipulacyjną w wysokości 35 EUR.
7. W przypadkach, gdy posiadacz wizy o ograniczonej ważności terytorialnej wydanej zgodnie z art. 21 ust. 1 lit. c) musi odbyć w okresie ważności wizy podróż do państwa członkowskiego nieobjętego ważnością terytorialną tej wizy, nie pobiera się opłaty manipulacyjnej za rozpatrzenie drugiego wniosku wizowego.
8. Opłata ulega podwojeniu w przypadku złożenia wniosku w terminie trzech dni przed wyjazdem lub krótszym bez uzasadnienia.

Artykuł 17

Stempel informujący o złożeniu wniosku wizowego

1. Aby uniknąć jednoczesnego składania wielu wniosków, misja dyplomatyczna lub urząd konsularny państwa członkowskiego, do którego złożono wniosek, stempluje dokument podróży wnioskodawcy, informując tym sposobem o złożeniu wniosku wizowego. Stempel umieszcza się na pierwszej wolnej stronie dokumentu podróży, niezawierającej żadnych wpisów ani stempli, w chwili otrzymania wniosku przez misję dyplomatyczną lub urząd konsularny.
2. Stempel nie pociąga za sobą żadnych skutków prawnych dla kolejnych wniosków.
3. Wzór stempla znajduje się w załączniku VI; stempel umieszcza się zgodnie z zasadami określonymi w tym załączniku.
4. Paszporty dyplomatyczne nie są stemplowane. W ramach lokalnej współpracy konsularnej uzgadnia się ujednolicone podejście w kwestii ewentualnego wprowadzenia odstępstw od wymogu stemplowania wobec innych szczególnych kategorii osób.
5. Przepisy tego artykułu przestają mieć zastosowanie do misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych państw członkowskich od daty rozpoczęcia przez nie wprowadzania danych dotyczących wiz do systemu VIS.

Rozdział III

Analiza i rozpatrywanie wniosków wizowych

Artykuł 18

Analiza wniosku

1. Podczas analizy wniosków wizowych i dokumentów uzupełniających zwraca się szczególną uwagę na ryzyko nielegalnej imigracji, bezpieczeństwo państw członkowskich i zamiar powrotu osoby ubiegającej się o wizę do kraju, z którego wyjeżdża.
2. Jeżeli istnieje jakakolwiek wątpliwość co do celu pobytu wnioskodawcy, zamiaru powrotu lub złożonych dokumentów, wnioskodawcę można wezwać na rozmowę do misji dyplomatycznej lub urzędu konsularnego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku w celu udzielenia dodatkowych informacji.
3. Przy rozpatrywaniu każdego wniosku wizowego korzysta się z systemu VIS zgodnie z art. 5 i 13 rozporządzenia w sprawie VIS.
4. W trakcie analizy wniosku wizowego ustala się, czy wnioskodawca spełnia warunki wjazdu określone w art. 5 ust. 1 kodeksu granicznego Schengen i sprawdza się:
 - (a) ważność i autentyczność dokumentu podróży przedstawionego przez wnioskodawcę;

- (b) czy osoba ta nie stanowi zagrożenia dla porządku publicznego, bezpieczeństwa wewnętrznego, zdrowia publicznego lub stosunków międzynarodowych któregoś państwa członkowskiego, poprzez weryfikację w systemie SIS i krajowych bazach danych;
 - (c) miejsce rozpoczęcia podróży i miejsce docelowe danego obywatela państwa trzeciego oraz cel zamierzonego pobytu, poprzez sprawdzenie dokumentów uzupełniających, o których mowa w art. 14 i załączniku IV;
 - (d) w stosownych przypadkach wcześniej wydane wizy jednolite umieszczone w dokumencie podróży danego obywatela państwa trzeciego w celu sprawdzenia, czy osoba ta nie przekroczyła maksymalnej dozwolonej długości pobytu na terytorium państw członkowskich;
 - (e) czy wnioskodawca ma wystarczające środki utrzymania na czas i cel zamierzonego pobytu, powrót do kraju pochodzenia lub tranzyt do państwa trzeciego, na wjazd do którego otrzyma z pewnością zezwolenie, lub czy może zdobyć te środki w sposób zgodny z prawem. Podczas sprawdzania uwzględnia się kwoty referencyjne, o których mowa w art. 5 ust. 3 kodeksu granicznego Schengen, oraz potwierdzenie zakwaterowania lub pokrycia kosztów zgodnie z formularzem zamieszczonym w załączniku V;
 - (f) w stosownych przypadkach, czy wnioskodawca posiada odpowiednie podróżne ubezpieczenie medyczne.
5. Jeżeli wnioskodawca jest obywatelem państwa trzeciego wymienionego w załącznikach I lub II, zasięga się opinii władz centralnych zainteresowanego państwa (państw) członkowskiego(-ich) zgodnie z art. 14 ust. 1 i 2 rozporządzenia w sprawie VIS.
6. Wobec obywateli państw trzecich ubiegających się o tranzytową wizę lotniskową przeprowadza się jedynie kontrolę, o której mowa w ust. 4 lit. a), b) i d). W takich przypadkach sprawdza się cel planowanej podróży.
7. Jeżeli istnieje jakakolwiek wątpliwość co do autentyczności przedłożonych dokumentów lub prawdziwości ich treści, wiarygodności oświadczeń złożonych podczas rozmowy, celu pobytu wnioskodawcy bądź jego zamiaru powrotu, misja dyplomatyczna lub urząd konsularny powstrzymują się od wydania wizy.

Artykuł 19

Niedopuszczalność wniosku

1. Jeżeli osoba ubiegająca się o wizę nie udzieli dodatkowych informacji wymaganych na mocy art. 10 ust. 4 przed upływem 1 miesiąca kalendarzowego od dnia, w którym zwrócono się o przedłożenie dodatkowych informacji bądź dokumentów, wniosek zostaje uznany za niedopuszczalny.
2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, misja dyplomatyczna lub urząd konsularny uaktualniają informacje dotyczące statusu wniosku w systemie VIS zgodnie z art. 8 ust. 2 rozporządzenia w sprawie VIS.

3. Wnioskodawca nie ma prawa odwołania od decyzji uznającej wniosek za niedopuszczalny.

Artykuł 20

Decyzja w sprawie wniosku wizowego

1. Misje dyplomatyczne i urzędy konsularne państw członkowskich podejmują decyzję w sprawie wniosku wizowego w ciągu 10 dni roboczych od daty złożenia wniosku lub od daty przedstawienia pełnej dokumentacji. W indywidualnych przypadkach okres ten może ulec przedłużeniu do maksymalnej długości 30 dni, szczególnie gdy konieczna jest dalsza kontrola wniosku, w tym dotycząca sytuacji omówionej w art. 7 ust. 6.
2. Misje dyplomatyczne lub urzędy konsularne podejmują decyzję w sprawie okresu ważności wizy oraz dopuszczalnej długości pobytu na podstawie posiadanych informacji dotyczących celu i czasu trwania planowanego pobytu lub tranzytu, przy jednoczesnym uwzględnieniu szczególnej sytuacji wnioskodawcy. W przypadku wiz tranzytowych uprawniających do jednorazowego wjazdu oraz tranzytowych wiz lotniskowych ustala się okres siedmiu dodatkowych dni, a w przypadku wiz „C” uprawniających do jednorazowego wjazdu – piętnastu dodatkowych dni.
3. Wielokrotne wizy wjazdowe, uprawniające posiadacza do kilku wjazdów, trzymiesięcznych pobytów lub kilku tranzytów w ciągu dowolnego półrocza mogą być ważne maksymalnie na okres 5 lat.

Następujące kryteria mają szczególne znaczenie przy podejmowaniu decyzji o wydaniu takich wiz:

- a) konieczność odbywania częstych i/lub regularnych podróży przez osobę ubiegającą się o wizę w związku z jej sytuacją zawodową lub rodzinną; dotyczy to przedsiębiorców, urzędników służby cywilnej mających stałe i oficjalne kontakty z państwami członkowskimi i instytucjami wspólnotowymi, członków rodziny obywateli Unii, członków rodziny obywateli państw trzecich zamieszkałych w państwach członkowskich, marynarzy;
 - b) uczciwość i wiarygodność wnioskodawcy, w szczególności prawidłowe wykorzystanie przez niego wcześniejszych wiz Schengen, jego sytuacja finansowa w kraju pochodzenia i szczerzy zamiar powrotu do tego kraju.
4. Po podjęciu decyzji o wydaniu wizy misje dyplomatyczne i urzędy konsularne państw członkowskich wprowadzają dane określone w art. 8 ust. 1 rozporządzenia w sprawie VIS do systemu VIS.

Artykuł 21

Wiza o ograniczonej ważności terytorialnej

1. Wiza o ograniczonej ważności terytorialnej jest wydawana wyjątkowo w następujących przypadkach:
 - a) jeżeli z przyczyn humanitarnych, z uwagi na interes krajowy lub zobowiązania międzynarodowe misja dyplomatyczna lub urząd konsularny za konieczne uznają odstąpienie od zasady, że warunki wjazdu określone w art. 5 ust. 1 kodeksu granicznego Schengen muszą być spełnione;
 - b) jeżeli z przyczyn humanitarnych, z uwagi na interes krajowy lub zobowiązania międzynarodowe misja dyplomatyczna lub urząd konsularny za konieczne uznają wydanie wize, pomimo że w ramach procedury zasięgania opinii państwo członkowskie, którego opinii zasięgnięto, wyraziło sprzeciw, lub jeżeli nie zasięgnięto opinii z uwagi na pilność sytuacji (z przyczyn humanitarnych, z uwagi na interes krajowy lub zobowiązania międzynarodowe);
 - c) jeżeli w pilnych i uzasadnionych przez wnioskodawcę przypadkach misja dyplomatyczna lub urząd konsularny wydają nową wizę na pobyt w okresie tego samego półroczu, w którym wykorzystał on już wizę zezwalającą na trzymiesięczny pobyt.

W przypadkach omówionych w pierwszym akapicie wydana wiza jest ważna jedynie na terytorium wydającego ją państwa członkowskiego.

Jeżeli wnioskodawca posiada dokument podróży nieuznawany przez co najmniej jedno państwo członkowskie (ale nie wszystkie), wydaje się wizę ważną na terytorium państw członkowskich uznających ten dokument podróży. Jeżeli państwo członkowskie wydające wizę nie uznaje dokumentu podróży wnioskodawcy, wydana wiza jest ważna tylko w tym państwie członkowskim.

2. Władze centralne państwa członkowskiego, którego misja dyplomatyczna lub urząd konsularny wydały wize o ograniczonej ważności terytorialnej w przypadkach, o których mowa w ust. 1 akapicie pierwszym lit. a) i b), bezzwłocznie przekazują stosowne informacje władzom centralnym innych państw członkowskich.

Artykuł 22

Tranzytowe wizy lotniskowe

1. Obywatele państw trzecich wymienionych w wykazie zamieszczonym w załączniku VII muszą posiadać tranzytową wizę lotniskową podczas tranzytu przez międzynarodową strefę tranzytową portów lotniczych znajdujących się na terytorium państw członkowskich.
2. Następujące kategorie osób są zwolnione z wymogu posiadania wizy lotniskowej, o której mowa w ust. 1:
 - a) posiadacze jednolitej wizy krótkoterminowej lub wizy tranzytowej wydanej przez państwo członkowskie;
 - b) obywatele państw trzecich posiadający zezwolenia na pobyt wydane przez Andorę, Japonię, Kanadę, Monako, San Marino lub Stany Zjednoczone Ameryki, stanowiące gwarancję nieograniczonego prawa do powrotu posiadacza zezwolenia do tego kraju i wymienione w załączniku VIII;
 - c) członkowie rodzin obywateli Unii;
 - d) posiadacze paszportów dyplomatycznych;
 - e) członkowie załóg lotniczych będący obywatelami stron podpisanej w Chicago Konwencji o międzynarodowym lotnictwie cywilnym.

Artykuł 23

Odmowa wydania wizy

1. Bez uszczerbku dla art. 21 ust. 1 odmawia się wydania wizy, jeżeli osoba ubiegająca się o wizę:
 - a) przedstawia fałszywy, podrobiony lub sfalszowany dokument podróży;
 - b) nie dostarcza dowodu posiadania wystarczających środków utrzymania na cały okres pobytu i na powrót do kraju pochodzenia lub kraju, z którego wyjeżdża, lub dowodu na to, że może zdobyć takie środki w sposób zgodny z prawem;
 - c) nie dostarcza wystarczających dowodów potwierdzających cel i długość pobytu;
 - d) w przypadku, gdy jest to wymagane, nie dostarcza dowodu posiadania odpowiedniego podróznego ubezpieczenia medycznego;
 - e) przebywała już przez trzy miesiące w okresie sześciu miesięcy na terytorium państw członkowskich;
 - f) jest osobą, której dotyczy wpis do celów odmowy wjazdu w systemie SIS lub krajowym rejestrze;

- g) stanowi zagrożenie dla porządku publicznego, bezpieczeństwa wewnętrznego, zdrowia publicznego lub stosunków międzynarodowych Unii Europejskiej lub jej państw członkowskich.
2. Decyzję wyszczególniającą przyczyny odmowy wydaje się na standardowym formularzu zamieszczonym w załączniku IX. Formularz ten jest również wykorzystywany w przypadkach odmowy wydania wizy na granicy.
 3. Osobom, którym odmówiono wydania wizy, przysługuje prawo odwołania od tej decyzji. Odwołania wnosi się i rozpatruje zgodnie z prawem krajowym. Wnioskodawcy otrzymują pisemne wskazówki na temat punktów kontaktowych mogących udzielić informacji o pełnomocnikach uprawnionych do działania w imieniu wnioskodawców zgodnie z prawem krajowym.
 4. W przypadkach, o których mowa w art. 7 ust. 6, misja dyplomatyczna lub urząd konsularny reprezentującego państwa członkowskiego informują wnioskodawcę o decyzji podjętej przez reprezentowane państwo członkowskie.
 5. Odmowa nie wpłynie na kolejne, przyszłe wnioski wizowe, które będą oceniane niezależnie od wcześniejszych decyzji.

Artykuł 24

Uprawnienia uzyskane na mocy wydanej wizy

Posiadanie wizy krótkoterminowej lub tranzytowej nie zapewnia automatycznego prawa wjazdu.

Artykuł 25

Wypełnianie naklejki wizowej

1. Wypełniając naklejkę wizową, misje dyplomatyczne i urzędy konsularne państw członkowskich zamieszczają na niej obowiązkowe wpisy określone w załączniku X i wypełniają strefę odczytu elektronicznego zgodnie z częścią 1 dokumentu ICAO 9303, 6. wydanie (czerwiec 2006 r.).
2. Państwa członkowskie mogą dodać wpisy krajowe w sekcji „uwagi” na naklejce wizowej, które nie stanowią powtórzeń obowiązkowych wpisów określonych w załączniku X.
3. Wszystkie wpisy na naklejce wizowej są drukowane. Naklejki można wypełniać ręcznie tylko w przypadku wystąpienia problemów technicznych.

Artykuł 26

Unieważnienie wypełnionej naklejki wizowej

1. Na wydrukowanej naklejce wizowej nie wolno dokonywać żadnych odręcznych zmian.

2. Jeżeli błąd na naklejce wizowej zostaje wykryty przed umieszczeniem jej w paszporcie, naklejka zostaje zniszczona.
3. Jeżeli błąd zostaje wykryty po umieszczeniu naklejki w paszporcie, unieważniona się ją poprzez przekreślenie na krzyż na czerwono, a w paszporcie umieszcza się nową naklejkę.
4. Jeżeli błąd zostaje wykryty po wprowadzeniu danych do systemu VIS zgodnie z art. 8 rozporządzenia w sprawie VIS, poprawia się go zgodnie z art. 21 ust. 1 wspomnianego rozporządzenia.

Artykuł 27

Umieszczenie naklejki wizowej w dokumencie podróży

1. Wydrukowaną naklejkę wizową zawierającą dane określone w art. 25 i załączniku X umieszcza się na pierwszej stronie paszportu, na której nie widnieją żadne wpisy ani stemple, z wyjątkiem stempla informującego o złożeniu wniosku wizowego.

Naklejkę umieszcza się wzdłuż brzegu strony dokumentu podróży. Strefę odczytu elektronicznego naklejki umieszcza się wzdłuż brzegu strony.

2. Stempel misji dyplomatycznej lub urzędu konsularnego wydających wizę umieszcza się w sekcji „UWAGI” w taki sposób, aby częściowo wykraczał poza naklejkę na stronę dokumentu podróży.

Wyłącznie w przypadkach, gdy należy zrezygnować z wypełniania sekcji przeznaczonej do odczytu elektronicznego, stempel można umieścić w tej sekcji, aby uniemożliwić jej wykorzystanie. Rozmiar i treść stempla oraz rodzaj stosowanego tuszu określone są przepisami prawa krajowego państw członkowskich.

3. Aby zapobiec ponownemu wykorzystaniu naklejki wizowej umieszczonej na ujednoliconym formularzu, po prawej stronie umieszcza się pieczęć misji dyplomatycznej lub urzędu konsularnego wydających wizę, częściowo na naklejce, a częściowo na formularzu, tak aby nie utrudniać odczytania nazw rubryk ani uwag oraz aby nie zająć strefy przeznaczonej do odczytu elektronicznego, jeżeli jest ona wypełniona.
4. W przypadkach, gdy wydające wizę państwo członkowskie nie uznaje dokumentu podróży osoby ubiegającej się o wizę, wizę umieszcza się na oddzielnym arkuszu.
5. Wizy indywidualne wydawane zgodnie z art. 13 ust. 1 osobom towarzyszącym, wpisanym do dokumentu podróży osoby ubiegającej się o wizę, umieszcza się w tym samym dokumencie podróży.

W przypadkach, gdy dokument podróży, do którego wpisane są osoby towarzyszące, nie jest uznawany przez państwo członkowskie wydające wizę, indywidualne wizy umieszcza się na oddzielnym arkuszu.

Rozdział IV

Zmiana okresu ważności wydanej wizy

Artykuł 28

Przedłużenie

1. Okres ważności wizy i/lub długość pobytu, do jakiej upoważnia wydana wiza krótkoterminowa lub tranzytowa, przedłuża się na wniosek posiadacza wizy, jeżeli może on udowodnić wystąpienie siły wyższej, podać przyczyny natury humanitarnej, poważne przyczyny zawodowe i/lub prywatne.
2. Przedłużenie okresu ważności wizy zgodnie z ust. 1 nie powoduje w żadnym wypadku zmiany rodzaju wizy ani przedłużenia pobytu ponad trzy miesiące (w przypadku wizy krótkoterminowej) lub 10 dni (w przypadku wizy tranzytowej).
3. Ważność terytorialna przedłużonej wizy pozostaje taka sama jak wizy oryginalnej, chyba że organ administracyjny wydający wizę postanowi inaczej.
4. Organem administracyjnym właściwym do przedłużenia okresu ważności wizy jest organ państwa członkowskiego, na którego terytorium znajduje się dany obywatel kraju trzeciego w chwili złożenia wniosku o przedłużenie.

Państwa członkowskie zgłaszają Komisji organy właściwe do przedłużenia okresu ważności wizy.
5. Za przedłużenie okresu ważności wizy pobiera się opłatę w wysokości 30 EUR.
6. Okres ważności wizy jednolitej przedłuża się, używając stempla odpowiadającego wzorowi umieszczonemu w załączniku XI. Właściwy organ przybija również swoją pieczęć.
7. Informacje na temat wiz o przedłużonym okresie ważności wprowadza się do systemu VIS zgodnie z art. 12 rozporządzenia w sprawie VIS.

Artykuł 29

Unieważnienie

1. Wizę mogą unieważnić:
 - a) wydające ją misja dyplomatyczna lub urząd konsularny w celu uniemożliwienia jej posiadaczowi wjazdu na terytorium państw członkowskich, jeżeli po wydaniu wizy okazuje się, że nie spełnia on warunków uzasadniających wydanie wizy;
 - b) organy kontroli granicznej zgodnie z art. 13 ust. 1 i częścią A pkt 2 załącznika V do kodeksu granicznego Schengen.

2. Informacje na temat unieważnionych wiz wprowadza się do systemu VIS zgodnie z art. 11 rozporządzenia w sprawie VIS.
3. W przypadku unieważnienia wizy zgodnie z ust. 1 lit. b) przez organy kontroli granicznej państwa członkowskiego innego niż państwo członkowskie wydające wizę, powiadamia się państwo wydające wizę o jej unieważnieniu.

Artykuł 30

Cofnięcie wizy

1. Wizę mogą cofnąć:
 - a) wydające ją misja dyplomatyczna lub urząd konsularny na wniosek posiadacza wizy. W takim przypadku należy na naklejce wizowej umieścić stempel informujący, że wizę cofnięto na wniosek jej posiadacza;
 - b) właściwe organy po wjeździe posiadacza wizy na terytorium państw członkowskich, jeżeli nie spełnia on już warunków wjazdu określonych w art. 5 ust. 1 kodeksu granicznego Schengen.
2. Informacje na temat cofniętych wiz wprowadza się do systemu VIS zgodnie z art. 11 rozporządzenia w sprawie VIS.
3. W przypadku cofnięcia wizy zgodnie z ust. 1 lit. b) przez właściwe organy państwa członkowskiego innego niż państwo członkowskie wydające wizę, powiadamia się państwo wydające wizę o jej cofnięciu.

Artykuł 31

Ograniczenie długości pobytu, do jakiego uprawnia wiza

1. Organy kontroli granicznej mogą zdecydować o ograniczeniu długości pobytu, do jakiego uprawnia wiza, w przypadku ustalenia, że jej posiadacz nie dysponuje wystarczającymi środkami utrzymania na pobyt o początkowo planowanej długości.
2. Informacje dotyczące ograniczenia długości pobytu, do jakiego uprawnia wiza, wprowadza się do systemu VIS zgodnie z art. 11 rozporządzenia w sprawie VIS.

ROZDZIAŁ V

Wizy wydawane na granicach zewnętrznych

Artykuł 32

Wizy wydawane na granicach zewnętrznych

1. Wizy krótkoterminowe i tranzytowe mogą być wydawane na granicach zewnętrznych jedynie w przypadku spełnienia następujących warunków:

- (a) wnioskodawca spełnił warunki określone w art. 5 ust. 1 kodeksu granicznego Schengen;
 - (b) wnioskodawca nie mógł ubiegać się o wizę wcześniej;
 - (c) wnioskodawca przedstawia dokumenty uzupełniające wykazujące niemożliwe do przewidzenia i bezwzględne przyczyny uzasadniające konieczność wjazdu oraz
 - (d) uznaje się za pewny powrót wnioskodawcy do kraju pochodzenia lub tranzytu przez terytorium krajów innych niż państwa członkowskie w pełni stosujące dorobek Schengen.
2. W przypadku złożenia wniosku wizowego na granicy zewnętrznej znosi się wymóg posiadania przez wnioskodawcę podróznego ubezpieczenia medycznego.
3. Wiza wydana na granicy zewnętrznej może być zależnie od przypadku:
- a) wizą krótkoterminową uprawniającą posiadacza do jednorazowego wjazdu i pobytu nie dłuższego niż 15 dni we wszystkich państwach członkowskich lub
 - b) wizą krótkoterminową uprawniającą posiadacza do jednorazowego wjazdu i tranzytu nie dłuższego niż 5 dni, ważną we wszystkich państwach członkowskich.
4. W przypadku, gdy warunki określone w art. 5 ust. 1 kodeksu granicznego Schengen nie są spełnione, organy odpowiedzialne za wydanie wizy na granicy mogą zgodnie z art. 21 ust. 1 lit. a) wydać wizę o ograniczonej ważności terytorialnej, ważną jedynie na terytorium wydającego ją państwa członkowskiego.
5. Zasadniczo na granicy nie wydaje się wiz obywatelom państw trzecich należącym do kategorii osób, w odniesieniu do których wymagane jest zasięgnięcie opinii zgodnie z art. 9.
- Jednakże w wyjątkowych przypadkach osobom takim można wydać na granicy wizę o ograniczonej ważności terytorialnej, ważną jedynie na terytorium państwa członkowskiego wydającego wizę, zgodnie z art. 21 ust. 1 lit. b).
6. Zastosowanie mają przepisy art. 23 i załącznika IX dotyczące uzasadnienia decyzji odmowy i powiadomienia o niej oraz możliwości odwołania.

Artykuł 33

Wizy wydawane na granicach zewnętrznych marynarzom podróżującym tranzytem

1. Marynarzowi podlegającemu obowiązkowi posiadania wizy przy przekraczaniu granic zewnętrznych państw członkowskich można wydać wizę tranzytową na granicy w następujących przypadkach:
- (a) jeżeli spełnia on warunki określone w art. 32 ust. 1, oraz

- (b) jeżeli przekracza on daną granicę w celu zaokrętowania się bądź ponownego zaokrętowania się na statek, na którym będzie pracował, lub wyokrętowania się ze statku, na którym pracuje jako marynarz.
2. Przed wydaniem wizy na granicy marynarzowi podróżującemu tranzytem właściwe organy krajowe stosują się do przepisów części 1 załącznika XII i upewniają się, że użyto należycie wypełnionego formularza dotyczącego marynarzy podróżujących tranzytem, którego wzór przedstawiono w części 2 załącznika XII, w celu wymiany koniecznych informacji dotyczących danego marynarza.
3. Przepisy niniejszego artykułu stosują się bez uszczerbku dla art. 32 ust. 3, 4 i 5.

TYTUŁ III: Zarządzanie administracyjne i organizacja

Artykuł 34

Organizacja sekcji wiz

1. Państwa członkowskie odpowiadają za organizację sekcji wiz swoich misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych.
- Aby zapobiec spadkowi poziomu czujności i aby chronić pracowników przed presją na szczeblu lokalnym, należy wprowadzić systemy rotacji pracowników mających bezpośredni kontakt z osobami ubiegającymi się o wizę. Pracownicy są poddawani rotacji przynajmniej raz na sześć miesięcy, bez uszczerbku dla jakości usług i znajomości zadań. Szczególną uwagę zwraca się na jasną organizację pracy i wyraźny przydział/ rozdział zadań związanych z podejmowaniem ostatecznych decyzji w sprawie wniosków wizowych. Prawo dostępu do systemów VIS i SIS oraz innych informacji poufnych ogranicza się do niewielkiej liczby posiadających stosowne uprawnienia stałych pracowników oddelegowanych do pracy za granicą. Podejmuje się stosowne działania w celu uniemożliwienia osobom nieupoważnionym dostępu do takich baz danych.
2. Aby zapobiec oszustwom lub zaginięciu naklejek wizowych, ich przechowywanie i dostęp do nich podlegają rygorystycznym zasadom bezpieczeństwa. Zarówno wydane, jak i unieważnione naklejki wizowe są rejestrowane.
3. Misje dyplomatyczne i urzędy konsularne państw członkowskich przechowują archiwa papierowych wersji wniosków wizowych. Akta dotyczące każdego wniosku winny zawierać formularz wniosku, kopie stosownych dokumentów uzupełniających, informację o przeprowadzonych kontrolach oraz kopię wydanej wizy, tak aby pracownicy mogli w razie potrzeby przeanalizować podstawy decyzji podjętej w sprawie danego wniosku.

Zarówno w przypadku wydania, jak i odmowy wydania wizy akta przechowuje się przez okres pięciu lat.

Artykuł 35

Środki na rozpatrywanie wniosków wizowych i kontrolę misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych

1. Państwa członkowskie przydzielają wystarczającą liczbę pracowników odpowiednich do wykonywania zadań związanych z rozpatrywaniem wniosków wizowych, tak aby zapewnić skuteczne, jednolite traktowanie wszystkich wniosków i wnioskodawców w misjach dyplomatycznych i urzędach konsularnych. Lokale przeznaczone do tych celów winny spełniać wymóg funkcjonalności i posiadać odpowiednie zabezpieczenia.
2. Władze centralne państw członkowskich zapewniają pracownikom pochodzącym z ich kraju oraz pracownikom miejscowym odpowiednie szkolenia i są zobowiązane udzielać im pełnych, dokładnych i aktualnych informacji na temat związanych z ich zadaniami dziedzin prawa krajowego i wspólnotowego.
3. Władze centralne państw członkowskich zapewniają częstą i należytą kontrolę procesu rozpatrywania wniosków wizowych oraz podejmują środki zaradcze w przypadku wykrycia odstępstw od przepisów.

Artykuł 36

Zachowanie pracowników rozpatrujących wnioski wizowe

1. Misje dyplomatyczne i urzędy konsularne państw członkowskich zapewniają osobom ubiegającym się o wizę uprzejmą obsługę.
2. Pracownicy konsularni wykonują swoje obowiązki służbowe z poszanowaniem godności ludzkiej. Podejmowane przez nich środki muszą być współmierne do zamierzonych celów.
3. Podczas pełnienia obowiązków służbowych pracownicy konsularni nie dyskryminują nikogo ze względu na płeć, pochodzenie rasowe lub etniczne, wiarę lub wyznanie, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną.

Artykuł 37

Formy współpracy w zakresie przyjmowania wniosków wizowych

1. Państwa członkowskie mogą podejmować następujące formy współpracy:
 - a) „wspólna lokalizacja”: pracownicy misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych jednego lub większej liczby państw członkowskich rozpatrują wnioski wizowe (łącznie z identyfikatorami biometrycznymi) skierowane do nich za pośrednictwem misji dyplomatycznych lub urzędów konsularnych innego państwa członkowskiego oraz wspólnie korzystają z wyposażenia należącego do tego państwa członkowskiego. Zainteresowane państwa członkowskie uzgadniają czas trwania oraz warunki zakończenia wspólnej lokalizacji, a także kwotę opłat administracyjnych uiszczanych na rzecz

państwa członkowskiego, którego misja dyplomatyczna lub urząd konsularny są wykorzystywane.

- b) „wspólne ośrodki składania wniosków wizowych”: pracownicy misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych dwóch lub większej liczby państw członkowskich urzędują w jednym budynku w celu przyjmowania skierowanych do nich wniosków wizowych (łącznie z identyfikatorami biometrycznymi). Osoby ubiegające się o wizę są kierowane do państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku wizowego. Państwa członkowskie uzgadniają czas trwania, warunki zakończenia współpracy oraz zasady podziału kosztów między biorącymi udział we współpracy państwami członkowskimi. Jedno państwo członkowskie ponosi odpowiedzialność za umowy związane z logistyką i za stosunki dyplomatyczne z krajem, na terenie którego znajduje się placówka.
- c) współpraca z zewnętrznymi dostawcami usług: jeżeli z przyczyn związanych z lokalną sytuacją urzędu konsularnego niewłaściwe jest wyposażenie go w urządzenia umożliwiające pobieranie/ gromadzenie identyfikatorów biometrycznych lub niewłaściwe jest podejmowanie współpracy w formie wspólnej lokalizacji bądź wspólnego ośrodka składania wniosków wizowych, państwo członkowskie lub kilka działających wspólnie państw członkowskich mogą nawiązać współpracę z zewnętrznym dostawcą usług w zakresie przyjmowania wniosków wizowych (łącznie z identyfikatorami biometrycznymi). W takim przypadku zainteresowane państwo(-a) członkowskie ponosi(-szą) odpowiedzialność za przestrzeganie przepisów w zakresie ochrony danych w procesie rozpatrywania wniosków wizowych.

Artykuł 38

Współpraca z zewnętrznymi dostawcami usług

1. Współpraca z zewnętrznymi dostawcami usług może przyjąć następujące formy:
 - a) zewnętrzny dostawca usług działa jako telefoniczne centrum obsługi klienta i zapewnia ogólne informacje na temat wymogów, jakie należy spełnić, ubiegając się o wizę, oraz odpowiada za ustalanie dat spotkań i/ lub
 - b) zewnętrzny dostawca usług zapewnia ogólne informacje na temat wymogów, jakie należy spełnić, ubiegając się o wizę, przyjmuje wnioski i dokumenty uzupełniające, pobiera dane biometryczne od osób ubiegających się o wizę i opłatę manipulacyjną, o której mowa w art. 16, oraz przekazuje zebrane akta i dane misjom dyplomatycznym i urzędów konsularnym państwa członkowskiego odpowiadającym za rozpatrzenie wniosku.
2. Zainteresowane państwa członkowskie wybierają zewnętrznego dostawcę usług, który jest w stanie zapewnić wszystkie zabezpieczenia techniczne i organizacyjne oraz odpowiednie środki techniczne i organizacyjne wymagane przez państwa członkowskie w celu ochrony danych osobowych przed przypadkowym lub niezgodnym z prawem zniszczeniem, utraceniem, przekształceniem, nieuprawnionym ujawnieniem lub udostępnieniem – w szczególności w przypadku, gdy rozpatrywanie wniosku wiąże się z przekazywaniem akt i danych za

pośrednictwem sieci lub otrzymywaniem ich od urzędu konsularnego i przekazywaniem ich takiemu urzędowi – oraz przed wszelkimi innymi niezgodnymi z prawem formami przetwarzania danych.

Przy wyborze zewnętrznych dostawców usług misje dyplomatyczne i urzędy konsularne państw członkowskich dokonują szczegółowej kontroli wypłacalności i rzetelności przedsiębiorstwa (łącznie z koniecznymi licencjami, wpisem w rejestrze handlowym, statutem spółki, umowami z bankami) oraz upewniają się, że nie zachodzi konflikt interesów.

3. Zewnętrzni dostawcy usług pod żadnym pozorem nie mają dostępu do systemu VIS. Dostęp do VIS jest zastrzeżony dla posiadających stosowne uprawnienia pracowników misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych.
4. Zainteresowane państwo(-a) członkowskie zawiera(ją) umowę z zewnętrznym dostawcą usług zgodnie z art. 17 dyrektywy 95/46/WE. Przed zawarciem takiej umowy misja dyplomatyczna lub urząd konsularny danego państwa członkowskiego informują w ramach lokalnej współpracy konsularnej misje dyplomatyczne i urzędy konsularne innych państw członkowskich oraz przedstawicielstwo Komisji o przyczynach, dla których zawarcie umowy jest konieczne.
5. Poza zobowiązaniami określonymi w art. 17 dyrektywy 95/46/WE umowa musi również zawierać przepisy:
 - a) określające dokładny zakres obowiązków dostawcy usług;
 - b) zobowiązujące dostawcę usług do działania zgodnego z wytycznymi zainteresowanych państw członkowskich i przetwarzania jedynie danych osobowych osób ubiegających się o wizę w imieniu zainteresowanych państw członkowskich, zgodnie z dyrektywą 95/46;
 - c) zobowiązujące dostawcę usług do zapewnienia osobom ubiegającym się o wizę informacji wymaganych na mocy rozporządzenia w sprawie VIS;
 - d) zapewniające pracownikom służb konsularnych stały wstęp na teren obiektów dostawcy usług;
 - e) zobowiązujące dostawcę usług do przestrzegania przepisów dotyczących poufności (w tym ochrony danych zgromadzonych w związku z wnioskami wizowymi);
 - f) zawierające klauzulę zawieszenia i wypowiedzenia umowy.
6. Zainteresowane państwo(-a) członkowskie kontroluje(-ą) wykonanie umowy, w tym:
 - a) ogólne informacje, których dostawca usług udziela osobom ubiegającym się o wizę;
 - b) zabezpieczenia techniczne i organizacyjne oraz odpowiednie środki techniczne i organizacyjne w celu ochrony danych osobowych przed przypadkowym lub niezgodnym z prawem zniszczeniem, przypadkowym utraceniem, przekształceniem, nieuprawnionym ujawnieniem lub udostępnieniem – w

szczegółności w przypadku, gdy rozpatrywanie wniosku wiąże się z przekazywaniem akt i danych za pomocą sieci lub otrzymywaniem ich od urzędu konsularnego i przekazywaniem ich takiemu urzędowi – oraz przed wszelkimi innymi niezgodnymi z prawem formami przetwarzania danych;

- c) pobieranie identyfikatorów biometrycznych;
 - d) środki podejmowane w celu dostosowania się do przepisów dotyczących ochrony danych.
7. Całkowita kwota opłat za rozpatrzenie wniosku wizowego, pobieranych przez zewnętrznego dostawcę usług, nie może być wyższa niż opłata określona w art. 16.
8. Pracownicy służb konsularnych danego państwa (państw) członkowskiego(-ich) szkolą dostawcę usług w zakresie wiedzy umożliwiającej odpowiednią obsługę osób ubiegających się o wizę i udzielenie im wystarczających informacji.

Artykuł 39

Aspekty organizacyjne

1. Misje dyplomatyczne i urzędy konsularne państw członkowskich podają do ogólnej wiadomości, jak można umówić się na spotkanie i złożyć wniosek wizowy.
2. Niezależnie od wybranego rodzaju współpracy państwa członkowskie mogą zdecydować o utrzymaniu możliwości złożenia wniosku wizowego bezpośrednio w misji dyplomatycznej lub urzędzie konsularnym. Państwa członkowskie zapewniają ciągłość przyjmowania i rozpatrywania wniosków wizowych, nawet w przypadku nagłego zakończenia współpracy z innymi państwami członkowskimi lub wszelkimi zewnętrznymi dostawcami usług.
3. Państwa członkowskie informują Komisję o planowanej przez siebie organizacji przyjmowania i rozpatrywania wniosków wizowych w każdej placówce konsularnej. Komisja zapewnia publikację tych informacji.

Państwa członkowskie przekazują Komisji kopie zawartych przez siebie umów.

Artykuł 40

Składanie wniosków wizowych poprzez pośredniczące podmioty komercyjne

1. W przypadku wielokrotnego składania wniosków w rozumieniu art. 11 ust. 2 państwa członkowskie mogą zezwolić swoim misjom dyplomatycznym lub urzędowi konsularnym na współpracę z pośredniczącymi podmiotami komercyjnymi (tj. prywatnymi agencjami administracyjnymi i transportowymi lub biurami podróży – organizatorami wycieczek i przedstawicielami), zwanymi dalej „pośredniczącymi podmiotami komercyjnymi”, w celu przyjmowania wniosków i dokumentów uzupełniających, pobierania opłaty manipulacyjnej oraz przekazywania pełnych akt misjom dyplomatycznym i urzędowi konsularnym państwa członkowskiego właściwego do rozpatrzenia wniosku.

2. Przed udzieleniem akredytacji pośredniczącym podmiotom komercyjnym wykonującym zadania opisane w ust. 1 misje dyplomatyczne i urzędy konsularne państw członkowskich kontrolują w szczególności:
 - a) aktualny status pośrednika: aktualną licencję, rejestr handlowy, umowy z bankami;
 - b) obowiązujące umowy z partnerami komercyjnymi mającymi siedzibę na terytorium państw członkowskich, oferującymi zakwaterowanie i inne usługi związane z wycieczkami zorganizowanymi;
 - c) umowy z liniami lotniczymi, które muszą obejmować zagwarantowane i ustalone na określone daty podróże do miejsca przeznaczenia i z powrotem.
3. Akredytowane pośredniczące podmioty komercyjne podlegają stałej kontroli polegającej na przeprowadzaniu rozmów bezpośrednich lub telefonicznych z osobami ubiegającymi się o wizę, sprawdzaniu wycieczek i miejsc zakwaterowania, sprawdzaniu, czy oferowane podróże ubezpieczenie medyczne jest odpowiednie i czy obejmuje poszczególne osoby, oraz – w miarę możliwości – weryfikacji dokumentów związanych z powrotem grup do kraju.
4. W ramach lokalnej współpracy konsularnej wymienia się informacje na temat wykrytych nieprawidłowości, przypadków odmowy wydania wizy osobom, które złożyły wnioski poprzez pośredniczące podmioty komercyjne, wykrytych form nadużyć związanych z dokumentami podróży oraz niezrealizowanych wyjazdów planowych.
5. W ramach lokalnej współpracy konsularnej wymienia się wykazy pośredniczących podmiotów komercyjnych, którym została przyznana akredytacja przez misje dyplomatyczne i urzędy konsularne lub którym akredytację cofnięto, wraz z uzasadnieniem decyzji o cofnięciu akredytacji.

Każda misja dyplomatyczna i każdy urząd konsularny podają do ogólnej wiadomości informacje na temat wykazu akredytowanych pośredników, z którymi prowadzą współpracę.

Artykuł 41

Podawanie informacji do ogólnej wiadomości

1. Państwa członkowskie oraz ich misje dyplomatyczne i urzędy konsularne podają do ogólnej wiadomości wszystkie istotne informacje związane ze składaniem wniosków wizowych, dotyczące:
 - a) kryteriów, warunków i procedur obowiązujących przy ubieganiu się o wizę;
 - b) w stosownych przypadkach, sposobu umówienia się na spotkanie;
 - c) miejsca, w którym należy złożyć wniosek (właściwa misja dyplomatyczna lub właściwy urząd konsularny, wspólny ośrodek składania wniosków wizowych lub zewnętrzny dostawca usług).

2. Reprezentujące państwo członkowskie i państwo reprezentowane podają do ogólnej wiadomości informacje dotyczące umów o reprezentacji określonych w art. 7 trzy miesiące przed ich wejściem w życie. Informacje te obejmują szczegóły dotyczące ewentualnych kategorii osób, które muszą ubiegać się o wizę bezpośrednio w misji dyplomatycznej lub urzędzie konsularnym reprezentowanego państwa członkowskiego.
3. Do ogólnej wiadomości oraz do wiadomości władz kraju przyjmującego podaje się informację o braku skutków prawnych stempla, o którym mowa w art. 17.
4. Podaje się do ogólnej wiadomości terminy rozpatrywania wniosków wizowych określone w art. 20 ust. 1 oraz informacje o państwach trzecich, wymienionych w załącznikach I i II, których obywatele lub szczególne kategorie obywateli podlegają wymogowi zasięgnięcia opinii.
5. Podaje się do ogólnej wiadomości, że wnioskodawca musi zostać powiadomiony o odmowie wydania wizy, że należy podać powody decyzji odmownej i że wnioskodawcy, których wniosek spotkał się z odmową, mają prawo do złożenia odwołania. Udziela się informacji na temat możliwości odwołania, właściwej instancji prawnej oraz terminów złożenia odwołania.
6. Podaje się do ogólnej wiadomości, że posiadanie wizy nie jest równoznaczne z automatycznym prawem wjazdu i że posiadacz wizy może zostać poproszony na granicy o przedstawienie dokumentów uzupełniających.
7. Podaje się do ogólnej wiadomości informacje dotyczące kursu wymiany walut stosowanego przez misje dyplomatyczne i urzędy konsularne państw członkowskich w przypadku uiszczania opłaty manipulacyjnej w walucie lokalnej.

TYTUŁ IV: Lokalna współpraca konsularna

Artykuł 42

Lokalna współpraca konsularna misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych państw członkowskich

1. W celu zapewnienia jednolitego stosowania wspólnej polityki wizowej, przy jednoczesnym uwzględnieniu w stosownych przypadkach warunków lokalnych, misje dyplomatyczne i urzędy konsularne państw członkowskich oraz Komisja prowadzą współpracę na każdym obszarze właściwości i oceniają, czy istnieje konieczność ustalenia w szczególności:
 - a) jednolitego wykazu dokumentów uzupełniających, jakie winna złożyć osoba ubiegająca się o wizę, uwzględniając art. 14 i załącznik IV;
 - b) wspólnych kryteriów analizy wniosków wizowych, w szczególności dotyczących wymogu posiadania podróznego ubezpieczenia medycznego (w tym zwolnień i sytuacji, w której na szczeblu lokalnym niemożliwe jest nabycie odpowiedniego podróznego ubezpieczenia medycznego), opłaty

manipulacyjnej, użycia stempla informującego o złożeniu wniosku wizowego i kwestii związanych z formularzem wniosku;

- c) wspólnych kryteriów sposobu traktowania różnych rodzajów dokumentów podróży i pełnego, systematycznie aktualizowanego wykazu dokumentów podróży wydawanych przez kraj przyjmujący;
- d) jednolitego podejścia do kwestii współpracy z zewnętrznymi dostawcami usług i pośredniczącymi podmiotami komercyjnymi.

Jeżeli w odniesieniu do co najmniej jednego aspektu wymienionego w lit. a)–d) przeprowadzona w ramach lokalnej współpracy konsularnej ocena potwierdzi konieczność ustanowienia jednolitego podejścia lokalnego, przyjmuje się środki dotyczące takiego jednolitego podejścia zgodnie z procedurą określoną w art. 46 ust. 2.

- 2. W ramach lokalnej współpracy konsularnej ustanawia się wspólny arkusz informacyjny na temat wiz krótkoterminowych, tranzytowych i lotniskowych (uprawnień, jakie nadają, oraz warunków ubiegania się o nie).
- 3. W ramach lokalnej współpracy konsularnej wymienia się następujące informacje:
 - a) miesięczne dane statystyczne dotyczące wiz krótkoterminowych, wiz o ograniczonej ważności terytorialnej, wiz tranzytowych i lotniskowych oraz liczby wniosków wizowych, które spotkały się z odmową;
 - b) informacje na temat:
 - (i) struktury społeczno-gospodarczej kraju przyjmującego;
 - (ii) źródeł informacji na szczeblu lokalnym (dotyczących zabezpieczenia społecznego, ubezpieczenia zdrowotnego, rejestrów skarbowych, rejestracji wjazdów i wyjazdów itp.);
 - (iii) użycia fałszywych i sfałszowanych dokumentów;
 - (iv) szlaków nielegalnej imigracji;
 - (v) przypadków odmowy wydania wizy;
 - (vi) współpracy z liniami lotniczymi;
 - (vii) towarzystw ubezpieczeniowych oferujących odpowiednie podróże ubezpieczenie medyczne (w tym sprawdzenia rodzaju ubezpieczenia i ewentualnych nadwyżek).
- 4. W ramach lokalnej współpracy konsularnej co miesiąc organizowane są spotkania pomiędzy państwami członkowskimi a Komisją, dotyczące konkretnie kwestii operacyjnych związanych ze stosowaniem wspólnej polityki wizowej. Spotkania te są zwoływane przez Komisję, chyba że na wniosek Komisji na danym obszarze właściwości zapadną inne ustalenia.

W ramach lokalnej współpracy konsularnej można organizować spotkania dotyczące jednego tematu i tworzyć podgrupy zajmujące się analizą konkretnych zagadnień.

5. Systematycznie sporządza się sprawozdania podsumowujące ze spotkań zorganizowanych w ramach lokalnej współpracy konsularnej i rozprowadza się je na szczeblu lokalnym. Komisja może zlecić sporządzanie sprawozdań państwu członkowskiemu. Misja dyplomatyczna lub urząd konsularny każdego państwa członkowskiego przekazuje sprawozdania swoim władzom centralnym.

W oparciu o te miesięczne sprawozdania Komisja sporządza dla każdego obszaru właściwości sprawozdanie roczne, które przedstawia się Radzie.

6. Przedstawiciele misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych państw członkowskich niestosujących wspólnotowego dorobku prawnego w dziedzinie wiz lub przedstawiciele państw trzecich mogą być doraźnie zapraszani do udziału w spotkaniach w celu umożliwienia wymiany informacji dotyczących szczególnych kwestii związanych z wydawaniem wiz.
7. Komisja przedstawia Radzie do rozpatrzenia zagadnienia szczególnie ważne dla interesu ogólnego oraz problemy, których nie można rozwiązać na szczeblu lokalnym.

TYTUŁ V: Przepisy końcowe

Artykuł 43

Ustalenia wyjątkowe

Państwa członkowskie organizujące igrzyska olimpijskie lub paraolimpijskie stosują szczególne procedury i warunki ułatwiające wydawanie wiz, określone w załączniku XIII.

Artykuł 44

Zmiany w załącznikach

- (1) Zmienia się załączniki III, IV, V, VI, VIII, IX, X i XI zgodnie z procedurą określoną w art. 46 ust. 2.
- (2) Bez uszczerbku dla przepisów art. 47 ust. 2 zmiany do załączników I i II wprowadza się zgodnie z procedurą określoną w art. 46 ust. 2.

Artykuł 45

Wytyczne dotyczące praktycznego zastosowania kodeksu wizowego

Wytyczne operacyjne ustalające jednolite postępowanie i procedury, jakie winny stosować misje dyplomatyczne i urzędy konsularne państw członkowskich przy rozpatrywaniu wniosków wizowych, sporządza się zgodnie z procedurą określoną w art. 46 ust. 2.

Artykuł 46

Komitet

1. Komisję wspiera komitet, zwany dalej „komitetem ds. wiz”.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE, uwzględniając przepisy jej art. 8 i pod warunkiem, że środki wykonawcze przyjęte zgodnie z tą procedurą nie zmieniają istotnych przepisów niniejszego rozporządzenia.

Okres, o którym mowa w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE, wynosi trzy miesiące.

3. Komitet ds. wiz przyjmuje swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 47

Zgłaszanie

1. Państwa członkowskie zgłaszają Komisji:
 - a) przypadki reprezentowania państw, o których mowa w art. 7;
 - b) wykaz państw trzecich, w odniesieniu do których wymagane jest stosowanie procedur powiadamiania określonych w art. 9 ust. 3;
 - c) dodatkowe wpisy krajowe w sekcji „uwagi” na naklejce wizowej, o których mowa w art. 25 ust. 2;
 - d) organy władzy właściwe do przedłużenia okresu ważności wizy, o których mowa w art. 28 ust. 3;
 - e) przypadki współpracy, o której mowa w art. 37;
 - f) co sześć miesięcy (w dniach 1 marca i 1 września każdego roku kalendarzowego) dane statystyczne dotyczące wszystkich rodzajów wydanych wiz, przy użyciu jednolitej tabeli służącej wymianie danych statystycznych.

Komisja udostępnia informacje zgłoszone zgodnie z ust. 1 państwom członkowskim i podaje je do ogólnej wiadomości poprzez stale aktualizowaną publikację elektroniczną.

2. Państwa członkowskie zgłaszają również Komisji planowane zmiany w wykazach państw trzecich, w przypadku których wymagane jest zasięgnięcie opinii lub zastosowanie procedur powiadamiania, o których mowa odpowiednio w art. 8 i 9.

Artykuł 48

Uchylenie

1. Nowymi przepisami zastępuje się przepisy art. 9-17 Konwencji wykonawczej do układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r.
2. Tracą moc:
 - a) wspólne instrukcje konsularne wraz z załącznikami;
 - b) decyzje Komitetu Wykonawczego Schengen z dnia 14 grudnia 1993 r. (SCH/Com-ex (93) 21), (SCH/Com-ex (93) 24), (SCH/Com-ex (94) 25), (SCH/Com-ex (98) 12) i (SCH/Com-ex (98) 57);
 - c) wspólne działanie 96/197/WSiSW z dnia 4 marca 1996 r. przyjęte przez Radę na podstawie art. K.3 Traktatu o Unii Europejskiej w sprawie rozwiązań dotyczących ruchu tranzytowego w portach lotniczych;
 - d) rozporządzenie (WE) nr 789/2001;
 - e) rozporządzenie (WE) nr 1091/2001;
 - f) rozporządzenie (WE) nr 415/2003.
3. Odesłania do uchylonych aktów prawnych traktowane są jako odesłania do niniejszego rozporządzenia i odczytywane zgodnie z tabelą korelacji zamieszczoną w załączniku XIV.

Artykuł 49

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Rozporządzenie stosuje się 6 miesięcy po jego wejściu w życie. Artykuły 46 i 47 mają zastosowanie od daty wejścia rozporządzenia w życie.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatem ustanawiającym Wspólnotę Europejską.

Sporządzono w Brukseli, dnia [...] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

**ZAŁĄCZNIK I: WYKAZ PAŃSTW TRZECICH, W PRZYPADKU KTÓRYCH
NALEŻY ZASIĘGNAĆ OPINII WŁADZ CENTRALNYCH WŁASNEGO PAŃSTWA
CZŁONKOWSKIEGO ZGODNIE Z ART. 8 WSPÓLNOTOWEGO KODEKSU
WIZOWEGO**

W ramach umów o reprezentowaniu państw władze centralne reprezentującego państwa członkowskiego zasięgają opinii władz reprezentowanego państwa członkowskiego zgodnie z art. 9 ust. 2 wspólnotowego kodeksu wizowego.

**ZAŁĄCZNIK II: WYKAZ PAŃSTW TRZECICH, W PRZYPADKU KTÓRYCH
NALEŻY ZASIEGNAĆ OPINII WŁADZ CENTRALNYCH INNYCH PAŃSTW
CZŁONKOWSKICH LUB POWIADOMIĆ TE WŁADZE ZGODNIE Z ART. 9
WSPÓLNOTOWEGO KODEKSU WIZOWEGO**

Symbol (*) oznacza, że wymagane jest jedynie powiadomienie o wydanych wizach zgodnie z art. 9 ust. 3 wspólnotowego kodeksu wizowego.

ZAŁĄCZNIK III: UJEDNOLICONY FORMULARZ WNIOSKU WIZOWEGO

Pieczęć ambasady lub konsulatu

Fotografia

Wniosek o wydanie wizy Schengen

Niniejszy wniosek jest bezpłatny

1. Nazwisko(-a)						WYPEŁNIA TYLKO AMBASADA/ KONSULAT	
2. Nazwisko(-a) rodowe						Data złożenia wniosku:	
3. Imię (imiona)						Wniosek złożono: w ambasadzie/konsulacie we wspólnym ośrodku składania wniosków wizowych w biurze podróży Nazwa:	
4. Data urodzenia (rok-miesiąc-dzień)		5. Miejsce i kraj urodzenia		6. Obywatelstwo			
7. Płeć Mężczyzna Kobieta		8. Stan cywilny Kawaler/panna Żonaty/ zamężna W separacji Rozwiedziony(-a) Wdowiec/wdowa Inny				u dostawcy usług Nazwa:	
9. Rodzaj dokumentu podróży: Zwykły paszport Paszport dyplomatyczny Paszport służbowy/urzędowy Paszport specjalny Inny dokument podróży (proszę określić):.....						Inne Nazwa:	
10. Numer dokumentu podróży		11. Wydany przez: Ważny do:				Osoba odpowiedzialna za rozpatrywanie wniosku	
12. Jeżeli mieszka Pan/Pani w innym kraju niż kraj pochodzenia, czy posiada Pan/Pani zezwolenie na powrót do tego kraju? Nie Tak (numer i data ważności dokumentu).....						Zaproszenie Środek transportu Powiązanie z innym wnioskiem Inne:	
* 13. Wykonywany zawód						Wiza: Odmowa wydania wizen Wiza przyznana Wiza o ograniczonej ważności terytorialnej Wiza A Wiza B Wiza C Wiza D	
* 14. Nazwa, adres i nr telefonu pracodawcy. Studenci podają nazwę i adres instytucji szkoleniowej							
15. Państwo członkowskie będące głównym miejscem docelowym podróży							
16. Liczba wjazdów, której dotyczy wniosek Jeden wjazd Dwa wjazdy Wielokrotnie wjazd		17. Długość pobytu lub tranzytu Wniosek dotyczy wydania wizen na: Pobyt, liczba dni _____ Tranzyt przez port lotniczy				Liczba wjazdów: 1 2 Wielokrotny wjazd	
* 18. Wcześniejsze wizen (wydane w okresie ostatnich trzech lat)						Ważna od:..... Do:.....	
19. Zezwolenie na wjazd do kraju będącego miejscem docelowym podróży (w przypadku, gdy wniosek dotyczy wizen tranzytowych lub lotniskowej) Wydane przez:						Ważne do:	

* Członkowie rodzin obywateli UE i państw EOG (małżonkowie, dzieci lub zależni krenni w linii wstępnej) nie muszą wypełniać pól oznaczonych *. Członkowie rodzin obywateli UE i państw EOG muszą przedstawić dokumenty na potwierdzenie więzów rodzinnych i wypełnić pole nr XX.

20. Cel podróży Turystyczny Zawodowy Rodzinny lub towarzyski Kulturalny Sportowy Służbowy Medyczny Inny (proszę określić):.....		WYPEŁNIA TYLKO AMBASADA/ KONSULAT					
* 21. Planowana data przyjazdu	* 22. Planowana data wyjazdu						
* 23. Nazwisko osoby, u której wnioskodawca się zatrzymuje na terytorium państw członkowskich. Jeżeli nie dotyczy, proszę podać nazwę hotelu lub tymczasowy adres na terytorium państw członkowskich.							
Adres (i adres poczty elektronicznej) osoby, u której wnioskodawca się zatrzymuje	Nr telefonu (i faksu)						
24. Nazwa i adres (zapraszającego przedsiębiorstwa/zapraszającej organizacji)	Nr telefonu (i faksu) przedsiębiorstwa/ organizacji						
Nazwa, adres, nr telefonu (i faksu) (i adres poczty elektronicznej) osoby do kontaktu w przedsiębiorstwie/organizacji:							
* 25. Wnioskodawca sam ponosi koszty podróży i utrzymania podczas pobytu Inny sponsor Środki utrzymania podczas pobytu: Gotówka Czeki podróżne Karty kredytowe Zakwaterowanie Inne:							
* 26. Jeżeli koszty podróży i utrzymania wnioskodawcy podczas pobytu pokrywa osoba, u której się on zatrzymuje/ przedsiębiorstwo/ organizacja Środki utrzymania podczas pobytu: Gotówka Czeki podróżne Karty kredytowe Zakwaterowanie Inne: Przedstawiono zaproszenie, potwierdzenie pokrycia kosztów i zakwaterowania							
27. Ubezpieczenie podróżne i/lub zdrowotne Nazwa towarzystwa ubezpieczeniowego Ważne do:	Nie dotyczy Numer polisy:						
28. Dane osobowe członka rodziny będącego obywatelem UE lub państw EOG <table border="1"> <tr> <td>Nazwisko</td> <td colspan="2">Imię</td> </tr> <tr> <td>Data urodzenia</td> <td>Obywatelstwo</td> <td>Nr paszportu</td> </tr> </table> Stopień pokrewieństwa z obywatelem UE lub państw EOG współmałżonek dziecko zależny krewny w linii wstępnej			Nazwisko	Imię		Data urodzenia	Obywatelstwo
Nazwisko	Imię						
Data urodzenia	Obywatelstwo	Nr paszportu					
29. Adres domowy wnioskodawcy/ i adres poczty elektronicznej	Nr telefonu						
30. Miejsce i data	31. Podpis (w przypadku osób małoletnich podpis opiekuna prawnego)						

Oświadczenie podpisywane przez wnioskodawcę ubiegającego się o wielokrotną wizę wjazdową (por. pole nr 16)

Przedstawiłem(-am) dokument potwierdzający posiadanie odpowiedniego podróżnego ubezpieczenia medycznego na okres mojego pierwszego pobytu/ tranzytu i jestem świadomy(-a) konieczności posiadania odpowiedniego podróżnego ubezpieczenia medycznego podczas kolejnych wizyt na terytorium państw członkowskich.

Podpis

Oświadczenie, które osoba ubiegająca się o wizę musi podpisać:

Znam i akceptuję poniższe warunki: pobranie mojej fotografii i w stosownych przypadkach odcisków palców jest obowiązkowe do celów rozpatrzenia wniosku wizowego. Wszelkie dane osobowe dotyczące mojej osoby, zawarte w formularzu wniosku wizowego, wraz z moimi odciskami palców i fotografią, zostaną przedłożone właściwym władzom państw członkowskich i będą przez nie przetwarzane w celu podjęcia decyzji w sprawie mojego wniosku wizowego.

Dane te wraz z decyzją podjętą w sprawie mojego wniosku lub decyzją o unieważnieniu, cofnięciu wizy lub przedłużeniu okresu jej obowiązywania zostaną wprowadzone do systemu VIS, będą w nim przechowywane przez okres pięciu lat i dostępne władzom właściwym do przeprowadzania kontroli wizowych na granicach zewnętrznych i na terytorium państw członkowskich oraz władzom ds. imigracji i azylu w państwach członkowskich w celu sprawdzenia, czy spełnione są warunki legalnego wjazdu, pobytu i zamieszkania na terytorium państw członkowskich, w celu wskazania osób, które nie spełniają lub już nie spełniają tych warunków, rozpatrzenia wniosku o udzielenie azylu i określenia organu odpowiedzialnego za jego rozpatrzenie. Pod pewnymi warunkami dane te będą również dostępne władzom odpowiedzialnym za bezpieczeństwo wewnętrzne państw członkowskich. Organem odpowiedzialnym za przetwarzanie danych jest: *[Ministerstwo Spraw Wewnętrznych/ Zagranicznych danego państwa członkowskiego i dane kontaktowe]*.

Na moje wyraźne żądanie władze konsularne rozpatrujące mój wniosek powiadomią mnie, w jaki sposób mogę skorzystać z prawa do sprawdzenia danych osobowych dotyczących mojej osoby, w szczególności zmienić je lub usunąć, jeżeli są niepoprawne, zgodnie z prawem krajowym danego państwa.

Jestem świadomy(-a) przysługującego mi prawa do uzyskania w każdym państwie członkowskim informacji na temat danych dotyczących mojej osoby przechowywanych w systemie VIS i informacji, które państwo członkowskie przekazało te dane, oraz żądania poprawienia danych niepoprawnych i usunięcia danych pobranych w sposób niezgodny z prawem. Na moje wyraźne żądanie władze konsularne rozpatrujące mój wniosek powiadomią mnie, w jaki sposób mogę skorzystać z prawa do sprawdzenia danych dotyczących mojej osoby, zmienić je lub usunąć, oraz powiadomią mnie o możliwych środkach odwoławczych zgodnie z prawem krajowym danego państwa. Wsparcia i informacji na temat sposobu korzystania z tych uprawnień udzieli mi krajowy organ nadzorczy tego państwa członkowskiego *[dane kontaktowe]*.

Oświadczam, że zgodnie z moją wiedzą wszystkie informacje szczegółowe przeze mnie przedłożone są poprawne i kompletne. Jestem świadomy(-a), że podanie nieprawdziwych informacji spowoduje odrzucenie mojego wniosku lub unieważnienie przyznanej wizy i może podlegać odpowiedzialności karnej zgodnie z prawem państwa członkowskiego, które rozpatruje wniosek.

Podjęmuję się opuścić terytorium państw członkowskich po upływie ważności wizy, jeżeli zostanie mi ona przyznana. Wiadomo mi, że posiadanie wizy jest tylko jednym z warunków wjazdu na terytorium europejskie państw członkowskich. Sam fakt przyznania mi wizy nie oznacza, że będę miał(a) prawo do odszkodowania w przypadku niespełnienia warunków określonych w przepisach art. 5 ust. 1 kodeksu granicznego Schengen, wskutek czego nie uzyskam zezwolenia na wjazd. To, czy warunki wjazdu są spełnione, zostanie ponownie sprawdzone w momencie wkraczania na europejskie terytorium państw członkowskich.

ZAŁĄCZNIK IV: NIEKOMPLETNY WYKAZ DOKUMENTÓW UZUPEŁNIAJĄCYCH

Dokumenty uzupełniające, o których mowa w art. 14, składane przez osoby ubiegające się o wizę, mogą obejmować:

A. DOKUMENTY ZWIĄZANE Z CELEM PODRÓŻY

(1) W przypadku podróży służbowych:

- (i) zaproszenie od firmy lub organu władzy do udziału w spotkaniach, konferencjach lub imprezach związanych z handlem, przemysłem lub pracą;
- (ii) inne dokumenty wykazujące istnienie stosunków handlowych lub zawodowych;
- (iii) w stosownych przypadkach – bilety wstępu na targi i kongresy;
- (iv) dokumenty poświadczające działalność gospodarczą przedsiębiorstwa;
- (v) dokumenty poświadczające zatrudnienie [status] [sytuację zawodową] osób ubiegających się o wizę w przedsiębiorstwie.

(2) W przypadku podróży w celach naukowych lub szkoleniowych:

- (i) poświadczenie zapisu na kursy zawodowe lub teoretyczne prowadzone w instytucji szkoleniowej w ramach kształcenia podstawowego i kierunkowego;
- (ii) legitymacja studencka lub zaświadczenie o uczęszczanych kursach;

(3) W przypadku podróży w celach turystycznych lub prywatnych:

- (i) dokumenty dotyczące zakwaterowania:
 - zaproszenie od gospodarza, jeżeli dana osoba zatrzymuje się u kogoś;
 - dokument od instytucji zapewniającej zakwaterowanie lub inny stosowny dokument zawierający informacje na temat planowanego miejsca zakwaterowania;
- (ii) dokumenty dotyczące trasy:
 - potwierdzenie rezerwacji wycieczki zorganizowanej lub inny stosowny dokument zawierający informacje na temat planów podróży;

(4) W przypadku podróży w celu wzięcia udziału w imprezach politycznych, naukowych, kulturalnych, sportowych bądź spotkaniach religijnych lub podróży planowanej z innych przyczyn:

- zaproszenia, bilety wstępu, zaświadczenia o zapisie lub programy zawierające w miarę możliwości nazwę organizacji przyjmującej i informacje na temat długości pobytu lub inny stosowny dokument wskazujący cel wizyty.

**B. DOKUMENTY UMOŻLIWIAJĄCE OCENĘ ZAMIARU POWROTU
WNIOSKODAWCY DO KRAJU, Z KTÓREGO WYJEŻDŻA**

- 1) bilet powrotny lub bilet na podróż w dwie strony;
- 2) dokument potwierdzający posiadanie środków finansowych;
- 3) zaświadczenie o zatrudnieniu; wyciągi bankowe;
- 4) dokument potwierdzający posiadanie własności nieruchomości;
- 5) dokumenty potwierdzające integrację w kraju stałego pobytu: więzy rodzinne, status zawodowy.

C. DOKUMENTY DOTYCZĄCE SYTUACJI RODZINNEJ WNIOSKODAWCY

- 1) zgoda rodziców (w przypadkach, gdy małoletni nie podróżuje wraz z rodzicami);
- 2) dokument potwierdzający więzy rodzinne z osobą zapraszającą.

**ZAŁĄCZNIK V: UJEDNOLICONY FORMULARZ POTWIERDZENIA
ZAKWATEROWANIA I/LUB POKRYCIA KOSZTÓW**

[Państwo członkowskie]

Potwierdzenie zakwaterowania* pokrycia kosztów*
zgodnie z art. 13 ust. 1 kodeksu wizowego
do celów zaproszenia obywatela państwa trzeciego podlegającego obowiązkowi
wizowemu

(Niniejszy formularz jest wydawany i rozpatrywany przez właściwe władze bezpłatnie)

Ja, niżej podpisany(-a)

Nazwisko:	Imię:
Data urodzenia:	Miejsce urodzenia:
Obywatelstwo:	
Nr dokumentu tożsamości:	Nr paszportu:
Nr dokumentu pobytowego:	
Data wydania:	Miejsce wydania:
Adres:	
Właściciel	Lokator
Zawód:	

Oświadczam, że jestem w stanie udzielić zakwaterowania następującym osobom*:

1. Nazwisko:	Imię:	Obywatelstwo:
Data urodzenia:	Miejsce urodzenia:	
Adres:		
Związek z zaproszoną osobą:		
Nr paszportu:		

2. Nazwisko:	Imię:	Obywatelstwo:
Data urodzenia:	Miejsce urodzenia:	
Adres:		
Związek z zaproszoną osobą:		
Nr paszportu:		

3. Od **Do**

pod wyżej wymienionym adresem

pod następującym innym adresem:

Oświadczam, że jestem w stanie pokryć koszty utrzymania i repatriacji*

- osoby (osób) wymienionej(-ych) w pkt* 1. 2.
- podczas pobytu określonego w pkt 3

* Proszę zaznaczyć odpowiednie pole(-a)

Dodatkowe informacje:

Osoba(-y) wymieniona(-e)* w pkt 1. w pkt 2. nabywa(ją) własne podróżne ubezpieczenie medyczne na okres pobytu zgodnie z art. 12 ust. 1 lit. b) kodeksu wizowego.

Wykupuję ubezpieczenie medyczne w imieniu tej osoby (tych osób) na okres jej (ich) pobytu

Jestem świadomy(-a), że dane osobowe zawarte w niniejszym formularzu są przechowywane i przetwarzane przez służby przyjmujące formularz, przechowywane w systemie informacji wizowej (VIS) i udostępniane władzom innych państw członkowskich, oraz że przysługuje mi prawo do żądania ich zmiany lub usunięcia, w szczególności jeżeli są niepoprawne.

Jestem świadomy(-a) następujących kwestii: *[wykaz przepisów krajowych, dodawany przez dane państwo członkowskie]*:

- odniesienie do kar za podawanie fałszywych danych;
- odniesienie do kar za ułatwianie nielegalnego pobytu;
- ...
- oryginał niniejszego oświadczenia, należyce opatrzone pieczęcią właściwych władz, należy przedstawić przed upływem sześciu miesięcy władzom konsularnym właściwym do rozpatrzenia wniosku wizowego osoby (osób) zaproszonej(-ych).

Oświadczam, że informacje zawarte w niniejszym formularzu są zgodne z prawdą.

Oświadczam, że przeczytałem(-am)
i zrozumiałem(-am) treść niniejszego formularza

Poświadczenie autentyczności podpisu

Data i podpis osoby zaproszonej

Data

Pieczęć właściwych władz

Dokumenty, jakie należy dołączyć:

- **kopia dokumentu tożsamości osoby zaproszonej lub strona jej paszportu z danymi osobowymi;**
- **zaświadczenie o miejscu zamieszkania (np. tytuły własności, umowa wynajmu, rachunki za energię elektryczną/wodę/gaz);**
- **zaświadczenie o dochodach (odcinek pensji lub emerytury, urzędowy dokument zawierający informację o wysokości dochodów);**
- **w stosownych przypadkach – polisa zdrowotna osoby (osób) zaproszonej(-ych).**

Tę część wypełniają właściwe władze

Potwierdzenie zakwaterowania Warunki zakwaterowania nie zostały sprawdzone zostały uznane za zgodne z przewidywanym zaproszeniem	Potwierdzenie pokrycia kosztów Poziom zasobów finansowych osoby zaproszonej nie został sprawdzony został uznany za wystarczający w odniesieniu do obowiązujących kwot referencyjnych i długości pobytu osoby (osób) zaproszonej(-ych).
---	---

Data:

Miejsce:

Pieczęć właściwych władz:

**ZAŁĄCZNIK VI: JEDNOLITY WZÓR STEMPLA INFORMUJĄCEGO O
ZŁOŻENIU WNIOSKU WIZOWEGO**

... ²⁵ wiza	... ²⁶	R/ ... ²⁷
xx/xx/xxxx ²⁸	... ²⁹	

Przykład:

Wiza C	FR	R/ IT
22/04/2006	Consulat de France Dżibuti	

²⁵ Kod wizy, o którą dana osoba się ubiega.

²⁶ Kod państwa członkowskiego rozpatrującego wniosek.

²⁷ W stosownych przypadkach, kod państwa członkowskiego reprezentowanego przez państwo członkowskie rozpatrujące wniosek wizowy.

²⁸ Data złożenia wniosku (sześć cyfr: xx dzień, xx miesiąc, xxxx rok).

²⁹ Organ rozpatrujący wniosek wizowy.

**ZAŁĄCZNIK VII: WSPÓLNY WYKAZ PAŃSTW TRZECICH WYMIENIONYCH W
ZAŁĄCZNIKU I DO ROZPORZĄDZENIA (WE) NR 539/2001, KTÓRYCH
OBYWATELE MUSZĄ POSIADAĆ TRANZYTOWE WIZY LOTNISKOWE
PODCZAS TRANZYTU PRZEZ MIĘDZYNARODOWĄ STREFĘ TRANZYTOWĄ
PORTÓW LOTNICZYCH ZNAJDUJĄCYCH SIĘ NA TERYTORIUM PAŃSTW
CZŁONKOWSKICH**

AFGANISTAN

BANGLADESZ

KONGO (Demokratyczna Republika)

ERYTREA

ETIOPIA

GHANA

IRAN

IRAK

NIGERIA

PAKISTAN

SOMALIA

SRI LANKA

ZAŁĄCZNIK VIII: WYKAZ DOKUMENTÓW POBYTOWYCH
UPRAWNIAJĄCYCH POSIADACZY DO TRANZYTU PRZEZ PORTY LOTNICZE
PAŃSTW CZŁONKOWSKICH BEZ TRANZYTOWEJ WIZY LOTNISKOWEJ

ANDORA:

- *Tarjeta provisional de estancia y de trabajo* (tymczasowe zezwolenie na pobyt i pracę) (białe). Wydawane pracownikom sezonowym; okres ważności zależy od okresu zatrudnienia, ale nie może przekraczać 6 miesięcy. Zezwolenie nie jest odnawialne.
- *Tarjeta de estancia y de trabajo* (zezwolenie na pobyt i pracę) (białe). Zezwolenie wydawane na okres 6 miesięcy, może być przedłużone o jeden rok.
- *Tarjeta de estancia* (zezwolenie na pobyt) (białe). Zezwolenie wydawane na okres 6 miesięcy, może być przedłużone o jeden rok.
- *Tarjeta temporal de residencia* (tymczasowe zezwolenie na pobyt) (różowe). Zezwolenie wydawane na okres 1 roku, może być dwukrotnie przedłużone, za każdym razem o kolejny rok.
- *Tarjeta ordinaria de residencia* (zwykłe zezwolenie na pobyt) (żółte). Zezwolenie wydawane na okres 3 lat, może być przedłużone na kolejne 3 lata.
- *Tarjeta privilegiada de residencia* (specjalne zezwolenie na pobyt) (zielone). Zezwolenie wydawane na okres 5 lat, może być przedłużane, za każdym razem na kolejne 5 lat.
- *Autorización de residencia* (zezwolenie na pobyt) (zielone). Zezwolenie wydawane na okres 1 roku, może być przedłużane, za każdym razem na kolejne 3 lata.
- *Autorización temporal de residencia y de trabajo* (tymczasowe zezwolenie na pobyt i pracę) (różowe). Zezwolenie wydawane na okres 2 lat, może być przedłużone na kolejne 2 lata.
- *Autorización ordinaria de residencia y de trabajo* (zwykłe zezwolenie na pobyt i pracę) (żółte). Zezwolenie wydawane na okres 5 lat.
- *Autorización privilegiada de residencia y de trabajo* (specjalne zezwolenie na pobyt i pracę) (zielone). Zezwolenie wydawane na okres 10 lat, może być przedłużane, za każdym razem na kolejne 10 lat.

KANADA:

- Karta stałego pobytu (karta plastikowa).

JAPONIA:

- Zezwolenie na ponowny wjazd na terytorium Japonii.

MONAKO:

- *Carte de séjour de résident temporaire de Monaco* (tymczasowe zezwolenie na pobyt);

- *Carte de séjour de résident ordinaire de Monaco* (zwykłe zezwolenie na pobyt);
- *Carte de séjour de résident privilégié* (uprzywilejowane zezwolenie na pobyt);
- *Carte de séjour de conjoint de ressortissant monégasque* (zezwolenie na pobyt dla współmałżonka obywatela Monako).

SAN MARINO:

- *Permesso di soggiorno ordinario (validità illimitata)* (zwykłe zezwolenie na pobyt, okres ważności nieograniczony);
- *Permesso di soggiorno continuativo speciale (validità illimitata)* (specjalne zezwolenie na pobyt stały, okres ważności nieograniczony);
- *Carta d'identità de San Marino (validità illimitata)* (dokument tożsamości San Marino, okres ważności nieograniczony).

STANY ZJEDNOCZONE AMERYKI:

- *Form I-551 permanent resident card* (karta stałego pobytu, ważna na okres 2-10 lat);
- *Form I-551 Alien registration receipt card* (potwierdzenie rejestracji obcokrajowca, ważne na okres 2-10 lat);
- *Form I-551 Alien registration receipt card* (potwierdzenie rejestracji obcokrajowca, okres ważności nieograniczony);
- *Form I-327 Re-entry document* (zezwolenie na ponowny wjazd, ważne na okres 2 lat, wydawane posiadaczom formularza I-551);
- *Resident alien card* (karta pobytu obcokrajowca, ważna na okres 2 bądź 10 lat lub na czas nieokreślony). Dokument ten uprawnia do powrotu na terytorium Stanów Zjednoczonych pod warunkiem, że okres spędzony poza USA nie przekracza jednego roku.
- *Permit to re-enter* (zezwolenie na powrót, ważne na okres 2 lat). Dokument ten uprawnia do powrotu na terytorium Stanów Zjednoczonych pod warunkiem, że okres spędzony poza USA nie przekracza dwóch lat..
- Ważny stempel uprawniający do pobytu czasowego w ważnym paszporcie (ważny przez okres jednego roku od daty wydania).

ZAŁĄCZNIK IX: STANDARDOWY FORMULARZ POWIADOMIENIA O
ODMOWIE WYDANIA WIZY I UZASADNIENIA ODMOWY

MISJA DYPLMATYCZNA LUB

URZĄD KONSULARNY PAŃSTWA CZŁONKOWSKIEGO

30

ODMOWA WYDANIA WIZY

zgodnie z art. 23 wspólnotowego kodeksu wizowego

Szanowny Panie/ Szanowna Pani!

Ambasada/ Konsulat Generalny/ konsulat _____ w _____
rozpatrzył [w imieniu (*nazwa reprezentowanego państwa członkowskiego*)] Pana/ Pani
wniosek wizowy z dnia xx miesiąc 200x r. Odmówiono wydania wizy.

Decyzję odmowną podjęto w związku z wystąpieniem co najmniej jednej z poniższych
przyczyn (zaznaczono krzyżykiem) uniemożliwiających wydanie wizy:

- ☐ przedstawiono fałszywy/ podrobiony/ sfalszowany dokument podróży;
- ☐ nie można było ustalić celu i warunków pobytu;
- ☐ nie można było ustalić zamiaru powrotu do kraju pochodzenia;
- ☐ nie dostarczono dowodów potwierdzających posiadanie wystarczających
środków utrzymania na okres i formę pobytu lub środków na powrót do kraju
pochodzenia lub tranzytu;
- ☐ przebywał(a) już Pan/ Pani przez trzy miesiące w okresie sześciu miesięcy na
terytorium państw członkowskich;
- ☐ dokonano wobec Pana/ Pani wpisu do celów odmowy wjazdu
 - ☐ w systemie SIS przez.....(*wskazanie państwa członkowskiego*);
 - ☐ w rejestrze krajowym;
- ☐ co najmniej jedno państwo członkowskie uważa Pana/ Panią za zagrożenie dla
porządku publicznego, bezpieczeństwa wewnętrznego, zdrowia publicznego lub
stosunków międzynarodowych co najmniej jednego państwa członkowskiego Unii
Europejskiej (*każde państwo członkowskie musi podać odesłania do prawa krajowego
dotyczące takich przypadków odmowy wjazdu*);

30

Logo nie jest wymagane w przypadku Norwegii, Islandii i Szwajcarii.

☐ **nie dostarczył(a) Pan/ Pani wystarczających dowodów potwierdzających pilny charakter sprawy, mogący uzasadnić ubieganie się o wizę na granicy.**

Data i stempel misji dyplomatycznej lub urzędu konsularnego

Podpis osoby zainteresowanej

ZAŁĄCZNIK X: WYPEŁNIANIE NAKLEJKI WIZOWEJ

I Miejsce na wpisy wspólne

1.1. Rubryka „WAŻNA W”

Ta rubryka wskazuje terytorium, na którym posiadacz wizy jest uprawniony do podróżowania.

Rubryka ta może być wypełniona wyłącznie na jeden z następujących sposobów:

- a) państwa Schengen;
- b) państwo lub państwa Schengen, do których terytorium jest ograniczona ważność wizy (w takim przypadku używa się następujących skrótów):

A = Austria

BNL = Belgia, Niderlandy i Luksemburg

CY = Cypr

CZE = Republika Czeska

D = Niemcy

DK = Dania

E = Hiszpania

EST = Estonia

F = Francja

FIN = Finlandia

GR = Grecja

H = Węgry

I = Włochy

LT = Litwa

LVA = Łotwa

M = Malta

PL = Polska

P = Portugalia

S = Szwecja

SK = Słowacja

SVN = Słowenia

IS = Islandia

N = Norwegia

- c) państwo Schengen (stosując skróty podane w lit. b)), które wydało krajową wizę długoterminową;

1.2. Jeżeli naklejki wizowej używa się do wydania jednolitej wizy krótkoterminowej lub tranzytowej, rubrykę „ważna w” wypełnia się słowami „państwa Schengen” w języku państwa członkowskiego, które wydało wizę.

1.3. Jeżeli naklejki wizowej używa się do wydania wizy, na mocy której prawo wjazdu, pobytu oraz wyjazdu jest ograniczone do terytorium jednego państwa członkowskiego, w rubryce tej wpisuje się nazwę państwa, do którego terytorium ogranicza się prawo wjazdu, pobytu i wyjazdu posiadacza wizy, w języku tego państwa.

1.4. Jeżeli naklejki wizowej używa się do wydania wiz o ograniczonej ważności terytorialnej zgodnie z art. 21 ust. 1 lit. c) niniejszego rozporządzenia, można skorzystać z następujących opcji wpisywania kodów:

- a) wpisanie kodów dla danych państw członkowskich;
- b) wpisanie wyrazów „państwa Schengen”, po których następuje znak minus umieszczony w nawiasie, i kodów państw członkowskich, na terytorium których wiza nie jest ważna.

2. Rubryka „OD... DO”:

Rubryka ta określa długość pobytu, do jakiego wiza upoważnia.

Data, od której zezwala się posiadaczowi wiza na wjazd na terytorium objęte zakresem ważności wiza, wpisywana jest w następujący sposób, po słowie „OD”:

- dwie cyfry na oznaczenie dnia; dni od 1 do 9 poprzedza się zerem;
- myślnik;
- dwie cyfry na oznaczenie miesiąca; miesiące od 1 do 9 poprzedza się zerem;
- myślnik;
- dwie cyfry na oznaczenie roku, odpowiadające dwóm ostatnim cyfrom danego roku;
- Na przykład: 05-12-07 = 5 grudnia 2007 r.

Datę oznaczającą ostatni dzień pobytu, do jakiego upoważnia wiza, wpisuje się po słowie „DO”. Posiadacz wiza musi opuścić terytorium objęte zakresem ważności wiza do północy tego dnia.

Data ta zapisywana jest w taki sam sposób jak data opisana powyżej.

3. Rubryka „LICZBA WJAZDÓW”

Rubryka ta określa, ile razy posiadacz wiza może wjechać na terytorium objęte zakresem ważności wiza, tj. oznacza liczbę pobytów, na które można podzielić cały okres ważności wiza, patrz pkt 4.

Liczba wjazdów może wynosić jeden, dwa lub więcej. Liczbę tę podaje się po prawej stronie tekstu, wpisując „01”, „02” lub skrót „MULT”, jeżeli wiza uprawnia do więcej niż dwóch wjazdów.

W przypadku wiza tranzytowej można udzielić zezwolenia tylko na jeden lub dwa wjazdy (oznaczane cyframi „01” lub „02”). Zezwolenie na wielokrotne wjazdy oznacza się skrótem „MULT”.

Wiza traci ważność, gdy całkowita liczba wyjazdów posiadacza wiza z terytorium, którego wiza dotyczy, odpowiada liczbie wjazdów określonych w wizie, nawet jeżeli posiadacz wiza nie wykorzystał maksymalnej liczby dni, na którą wydano wizę.

4. Rubryka „CZAS POBYTU ...DNI”

Rubryka ta określa liczbę dni, w ciągu których posiadacz wizy może pozostać na terytorium jej ważności. Pobyt może być ciągły lub – w zależności od liczby dni, na jaką wydano wizę – podzielony na kilka pobytów zawierających się w okresach wspomnianych w pkt 2, mając na uwadze dozwoloną liczbę wjazdów określoną w pkt 3.

Miedzy wyrazami „CZAS POBYTU” oraz „DNI” podaje się liczbę dni, w czasie których zezwala się na pobyt, oznaczając ją dwiema cyframi, przy czym jeżeli liczba dni jest mniejsza niż 10, jako pierwszą cyfrę wpisuje się zero.

Najdłuższy pobyt określony w tej rubryce może wynieść 90 dni w ciągu dowolnego półrocza.

W przypadku wydania wizy ważnej przez okres dłuższy niż sześć miesięcy, wpis o 90 dniach oznacza 90 dni w ciągu każdego półrocza.

5. Rubryka „WYDANA W... DNIA...”

Rubryka ta określa nazwę miasta, w którym znajduje się misja dyplomatyczna lub urząd konsularny wydające wizę. Datę wydania wpisuje się po wyrazie „DNIA”.

Datę wydania wpisuje się tak samo jak datę, o której mowa w pkt 2.

6. Rubryka „NUMER PASZPORTU”

Rubryka ta określa numer dokumentu podróży, w którym umieszcza się naklejkę wizową.

Jeżeli osoba, której wydaje się wizę, jest wpisana do paszportu współmałżonka, matki lub ojca, podaje się numer dokumentu podróży tej osoby.

W przypadku nieuznawania dokumentu podróży wnioskodawcy przez państwo członkowskie wydające wizę, wizę umieszcza się na jednolitym wzorze oddzielnego arkusza.

Numer, jaki należy wpisać w tej rubryce w przypadku umieszczenia naklejki wizowej na oddzielnym arkuszu, nie jest numerem paszportu, lecz tym samym numerem typograficznym, który figuruje na formularzu, złożonym z sześciu cyfr.

7. Rubryka „KATEGORIA WIZY”:

W celu ułatwienia zadania organom kontroli w rubryce tej do określenia kategorii wizy używa się liter A, B, C i D, zgodnie z poniższym:

A: tranzytowa wiza lotniskowa;

B: wiza tranzytowa;

LTV B: wiza tranzytowa o ograniczonej ważności terytorialnej;

C: wiza krótkoterminowa;

LTV C: wiza krótkoterminowa o ograniczonej ważności terytorialnej;

D: krajowa wiza długoterminowa.

8. Rubryka „NAZWISKO I IMIĘ”:

Pierwszy wyraz w polu „nazwisko”, po którym następuje pierwszy wyraz w polu „imię” dokumentu podróży posiadacza wizy muszą zostać wpisane w tej kolejności. Misja dyplomatyczna lub urząd konsularny sprawdzają, czy dane dotyczące nazwiska i imienia podane w dokumencie podróży, które mają zostać wpisane w tej rubryce oraz w sekcji przeznaczonej do odczytu elektronicznego, są identyczne z nazwiskiem i imieniem podanymi we wniosku wizowym.

9. Obowiązkowe wpisy, jakie należy dodać w sekcji „UWAGI”

- a) kod oznaczający „ubezpieczenie nie jest wymagane”

W przypadku, gdy posiadacz wizy jest zwolniony z wymogu posiadania podróznego ubezpieczenia medycznego zgodnie z art. 15, w sekcji tej wpisuje się kod „N-INS”.

- b) kod oznaczający, że przedstawiono potwierdzenie zakwaterowania i/lub pokrycia kosztów przez osobę zaproszoną

W przypadku przedstawienia przez wnioskodawcę

- potwierdzenia zakwaterowania w chwili złożenia wniosku wizowego należy wpisać kod „załącznik IV-H”;
- potwierdzenia pokrycia kosztów w chwili złożenia wniosku wizowego należy wpisać kod „załącznik IV-G”.

W przypadku potwierdzenia i zakwaterowania, i pokrycia kosztów, należy wpisać kod „załącznik IV-H+G”.

II Miejsce na wpisy krajowe (sekcja „UWAGI”).

Sekcja ta zawiera uwagi w języku państwa członkowskiego wydającego wizę, dotyczące przepisów prawa krajowego. Jednakże uwagi te nie mogą stanowić powtórzenia obowiązkowych uwag, o których mowa w części I niniejszego załącznika.

III. Miejsce na fotografię

Kolorowa fotografia posiadacza wizy zostaje umieszczona w miejscu przeznaczonym do tego celu. Umieszczając fotografię na naklejce wizowej, stosuje się następujące zasady:

Rozmiar głowy od podbródka do czubka głowy powinien wypełniać 70-80 % powierzchni fotografii w pionie.

Minimalna rozdzielczość wynosi:

- 300 pikseli na cal (ppi), bez kompresji, do skanowania,
- 720 punktów na cal (dpi) do drukowania zdjęć w kolorze.

IV. Miejsce odczytu elektronicznego

Sekcja ta składa się z dwóch wierszy po 36 znaków każdy (OCR B-10 cpi).

**ZAŁĄCZNIK XI: JEDNOLITY WZÓR STEMPLA PRZEDŁUŻAJĄCEGO OKRES
POBYTU, DO JAKIEGO UPRAWNIA WIZA**

WIZA nr	
7.3.06 ³¹	15.3.06 ³²
30 ³³	35 ³⁴
Ausländeramt ³⁵	20.2.06 ³⁶

³¹ Data ważności.

³² Długość pobytu, do jakiego początkowo wiza uprawniała.

³³ Nowa data ważności.

³⁴ Nowa długość pobytu, do jakiego wiza uprawnia.

³⁵ Organ podejmujący decyzję o przedłużeniu okresu ważności.

³⁶ Data podjęcia decyzji o przedłużeniu okresu ważności wizey.

**ZAŁĄCZNIK XII, CZĘŚĆ 1: WYTYCZNE OPERACYJNE DOTYCZĄCE
WYDAWANIA WIZ NA GRANICY MARYNARZOM PODRÓŻUJĄCYM
TRANZYTEM I PODLEGAJACYM OBOWIĄZKOWI WIZOWEMU**

Celem tych wytycznych operacyjnych jest ustalenie zasad wymiany informacji między właściwymi organami państw członkowskich stosujących wspólnotowy dorobek prawny w odniesieniu do marynarzy podróżujących tranzytem, podlegających obowiązkowi wizowemu. Jeżeli wiza jest wydawana na granicy na podstawie wymienionych informacji, odpowiedzialność spoczywa na państwie członkowskim wydającym wizę.

Do celów niniejszych wytycznych operacyjnych:

„Port państwa członkowskiego”: oznacza port stanowiący zewnętrzną granicę państwa członkowskiego;

„Port lotniczy państwa członkowskiego”: oznacza port lotniczy stanowiący zewnętrzną granicę państwa członkowskiego oraz

I. Zaciągnięcie się na statek znajdujący się lub oczekiwany w porcie państwa członkowskiego

- a) Wjazd na terytorium państwa członkowskiego przez port lotniczy znajdujący się w innym państwie członkowskim:
 - przedsiębiorstwo żeglugowe lub jego przedstawiciel informują właściwe władze w porcie państwa członkowskiego, w którym znajduje się lub jest oczekiwany statek, że marynarze podlegający obowiązkowi wizowemu wjadą na jego terytorium poprzez port lotniczy państwa członkowskiego. Przedsiębiorstwo żeglugowe lub jego przedstawiciel podpisują pisemne zobowiązanie dotyczące tych marynarzy;
 - wspomniane właściwe władze sprawdzają w najkrótszym możliwym terminie, czy informacje udzielone przez przedsiębiorstwo żeglugowe lub jego przedstawiciela są prawdziwe i czy spełnione zostały inne warunki wjazdu na terytorium państwa członkowskiego. Sprawdza się również trasę podróży przez terytorium państwa członkowskiego, np. poprzez odniesienie do biletów lotniczych;
 - właściwe władze w porcie państwa członkowskiego informują właściwe władze w porcie lotniczym państwa członkowskiego, będącym punktem wjazdu, o wynikach weryfikacji, przesyłając faksem, pocztą elektroniczną lub inną drogą należycie wypełniony formularz dotyczący marynarzy podlegających obowiązkowi wizowemu podróżujących tranzytem (zawarty w części 2 załącznika XIII) oraz wskazują, czy wiza może być zasadniczo wydana na granicy;
 - jeżeli wynik weryfikacji dostępnych danych jest pozytywny i wyraźnie zgodny z oświadczeniem lub dokumentami marynarza, właściwe władze w porcie lotniczym państwa członkowskiego, będącym punktem wjazdu lub wyjazdu, mogą wydać na granicy wizę tranzytową ważną maksymalnie przez pięć dni. Ponadto w takich przypadkach w wyżej wspomnianym dokumencie podróży marynarza umieszcza się stempel państwa członkowskiego oznaczający wjazd lub wyjazd, po czym oddaje się dokument marynarzowi.

- b) Wjazd na terytorium państw członkowskich przez granicę lądową lub morską innego państwa członkowskiego:
 - procedura jest taka sama jak w przypadku wjazdu przez port lotniczy państwa członkowskiego, poza tym, że informuje się właściwe władze na posterunku granicznym, przez który dany marynarz wjeżdża na terytorium państwa członkowskiego.

II. Zakończenie służby na statku, który znajduje się w porcie państwa członkowskiego

- a) Wyjazd z terytorium państw członkowskich przez port lotniczy znajdujący się w innym państwie członkowskim:
 - przedsiębiorstwo żeglugowe lub jego przedstawiciel informują właściwe władze we wspomnianym porcie w państwie członkowskim o wjeździe marynarzy podlegających obowiązkowi wizowemu, którzy mają zakończyć służbę i opuścić terytorium państw członkowskich przez port lotniczy państwa członkowskiego. Przedsiębiorstwo żeglugowe lub jego przedstawiciel podpisują pisemne zobowiązanie dotyczące tych marynarzy;
 - właściwe władze sprawdzają w najkrótszym możliwym terminie, czy udzielone przez przedsiębiorstwo żeglugowe lub jego przedstawiciela informacje są prawdziwe i czy spełnione zostały inne warunki wjazdu na terytorium państw członkowskich. Sprawdza się również trasę podróży przez terytorium państwa członkowskiego, np. poprzez odniesienie do biletów lotniczych;
 - jeżeli wynik weryfikacji dostępnych danych jest pozytywny, właściwe władze mogą wydać wizę tranzytową ważną maksymalnie przez pięć dni.
- b) Wyjazd z terytorium państw członkowskich przez granicę lądową lub morską innego państwa członkowskiego:
 - procedura jest taka sama jak w przypadku wyjazdu przez port lotniczy państwa członkowskiego.

III. Przeniesienie ze statku, który znajduje się w porcie państwa członkowskiego, na statek, który wypłynie z portu znajdującego się w innym państwie członkowskim

- przedsiębiorstwo żeglugowe lub jego przedstawiciel informują właściwe władze we wspomnianym porcie w państwie członkowskim o wjeździe marynarzy podlegających obowiązkowi wizowemu, którzy mają zakończyć służbę i opuścić terytorium państw członkowskich przez port innego państwa członkowskiego. Przedsiębiorstwo żeglugowe lub jego przedstawiciel podpisują zobowiązanie pisemne dotyczące tych marynarzy;
- właściwe władze sprawdzają w najkrótszym możliwym terminie, czy udzielone przez przedsiębiorstwo żeglugowe lub jego przedstawiciela informacje są prawdziwe i czy spełnione zostały inne warunki wjazdu na terytorium państw członkowskich. Nawiązuje się kontakt z właściwymi władzami w porcie państwa członkowskiego, z którego marynarze wypłyną na statku, opuszczając terytorium państw członkowskich, w celu dokonania kontroli. Celem kontroli jest ustalenie, czy statek, na który marynarze ci się zaokrętuja, znajduje się lub jest oczekiwany we wskazanym porcie. Sprawdza się również trasę podróży przez terytorium państw członkowskich;

- jeżeli wynik weryfikacji dostępnych danych jest pozytywny, właściwe władze mogą wydać wizę tranzytową ważną maksymalnie przez pięć dni.

ZAŁĄCZNIK XII, CZĘŚĆ 2

FORMULARZ DOTYCZĄCY MARYNARZY PODLEGAJĄCYCH OBOWIĄZKOWI WIZOWEMU PODRÓŻUJĄCYCH TRANZYTEM			
DO UŻYTKU SŁUŻBOWEGO:			
ORGAN WYDAJĄCY:		ODBIORCA:	
(STEMPEL)		ORGAN	
NAZWISKO/ KOD URZĘDNIKA:			
DANE DOTYCZĄCE MARYNARZA:			
NAZWISKO(-A)	1A	IMIĘ (IMIONA):	1B
OBYWATELSTWO:	1C	RANGA/ STOPIEN:	1D
MIEJSCE URODZENIA:	2A	DATA URODZENIA:	2B
NR PASZPORTU:	3A	NR KSIĄŻECZKI MARYNARZA:	4A
DATA WYDANIA:	3B	DATA WYDANIA:	4B
OKRES WAZNOSCI:	3C	OKRES WAZNOSCI:	4C
DANE DOTYCZĄCE STATKU I AGENCJI ŻEGLUGOWEJ:			
NAZWA AGENCJI ŻEGLUGOWEJ:		5	
NAZWA STATKU:	6A	BANDERA:	6B
DATA PRZYPLYNIECIA:	7A	STATEK PŁYNĄCY Z:	7B
DATA WYPŁYNIECIA:	8A	MIEJSCE DOCEŁOWE STATKU:	8B
DANE DOTYCZĄCE PRZEMIESZCZANIA SIĘ MARYNARZA:			
OSTATECZNE MIEJSCE DOCEŁOWE MARYNARZA:			9
PRZYCZYNY ZŁOŻENIA WNIOSKU: ZACIĄGNIĘCIE SIĘ NA	PRZENIESIENIE	ZAKOŃCZENIE SŁUŻBY	10
SRODKI TRANSPORTU	SAMOCOD	POCIĄG	SAMOŁOT
DATA:	PRZYJAZDU:	TRANZYTU:	WYJAZDU:
	SAMOCOD* NR REJESTRACYJNY:	POCIĄG* TRASA PODRÓŻY:	
INFORMACJE DOTYCZĄCE LOTU:	DATA:	GODZINA:	NR LOTU:
Formalne oświadczenie podpisane przez agencję żeglugową lub właściciela statku, potwierdzające jego odpowiedzialność za pobyt i w razie potrzeby koszty repatriacji marynarza.			13

* = wypełnić jedynie w przypadku posiadania danych.

SZCZEGÓŁOWY OPIS FORMULARZA

Pierwsze cztery punkty dotyczą tożsamości marynarza.

- (1) A. Nazwisko(-a)³⁷
 - B. Imię (imiona)
 - C. Obywatelstwo
 - D. Ranga/ stopień
- (2) A. Miejsce urodzenia
 - B. Data urodzenia
- (3) A. Nr paszportu
 - B. Data wydania
 - C. Okres ważności
- (4) A. Nr książeczki marynarza
 - B. Data wydania
 - C. Okres ważności

W celu zachowania jasności informacji punkty 3 i 4 zostały rozdzielone, ponieważ w zależności od obywatelstwa marynarza i państwa członkowskiego będącego państwem wjazdu, do ustalenia tożsamości można użyć paszportu lub książeczki marynarza.

Kolejne cztery punkty dotyczą agencji żeglugowej i danego statku.

- (5) Nazwa agencji żeglugowej (osoby lub spółki reprezentującej na miejscu właściciela statku we wszystkich sprawach związanych z obowiązkami właściciela w zakresie wyposażenia i zaopatrzenia statku).
- (6) A. Nazwa statku
 - B. Bandera (pod którą pływa statek handlowy)
- (7) A. Data przyplłynięcia statku
 - B. Statek płynący zLitera „A” dotyczy daty przybycia statku do portu, w którym marynarz ma się na niego zaciągnąć.
- (8) A. Data wypłynięcia statku
 - B. Miejsce docelowe statku (następny port)

Punkty 7A i 8A zawierają wskazówki dotyczące długości okresu, przez który marynarz może podróżować w celu zaciągnięcia się na statek. Należy pamiętać, że na trasie podróży mogą wystąpić nieoczekiwane zakłócenia i czynniki zewnętrzne, jak sztormy, awarie, itp.

Kolejne cztery punkty dotyczą powodów podróży marynarza i jego miejsca docelowego.

- (9) „Miejsce docelowe” stanowi koniec podróży marynarza. Może to być port, w którym zaciąga się on na statek, lub kraj, do którego się udaje po zakończeniu służby.
- (10) Przyczyny złożenia wniosku:

³⁷ Proszę podać nazwisko(-a) figurujące w paszporcie.

- a) W przypadku zaciągnięcia się na statek ostatecznym miejscem docelowym jest port, w którym marynarz ma się zaciągnąć.
- b) W przypadku przeniesienia na inny statek na terytorium państw członkowskich jest to również port, w którym marynarz ma się zaciągnąć na statek. Przeniesienie na statek znajdujący się poza terytorium państw członkowskich musi być postrzegane jako zakończenie służby.
- c) W przypadku zakończenia służby powody mogą być różne, np. koniec kontraktu, wypadek w pracy, ważne przyczyny rodzinne itp.

(11) Środki transportu

Wykaz środków transportu, z których marynarz podlegający obowiązkowi wizowemu podróżujący tranzytem korzysta na terytorium państw członkowskich w celu dotarcia do ostatecznego miejsca docelowego. Formularz przewiduje następujące trzy możliwości:

- a) Samochód (lub autokar)
- b) Pociąg
- c) Samolot

(12) Data przyjazdu (na terytorium państw członkowskich)

Dotyczy szczególnie marynarzy w porcie lotniczym pierwszego państwa członkowskiego lub w jego punkcie granicznym (gdyż nie zawsze musi to być port lotniczy) na granicy zewnętrznej, przez którą marynarz zamierza wjechać na terytorium państw członkowskich.

Data tranzytu

Jest to dzień, w którym marynarz schodzi ze statku w porcie znajdującym się na terytorium państw członkowskich i kieruje się do innego portu, również znajdującego się na terytorium państw członkowskich.

Data wyjazdu

Jest to dzień, w którym marynarz schodzi ze statku w porcie na terytorium państw członkowskich w celu przeniesienia na inny statek znajdujący się w porcie poza terytorium państw członkowskich albo dzień, w którym marynarz schodzi ze statku w porcie znajdującym się na terytorium państw członkowskich w celu powrotu do domu (poza terytorium państw członkowskich).

Po określeniu trzech rodzajów środków transportu należy również podać dostępne informacje dotyczące tych środków transportu:

- a) samochód, autokar: numer rejestracyjny;
- b) pociąg: nazwa, numer itp.;
- c) dane na temat lotu: data, godzina, numer.

- (13) Formalne oświadczenie podpisane przez agencję żeglugową lub właściciela statku, potwierdzające jego odpowiedzialność za pobyt i w razie potrzeby koszty repatriacji marynarza

Jeżeli marynarze podróżują w grupie, każdy z nich musi wpisać dane w pkt 1A - 4C.

**ZAŁĄCZNIK XIII: SZCZEGÓLNE PROCEDURY I WARUNKI UŁATWIAJĄCE
WYDAWANIE WIZ CZŁONKOM RODZINY OLIMPIJSKIEJ BIORĄCYM UDZIAŁ
W IGRZYSKACH OLIMPIJSKICH I PARAOLIMPIJSKICH**

ROZDZIAŁ I

CEL I DEFINICJE

Artykuł 1

Cel

Poniższe szczególne procedury i warunki ułatwiające ubieganie się o wizę i wydawanie jednolitych wiz krótkoterminowych członkom rodziny olimpijskiej na czas trwania Igrzysk Olimpijskich i Paraolimpijskich w [rok] r.

Ponadto zastosowanie mają stosowne przepisy wspólnotowego dorobku prawnego dotyczące procedur ubiegania się o wizę i wydawania jednolitych wiz.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia:

- 1) „Odpowiedzialne organizacje” w zakresie środków przewidzianych w celu ułatwienia procedur ubiegania się o wizę przez członków rodziny olimpijskiej biorącym udział w Igrzyskach Olimpijskich i/lub Paraolimpijskich w [rok] r. i procedur wydawania im wiz oznaczają oficjalne organizacje w rozumieniu Karty Olimpijskiej, które mają prawo przedkładać listy członków rodziny olimpijskiej Komitetowi Organizacyjnemu Igrzysk Olimpijskich i Paraolimpijskich w [rok] r. w celu wydania kart akredytacyjnych na igrzyska;
- 2) „Członek rodziny olimpijskiej” oznacza każdą osobę będącą członkiem Międzynarodowego Komitetu Olimpijskiego, Międzynarodowego Komitetu Paraolimpijskiego, federacji międzynarodowych, krajowych komitetów olimpijskich i paraolimpijskich, komitetów organizacyjnych igrzysk olimpijskich i związków krajowych, należącą do następujących kategorii: sportowcy, sędziowie, trenerzy i inni technicy sportowi, personel medyczny związany z drużynami lub indywidualnymi zawodnikami/ zawodniczkami i dziennikarze akredytowani przez media, wyższe kadry kierownicze, ofiarodawcy, sponsorzy lub inni oficjalnie zaproszeni goście, którzy zgadzają się stosować do wytycznych Karty Olimpijskiej, działają pod kontrolą i władzą zwierzchnią Międzynarodowego Komitetu Olimpijskiego, są wpisani na listy odpowiedzialnych organizacji i akredytowani przez Komitet Organizacyjny Igrzysk Olimpijskich i Paraolimpijskich w [rok] r. jako uczestnicy Igrzysk Olimpijskich i/lub Paraolimpijskich w [rok] r.;

- 3) „Olimpijskie karty akredytacyjne”, wydawane przez Komitet Organizacyjny Igrzysk Olimpijskich i Paraolimpijskich w [rok] r., zgodnie z [odniesienie do przepisów prawa krajowego], oznaczają jeden lub dwa bezpieczne dokumenty, jeden na igrzyska olimpijskie, drugi na igrzyska paraolimpijskie, z fotografią posiadacza, potwierdzające tożsamość członka rodziny olimpijskiej i upoważniające do wstępu na teren obiektów, w których rozgrywają się zawody sportowe oraz wstępu na inne imprezy, zaplanowane na okres igrzysk;
- 4) „Czas trwania igrzysk olimpijskich i paraolimpijskich” oznacza okres od... do... w odniesieniu do Igrzysk Olimpijskich w [rok] r. i okres od... do... w odniesieniu do Igrzysk Paraolimpijskich w [rok] r.
- 5) „Komitet Organizacyjny Igrzysk Olimpijskich i Paraolimpijskich w [rok] r.” oznacza komitet ustanowiony zgodnie z [odesłanie do przepisów prawa krajowego] w celu organizacji Igrzysk Olimpijskich i Paraolimpijskich w... [rok] r., który podejmuje decyzję o udzieleniu akredytacji członkom rodziny olimpijskiej biorących udział w tych igrzyskach;
- 6) „Służby odpowiedzialne za wydawanie wiz” oznaczają służby wyznaczone w [państwo członkowskie organizujące igrzyska olimpijskie i paraolimpijskie] w celu rozpatrywania wniosków i wydawania wiz członkom rodziny olimpijskiej.

Rozdział II

WYDAWANIE WIZ

Artykuł 3

Warunki

Wiza może zostać wydana na mocy niniejszego rozporządzenia wyłącznie w przypadku, gdy osoba zainteresowana:

- a) została wyznaczona przez jedną z odpowiedzialnych organizacji i akredytowana przez Komitet Organizacyjny Igrzysk Olimpijskich i Paraolimpijskich w [rok] r. jako uczestnik Igrzysk Olimpijskich i/lub Paraolimpijskich w [rok] r.;
- b) posiada ważny dokument podróży upoważniający do przekroczenia granic zewnętrznych, zgodnie z art. 5 kodeksu granicznego Schengen³⁸;
- c) nie jest osobą, której dotyczy wpis do celów odmowy wjazdu;
- d) nie jest uważana za osobę stanowiącą zagrożenie dla porządku publicznego, bezpieczeństwa krajowego lub stosunków międzynarodowych któregoś z państw członkowskich.

³⁸

Dz.U. L 105 z 13.4.2006.

Artykuł 4

Dokonanie zgłoszenia

1. W przypadku gdy odpowiedzialna organizacja sporządza listę osób wybranych do uczestnictwa w Igrzyskach Olimpijskich i/lub Paraolimpijskich w [rok] r., może ona wraz z wnioskiem o przyznanie wybranym osobom olimpijskiej karty akredytacyjnej złożyć wspólny wniosek wizowy obejmujący wszystkie te osoby, które podlegają obowiązkowi wizowemu zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 539/2001, z wyjątkiem przypadków, gdy osoby te posiadają zezwolenie na pobyt stały wydane przez państwo członkowskie lub zezwolenie na pobyt stały wydane przez Zjednoczone Królestwo lub Irlandię zgodnie z dyrektywą 2004/38/WE.
2. Wspólne wnioski wizowe dotyczące zainteresowanych osób przekazywane są w tym samym czasie co wnioski o wydanie olimpijskich kart akredytacyjnych Komitetowi Organizacyjnemu Igrzysk Olimpijskich i Paraolimpijskich w [rok] r. zgodnie z procedurą przez niego ustanowioną.
3. Za każdą osobę biorącą udział w Igrzyskach Olimpijskich i/lub Paraolimpijskich w [rok] r. składa się indywidualny wniosek wizowy.
4. Komitet Organizacyjny Igrzysk Olimpijskich i Paraolimpijskich w [rok] r. przesyła służbom odpowiedzialnym za wydawanie wiz w najkrótszym możliwym terminie wspólne wnioski wizowe wraz z kopiami wniosków o wydanie olimpijskiej karty akredytacyjnej zainteresowanym osobom, podając ich pełne imię i nazwisko, obywatelstwo, płeć, datę i miejsce urodzenia, numer paszportu, jego rodzaj i datę ważności.

Artykuł 5

Analiza wspólnych wniosków wizowych i rodzaj wydawanej wizej

1. Wiza wydawana jest przez służby odpowiedzialne za wydawanie wiz po przeprowadzeniu analizy wniosku pod kątem jego zgodności z art. 3.
2. Wydaje się jednolitą wizę krótkoterminową upoważniającą do wielokrotnego wjazdu i pobytu nie dłuższego niż 3 miesiące w okresie trwania Igrzysk Olimpijskich i/lub Paraolimpijskich w [rok] r.
3. W przypadku gdy dany członek rodziny olimpijskiej nie spełnia warunków określonych w art. 3 lit. c) lub d), służby odpowiedzialne za wydawanie wiz mogą wydać wizę o ograniczonej ważności terytorialnej zgodnie z art. 21 kodeksu wizowego.

Artykuł 6

Forma wizej

1. Wiza ma postać dwóch liczb wpisywanych na olimpijskiej karcie akredytacyjnej. Pierwsza liczba jest numerem wizej. W przypadku wizej jednolitej liczba ta składa się z siedmiu (7) znaków, zawierających sześć (6) cyfr poprzedzonych literą „C”. W

przypadku wizy o ograniczonej ważności terytorialnej liczba ta składa się z ośmiu (8) znaków, zawierających sześć (6) cyfr poprzedzonych literami „IT”. Druga liczba jest numerem paszportu danej osoby.

2. Służby odpowiedzialne za wydawanie wiz przesyłają numery wiz Komitetowi Organizacyjnemu Igrzysk Olimpijskich i Paraolimpijskich w [rok] r. w celu wydania kart akredytacyjnych.

Artykuł 7

Zwolnienie z opłat

Za rozpatrzenie wniosku wizowego i wydanie wizy służby odpowiedzialne za wydawanie wiz nie pobierają żadnych opłat.

Rozdział III

PRZEPISY OGÓLNE I KOŃCOWE

Artykuł 8

Cofnięcie wizy

W przypadku gdy lista osób zgłoszonych jako uczestnicy Igrzysk Olimpijskich i/lub Paraolimpijskich w [rok] r. ulegnie zmianie przed rozpoczęciem igrzysk, odpowiedzialne organizacje bezzwłocznie informują o tym Komitet Organizacyjny Igrzysk Olimpijskich i Paraolimpijskich w [rok] r., aby umożliwić wycofanie kart akredytacyjnych osób usuniętych z listy. Komitet organizacyjny informuje o tym służby odpowiedzialne za wydawanie wiz, podając numery wiz, których to dotyczy.

Służby odpowiedzialne za wydawanie wiz cofają wizy wskazanych osób. Służby te bezzwłocznie informują o tym fakcie władze odpowiedzialne za przeprowadzanie kontroli granicznych, które z kolei natychmiast przekazują informację właściwym władzom innych państw członkowskich.

Artykuł 9

Kontrole na granicach zewnętrznych

1. W chwili przekraczania zewnętrznych granic państw członkowskich przez członków rodziny olimpijskiej, którym wydano wizę zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia, kontrole wjazdowe ogranicza się do sprawdzenia zgodności z warunkami określonymi w art. 3.
2. Na czas trwania igrzysk olimpijskich i/ lub paraolimpijskich:
 - a) stemple wjazdu i wyjazdu należy umieszczać na pierwszej wolnej stronie paszportu tych członków rodziny olimpijskiej, w odniesieniu do których istnieje obowiązek takiego stemplowania zgodnie z art. 10 ust. 1 kodeksu granicznego Schengen. Przy pierwszym wjeździe numer wizy podaje się na tej samej stronie;

- b) warunki wjazdu określone w art. 5 ust. 1 lit. c) kodeksu granicznego Schengen uważa się za spełnione z chwilą uzyskania akredytacji przez członka rodziny olimpijskiej.
3. Ustęp 2 ma zastosowanie do członków rodziny olimpijskiej, którzy są obywatelami państw trzecich, bez względu na to, czy podlegają obowiązkowi wizowemu na mocy rozporządzenia (WE) nr 539/2001, czy też nie.

ZAŁĄCZNIK XIV: TABELA KORELACJI

<i>Przepis niniejszego rozporządzenia</i>	<i>Przepis konwencji z Schengen, wspólnych instrukcji konsularnych (WIK) lub decyzji Komitetu Wykonawczego Schengen (SCH/Com-ex) zastąpiony przepisem niniejszego rozporządzenia</i>
Tytuł I Postanowienia ogólne	
Artykuł 1 Cel i zakres	WIK, część I pkt 1. Zakres (art. 9 i 10 konwencji z Schengen)
Artykuł 2 – Definicje Ustępy 1-4	WIK: część I pkt 2. Definicje i kategorie wiz (str. 10); WIK: część IV: „Podstawa prawna”; konwencja z Schengen: art. 11 ust. 2, art. 14 ust. 1, art. 15 i 16.
Artykuł 2 ust. 5 Tranzytowa wiza lotniskowa	Wspólne działanie 96/197/WSiSW (L 63/1996), WIK pkt 2.1.1
Artykuł 2 ust. 6, 7 i 8 Uznawany dokument podróży Naklejka wizowa Oddzielny arkusz, na którym umieszcza się wizy	Rozporządzenie 333/2002, art. 1 ust. 1
Tytuł II Przyjmowanie i rozpatrywanie wniosków wizowych ROZDZIAŁ I Organy biorące udział w procesie rozpatrywania wniosków wizowych	
Artykuł 3 Organy właściwe do rozpatrywania wniosków wizowych	WIK, część II pkt 1.1. lit. a) i b) oraz część II pkt 4. Załącznik 6 = usunięty WIK, art. 12 ust. 1 i 2.

Artykuł 4 Właściwość terytorialna	WIK, część II pkt 1.1 i 3
<i>Przepis niniejszego rozporządzenia</i>	<i>Przepis konwencji z Schengen, wspólnych instrukcji konsularnych (WIK) lub decyzji Komitetu Wykonawczego Schengen (SCH/Com-ex) zastąpiony przepisem niniejszego rozporządzenia</i>
Artykuł 5 Kryteria umożliwiające ustalenie, które państwo członkowskie odpowiada za rozpatrzenie wniosku wizowego	WIK, część II pkt 1.1. lit. a) i b) oraz część II pkt 4. Załącznik 6 = usunięty WIK, art. 12 ust. 1 i 2.
Artykuł 6 ust. 1 Właściwość w zakresie wydawania wiz obywatelom państw trzecich przebywających legalnie na terytorium państwa członkowskiego	-
Artykuł 6 ust. 2	Decyzja Rady z dnia 30 listopada 1994 r. w sprawie wspólnych działań przyjętych przez Radę na podstawie art. K.3 ust. 2 lit. b) Traktatu o Unii Europejskiej w sprawie ułatwień podróży dla uczniów pochodzących z państw trzecich przebywających w państwach członkowskich
Artykuł 7 Ustalenia dotyczące reprezentowania państw	WIK, część II pkt 1.2
Artykuł 8 Zasięganie opinii władz centralnych własnego państwa członkowskiego	WIK, część II pkt 2.1
Artykuł 9 Zasięganie opinii władz centralnych innych państw członkowskich	WIK, część II pkt 2.3 i część V pkt 2.3 lit. a)-d)
Rozdział II Stosowanie	

Artykuł 10 Składanie wniosku	-
Artykuł 11 Pobieranie danych biometrycznych	-
<i>Przepis niniejszego rozporządzenia</i>	<i>Przepis konwencji z Schengen, wspólnych instrukcji konsularnych (WIK) lub decyzji Komitetu Wykonawczego Schengen (SCH/Com-ex) zastąpiony przepisem niniejszego rozporządzenia</i>
Artykuł 12 Dopuszczalność wniosku	-
Artykuł 13 Formularz wniosku	WIK, część III pkt 1
Artykuł 14 Dokumenty uzupełniające	WIK, część III pkt 2 i część V pkt 1.4
Artykuł 15 Podrózne ubezpieczenie medyczne	WIK, część V pkt 1.4
Artykuł 16 Opłata manipulacyjna	WIK, część VII pkt 4 i załącznik 12
Artykuł 17 Stempel informujący o złożeniu wniosku wizowego	Część VIII pkt 2
Rozdział III Analiza i rozpatrywanie wniosków wizowych	
Artykuł 18 Analiza wniosku	WIK, część III pkt 4, część V pkt 1; art. 13 ust. 2 konwencji z Schengen
Artykuł 19	-

Niedopuszczalność wniosku	
Artykuł 20 Decyzja w sprawie wniosku wizowego	WIK, część V pkt 2.1 (tiret drugie), pkt 2.2
Artykuł 21 Wizy o ograniczonej ważności terytorialnej	WIK, część V pkt 3 i załącznik 14; art. 11 ust. 2, art. 14 ust. 1 i art. 16 konwencji z Schengen
<i>Przepis niniejszego rozporządzenia</i>	<i>Przepis konwencji z Schengen, wspólnych instrukcji konsularnych (WIK) lub decyzji Komitetu Wykonawczego Schengen (SCH/Com-ex) zastąpiony przepisem niniejszego rozporządzenia</i>
Artykuł 22 Tranzytowa wiza lotniskowa	WIK, część I pkt 2.1.1 – wspólne działanie 96/197/WSiSW (L 63/1996)
Artykuł 23 Odmowa wydania wizy	WIK, pkt 2.4
Artykuł 24 (i załącznik X) Wypełnianie naklejki wizowej	WIK, część VI pkt 1, 2, 3, 4.
Artykuł 25 Unieważnienie wypełnionej naklejki wizowej	WIK, część VI pkt 5.2
Artykuł 26 Umieszczenie naklejki wizowej w dokumencie podróży	WIK, część VI pkt 5.3
Artykuł 27 – Jednolity formularz oddzielnego arkusza, na którym umieszcza się wizę	Rozporządzenie (WE) nr 333/2002
Rozdział IV Zmiana okresu ważności wydanej wizy	
Artykuł 28	Com-ex (93) 21

Przedłużenie okresu ważności wizy	
Artykuł 29	Com-ex (93) 24 i załącznik 14 do WIK
Unieważnienie wizy	
Artykuł 30	
Cofnięcie wizy	
Artykuł 31	
Ograniczenie długości pobytu, do jakiego uprawnia wiza	
<i>Przepis niniejszego rozporządzenia</i>	<i>Przepis konwencji z Schengen, wspólnej instrukcji konsularnych (WIK) lub decyzji Komitetu Wykonawczego Schengen (SCH/Com-ex) zastąpiony przez niniejszego rozporządzenia</i>
Rozdział V Wizy wydawane na granicach zewnętrznych	
Artykuł 32	Rozporządzenie (WE) nr 415/2003
Wizy wydawane na granicach zewnętrznych	
Artykuł 33	
Wizy wydawane na granicach zewnętrznych marynarzom podróżującym tranzytem	
Tytuł III Zarządzanie administracyjne i organizacja	
Artykuł 34	WIK, część VII pkt 1, 2, 3
Organizacja sekcji wiz	
Artykuł 35	-
Środki na rozpatrywanie wniosków wizowych i kontrolę misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych	

Artykuł 36 Przebieg procesu rozpatrywania wniosków wizowych	-
Artykuł 37 Formy współpracy w zakresie przyjmowania wniosków wizowych	-
Artykuł 38 Współpraca z pośredniczącymi podmiotami komercyjnymi	WIK, część VIII pkt 5.2
Artykuł 39 Podawanie informacji do ogólnej wiadomości	-
<i>Przepis niniejszego rozporządzenia</i>	<i>Przepis konwencji z Schengen, wspólnych instrukcji konsularnych (WIK) lub decyzji Komitetu Wykonawczego Schengen (SCH/Com-ex) zastąpiony przepisem niniejszego rozporządzenia</i>
Tytuł IV Lokalna współpraca konsularna	
Artykuł 40 Lokalna współpraca konsularna misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych państw członkowskich	WIK, część VIII pkt 1, 3, 4
Tytuł V Przepisy końcowe	
Artykuł 41 Ustalenia wyjątkowe	-
Artykuł 42	Rozporządzenie (WE) nr 789/2001
Artykuł 43	-
Artykuły 44 i 45 – Komitet	Artykuł 1 rozporządzenia (WE) nr 789/2001 Artykuł 6 rozporządzenia (WE) nr

	333/2002
Artykuł 46 – Zgłaszanie	Artykuł 2 rozporządzenia (WE) nr 789/2001
Artykuł 46 ust. 1 lit. f)	SCH Com-ex (94) 25 i (98) 12
Artykuł 47 – Zmiana rozporządzenia w sprawie VIS	-
Artykuł 48 – Uchylenie	-
Artykuł 49 – Wejście w życie	-
ZAŁĄCZNIKI	
Załącznik I Zasięganie opinii władz centralnych własnego państwa członkowskiego	Załączniki 5 A i C do WIK
Załącznik II Zasięganie opinii lub powiadamianie władz centralnych innych państw członkowskich	Załącznik 5 B do WIK
<i>Przepis niniejszego rozporządzenia</i>	<i>Przepis konwencji z Schengen, wspólnych instrukcji konsularnych (WIK) lub decyzji Komitetu Wykonawczego Schengen (SCH/Com-ex) zastąpiony przepisem niniejszego rozporządzenia</i>
Załącznik III Ujednolicony formularz wniosku	Załącznik 16 do WIK
Załącznik IV Niekompletny wykaz dokumentów uzupełniających	Częściowo WIK, część V pkt 1.4
Załącznik V Ujednolicony formularz potwierdzenia pokrycia kosztów pobytu	Załącznik 15 do WIK Com-ex (98) 57
Załącznik VI Jednolity wzór stempla informującego o złożeniu wniosku wizowego	WIK, część VIII pkt 2
Załącznik VII – Wspólny wykaz państw trzecich, których obywatele podlegają obowiązkowi posiadania tranzytowej wizy	Część I załącznika 3 do WIK

lotniskowej	
Załącznik VIII – Wykaz dokumentów pobytowych uprawniających posiadaczy do tranzytu przez porty lotnicze państw członkowskich bez tranzytowej wizy lotniskowej	Część III załącznika 3 do WIK
Załącznik IX Ujednolicony formularz uzasadnienia odmowy	-
Załącznik X Wypełnianie naklejki wizowej	WIK, część VI, sekcje 1-4
Załącznik XI Jednolity wzór stempla przedłużającego okres pobytu	Częściowo Com-ex (93) 21
Załącznik XII Część 1: Wytyczne operacyjne dotyczące wydawania wiz na granicy marynarzom podróżującym tranzytem Część 2: Formularz dotyczący marynarzy podróżujących tranzytem	Załączniki I i II do rozporządzenia (WE) nr 415/2003